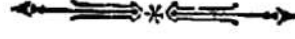

உ
சிவமயம்.

உத்தம சோழபுரம்
கரபுரநாதர் புராணம்.

இஃது

இந்திரபீடம் கரபாத்திர ஸ்வாமிகளாதினம்

சுகவனம்

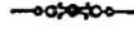
ஸ்ரீமத் அழகிரிநாத ஸ்வாமிகளின்

மாணக்கர்களினொருவராகிய

மகா-ந-ந-ஸ்ரீ

சு. அர்த்தநாச நாயகரவர்களியற்றிய

பொழிப்புரையுடன்

சேலம் டி. மு கோர்ட் வக்கீல்

மகா-ந-ந-ஸ்ரீ அ. துரைசாமி பிள்ளையவர்களால்

பார்வையிடப்பட்டு

ஷெதேவஸ்தான அபிமானகர்த்தர் அ. கந்தசாமி

செட்டியார், அ. மீ. பாலசித்த ரவுத்து

தர்மகர்த்தர் சருவையர், பு. வெ. கந்தசாமி செட்டியார்

இவர்கள் கேட்டுக்கொண்டபடி

செவ்வாய்ப்பேட்டை சுப்ரமண்யஸ்வாமி கோயில்

தருமகர்த்தர்

அ. சொக்கலிங்கம் பிள்ளையவர்களால்

சேலம்

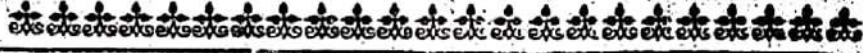
விவேக திவாகரன் அச்சியந்திரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

சௌமிய-ஸ்ரீ புரட்டாசுவரீ

விலை ரூ. 1.]

[Copyright Registered.]

சிவமயம்.

ச ர த் து க வி க ள் .

சேலம் தாலுகா தோரமங்கலவாசியும், தாழம்பாடி மகா-நா-நா-நா
அப்பாசாமி பிள்ளை குமாரரும்.

ஸ்ரீகருணாகபுராண பிரகடனருமாகிய:

மகா-நா-நா-நா

அ. வரதநாசையக் கவிஞரவர்கள்

இயற்றியவை.

சந்த விருத்தம்.

இக்குவலை யத்துயிர்க ணற்கதி புகற்கெளி
நிருக்குநெறி சொற்றருளெனும்
பக்கமுறு பொற்றொடி யுமைக்குள் மகிழ்ச்சிசெய்
பணிப்பணி யெழிற்பாமினைக்
சுக்கரமுருப்பெறுக விக்கண்மெனக்கடி
தமைத்தமணி முத்தநதிமேற்
ஹேக்கவை வகைத்தல மவைக்குளியர் வற்றது
சொலிற்கர புரத்தலமரோ, (1)

வேறு.

முன்னதாமுக முயர்கரன்பணி மூர்த்தியாயெழில் வேதியன்
முடிவணங்கி வழுத்திடக்கரு தரியசித்திகண் முற்றுகேர்ந்
தின்னுமங்கவ னருவமாகி வழுத்தமாறு விளங்கியே
யியலுநான்மறை முதுவாணர்விழி நாணவிப்பிர வினையவன்
பொன்னினீள்சடை மிக்கதண்புன லாட்.மொறுவளைத்துமெய்ப்
புகழ்கொளவ்வை யுரைப்பீள்புலி யிமயவுச்சி பொறித்தசீர்
மன்னுசோழன் வணங்கினன்னகர் காணவேகதி வைத்தவெம்
மானதற்புத் வாடன்முற்றும் வழுத்துனலை விழுத்தக. (2)

வேறு.

உரையிட் டெலகிற் பலருக் குவின்
 குறினச் செயல்பெற் றுளமெய்க் குறுதிப்
 பெருமைத் தெனவத் தளியிற் றருமப்
 பெயர்கர்த் ருவெனத் தலைமைக் கமைநற்
 சருவப் பெயர்விப் ரகுலத் தருமைத்
 தவலிற் பனர்சொற் கியையத் தமிழிற்
 றிரிசொற் பொருள்கற் றவர்மெய்ச் சிடவச்
 சினிலிட் டிருமைச் சுகமுற் றனனல்.

(3)

வேறு.

• அருத்தியினுன் மறைப்பொருட்பா லருத்தியினுன் மாவதுவென்
 றறைந்து மெய்மை
 தரித்தவெலாக் காட்டவறு தரித்தவெலாஞ் சங்கரதே
 சிகனார் தந்த
 மருத்துவபீ டன்கரபாத் திரன்பிறவிப் பீடைமருத்
 துவனாம் வள்ளற்
 றிருத்துருத்தி யெனும்பதிவீற் றிருத்துருத்திச் செகமாயை
 செறுமா தீனன்.

(4)

வேறு.

அஞ்சேவெனுமொழி முதலீறுறவரு மன்பார்பதிமரு வுஞ்சீலன்
 மஞ்சார்கருணையி சூஞ்சிழுகிரி மன்னாணந்தரு மாணவகன்
 மஞ்சாரங்கிரு லஞ்சேர்நிருபர் தவந்தானோருரு வுற்றனையா
 னெஞ்சாதுயர்புகழ் கொண்டேசுகவன னென்பானன்கு
 [தரும்பாலன். (5)

வேறு.

தென்கலையும் வடகலையு மாங்கிலமு மறிந்தமைந்த
 திடவான் சால்பே
 யன்பொடியர் கருணைபொறை வாய்மைமுதற் குணநிலய
 மன்னு னான்மாத்
 துன்பொழிமூன் ருஞ்சுருதித் தத்வமசி யிருபொருளுந்
 துலங்கக் காணூஉத்
 தன்மயமா நிருகற்ப சமாதிரிலைப் பெரியோர்தஞ்
 சங்கஞ் சார்ந்தோன்.

(6)

யான்யானென் றுறுவெலா நகுபொரு நரின்வேட
 மனைய வாக்கித்
 தீனதுவே யெனுமெய்ம்மை மறைத்தவா வரணவிவர்த்
 தத்தை வென்றேன்
 வான்புகழ்ச்சு தேசாபி மானவச்சுச் சாலையின்மா
 னேச ராகி
 மேன்மைமிருந் துளவர்த்த நாரீச நாயகக்க
 வீந்தரன் மாதோ.

அந்தியூர் சோமஞர்யாக்கிவம்சத்திரய
 கூத்திரிய மஹாமடாலயாசார்ய
 பூமீமத் குழந்தையாந்த ஸ்வாமிகளின்
 பரமடா சேனாதிபதியும் சியாலருமாகிய
 பூமீமாணிக்கவாசக நாயகவர்மாவவர்கள்
 இயற்றியவை.

கொச்சகக்கலிப்பா.

மதிசேருஞ் சடையண்ணல் வானவரிற் பவமொறுக்க
 விதிசேரு மைந்தெழுத்து வியன்மனுவி வியல்வருணத்
 திதிசேரு மானவரிற் நிகழ்மன்ன னோற்றமென
 நதிசேருந் தலத்துச்ச நாடியது ஈரபுரமே. (1)

பண்டிதீந் தமிழ்க்கவியிற் பாடல்பெறு ம்ப்பதியை
 யண்மொன் மியமதனை யச்சிட்செ சகம்விரிக்க
 மண்மொ சையிற்கோயின் மாதரும கருத்தர்தொழிற்
 கொண்டநான் மறையாளர் குலச்சருவ வேதியனும். (2)

கந்தசா மிப்பெயர்கொள் கணவானுஞ் சொக்கலிங்க
 சந்தநா மப்பெரியன் நன்வசமீ தலுமன்னான்
 சிந்தலாய்த் தாலமடற் சேர்கவியைக் கடிதத்திற்
 சொந்தமாய் வரைந்துரையுந் தோன்றவருள் செய்ம்மினென. (3)

அப்பாசா மிப்பெயர்கொ ள்விஞ்ஞாற் ருபிதமாந்
 துப்பாசு துலிதசபைத் தாயர்பா லளித்திடலு
 முப்பாச நீத்துயர்ந்த முனிவனழ கிரியண்ண
 லொப்பாநல் லுரைபெறவே யுளமெண்ணி யுவகையுடன். (4)

வேறு.

சிவமான்மிய மீது செகம்பரவீத்
தவமாருயிர் மேவிட சாதனமா
நவமாமுரை செய்கென நல்கினனா
ஓவனாரெனி னன்ன ருரைக்குதுமே.

(5)

வேறு.

பங்கயப் பொருட்டுறை பரமன் பாகுவு
மங்கியும் வேள்வியு மமல னெண்ணமுந்
திங்கனும் பரிதியுஞ் செனிக்குந் தானமா
யிங்குதி யரசரு னேற்ற மேய்ந்தவர்.

(6)

வன்னியின் வழிவரு வாழி மூவகை
மன்னருட் குன்றமார் மாநி லம்புரி
நன்னலச் சேரலர் நாடு தொன்மர
பன்னது தன்னதா யமைந்த சீர்த்தியன்.

(7)

சகவனந் தனிலுறை சகவ னேசநா
யகன்றவச் சூனுவா யமைந்த மேலவ
னகன்மய வழிகிரி யண்ணல் பாதமே
புகலெனப் பற்றிமெய்ப் போத முண்டவன்.

(8)

சங்கர மதநிலைச் சார்பு வாய்ந்தவன்
சங்கர னுமையொடுந் தழுவு நெஞ்சகன்
சங்கர மிலாததஞ் சாதி தர்மமே
சங்கர நிலைதரு மென்னுஞ் சாதகன்.

(9)

அர்த்தநால் வகையதி லமல மோக்கமே
யர்த்தமற் றவையெலா மநர்த்த மென்னுமோ
ரர்த்தநீங் கருமுன் மடைந்த புண்ணிய
னர்த்தநா ரீசனென் றனையும் வர்மமனே.

(10)

சேலம் மக்களாபுரி வேதாந்த சபாஸ்தாபகரும்
 ஞானபாதுவுமாகிய
 ஸ்ரீ ஸ்ரீ அப்பாசாமி பிள்ளையவர்கள் குமாரரும்
 சேலம் டி. மு. கோர்ட் வக்கீலுமாகிய
 டாக்டர்-எ-ஸ்ரீ துரைசாமி பிள்ளையவர்கள்
 இயற்றியவை.

முன்னாளில் வடமொழியை மொழிபெயர்த்துத் தமிழ்ப்பாவான்
 மூத்தோர் வைத்தா
 ரன்னென்று வென்றாக்கி லெந்தெழுத்தா நதிக்கரையி
 லந்தண் சோலை
 மன்னுகர புரத்தொளிநு மதிமெனவி புகழ்விரிக்கு
 மானு லாகும்
 பன்னுமது பனையேட்டி லிருப்பதுன்னி யச்சியற்றப்
 பரிவுற்றாரே.

ஆரென்ற லத்தலத்தி லரியதிருப் பணியியற்று
 மன்பு பூண்டோர்
 பாரதனி னற்கீர்த்தி பண்புற்றோர் பரமசிவ
 பத்தியாளர்
 பேருரைக்கிற் சருவையர் பேசுகந்த சாமியெனப்
 பிறங்கு சில
 ராணத்தின் சிறப்பொருளை பாயப்பா சாமிசபை
 யாரை வேண்ட.

அவர்தலைமை வகித்துள்ள வழிகிரிப்பே ருந்தவத்தோர்
 னரிய சீடன்
 சிவனருளார் சுகவனமால் சேயனர்த்த காரீசச்
 செல்வன் நன்னைப்
 பவமகற்று வழிமுயற்சி பீரங்கென்ன வன்னோர்சொற்
 பணிமேற் கொண்டு
 தவறின்றி பொழிப்புரைத்துத் தகவுடையோன் தன்புகழைத்
 தாபித்தானே

சகம்பு+மு மச்சபையைச் சார்சொக்க லிங்கப்பேர்
 சால்பு ளத்தோன்
 மிகமுயன்று கடிதத்தில் விடாதெழுதி யுரையாகும்
 விதமுஞ் செய்தான்
 புகல்தரும கர்த்தர்களா மவ்விரண்டு புரிதரந்தப்
 புராணந் தன்னை
 நிகரிலச்சி யந்திரத்தி னிகழ்வித்து நெடும்புகழை
 கிறுத்தி னாரே.

(1)

செவ்வாய்ப்பேட்டை காலேஜ் பிராஞ்சு ஸ்கூல் உதவி உபாத்தியாயரும்
 இந்நூல் வெளியாவதில் மிக்க சிரத்தை வகித்தவருமான
 மகா-அ-அ-ஹீ

அ. சோக்கலிங்கம் பிள்ளையவர்கள்
 இயற்றியவை

சீராகும் கரபுரத்துச் சிவபெருமான் நிருப்புகழைச் சிறந்த சூத
 னேராரும் வடமொழியி லெடுத்தாணத்த படியாவ லினிதாய்ப் பேணிக்
 காராரும் கவிவல்லோர் கதிபெறவே தமிழ்ப்பாவீற் காண வைத்தார்
 பாராரும் மடியார்கள் பரமசுருள் பெற்றுய்யப் பரிவு வகாண்டு. (1)

திருமுடியின் மதியுடைய தேவேசன் நிருப்பணியே தினமுந் தேடி
 மருமறையர் குலத்திலுதித் தாகமத்தி னெறிநிற்கு மமலன் டெய்வ
 தருவெனவே யாவருக்குத் தந்தருள்வோன் சருவையன் றரும கர்த்த
 நெருகந்த சாயியெனு முத்தமனு மந்துலை யுலகி லோங்க (2)

பேர்கொண்ட மங்களமா நகரிலப்பா சாயிப்பேர் பிறங்க மல்குஞ்
 சீர்கொண்ட வேதாந்த சித்தாந்த சமரசந்தேர் திருச்சங் கத்தே
 நார்கொண்ட வுரையியற்றி நல்கவென வேண்டிடலு் நலமா யேற்ற
 பார்கொண்ட சபைத்தலைமை பாங்காக வகித்துள்ள பரமஞானி. (3)

பல்லுயிர்மேற் காருணியம் பாசவயி ராகமுடன் பகர வொண்ணா
 வல்லசிவ பத்திபர ஞானமெனு நாற்பொருளும் வடிவ மூகிப்
 பல்லறிஞர் புகழ்ந்தேத்து சற்குருவா யடியேனைப் பரிவா யாண்ட [ன்.
 சொல்லரிய வழிகிரிமா னுணையடிக்கே யெந்நாளுந் தொண்டு பூண்டோ

திருத்தொண்டத் தொகையருளாற் செப்பினர்தங் தோழொனுஞ்
சேரர் கோமர், னருமைதிரு மரபுதித்த வன்புள்ளோன் சுதவனநா
யகன்ற வத்தாற், பெருமைதிருச் செக்கோட்டுப் பிஞ்ஞகன்றன் வரத்
தில்வரு பெற்றி வாய்தோ, னிருமையைப் பெய்திடவே யேற்றபடி
நூற்கிணங்க வினிய சொல்லால். (5)

கொங்கில்வளர் கரபுரத்துக் கோமான் னாலினுக்குக் கோதி லாதே
யிங்கிதமா யுணாயியற்றி யினிதாக வடியவருக் கீதல் காணப்
பங்கமிலா தருமசுர்த்தர் பத்திபெறு மன்பர்கட்டுப் பயனுண் டாகத்
திங்கண்முடிச்சிவபெருமானடிபேணிச்சிறந்தவச்சிறிகழ்வித்தாரே. ()

இராஜபுரம், பாரதம்பாடிய அஷ்டாவதான அரங்கநாத முதலியார்
பெளத்திரரும், மிட்டாதார்
குமாரசாமி முதலியார் புத்திரருமாகிய
மகா-ம-ம-ஸ்ரீ
ஐயாக்கண்ணு முதலியாரவர்கள்
இயற்றியவை:

விரிபவச் சலதி யாழ்ந்து வேதனை யுறுவோர்க் கெல்கா
மெரிபொலக் குன்ற மேய்ப்ப விருக்கல் மகப்பட் டாற்போ
லொருமறை குணக் காக ஷமாபதி சிரங்கு னித்த
கரபுர மான்மி யத்தைக் கருணையாற் குதன் சொற்றான். (1)

மற்றொரு குத னந்த மான்மியக் காதை தன்னை
நற்றமிழ் விருத்தப் பாவா னலின்றான் கழலி னீழல்
பெற்றன னாக விப்பாற் பிறைமுகின் மறைத்த நீர்மை
யற்றொளிர் தரவி சைத்தா னதற்குரை யர்த்த நாரி. (2)

எனுமிறைப் பேரோன் பிறறை யெழுதுகைப் பிரதி தந்தான்
பனுவதேர் சொக்க லிங்கன் பார்த்ததன் வழுக்க னைந்தான்
முனிநிதர் துணை யிப்பேர் முத்தமிழ் வல்லான் சர்வப்
புனிதமாற் கந்த சாயிப் புங்கவ ரச்சிட் டாரே. (3)

அரங்கணார் தாமோதரம் பிள்ளை குமாரர்

மகா-ந-ந-ஸ்ரீ

வேங்கடாத்திரி பிள்ளையவர்கள்

இயற்றியது.

சீருலவு மாலயன னாவய வாதிநிலை தேடரிய பூரணமதாய்த்
தீயகமன்வீழவுமெ காளுமுனி வாழவினை தீரெழில்சொ ரூபமாகிச்
சீதசிர மீதுபுனல் வேதமழ வீதல்பெற தேமவுலி கோலுபதியாய்த்
தீதல வேகரனு நீதியுயர் சோழர்முதல் தீரர்வர முந்நகராய்த்
தாருலவு சேரலன னாடிலநு போதநதி தாவுபொழின் மேவுபெரியூர்
தவமுடையர்வாழுமுத்தமசோழபுரமெனச்சாற்றுசுரபுரமான்மியந்
தன்னைவடமொழியினின்றேமுனோரினி துறத்தமிழ்ப்புராணம்பாடி
தாலமடறன் னில துமறைவாயிருப்பதைச்சகந்தனில்விளக்க [னார்
காருலவுமீகைகைக்கரியமத்தலதருமகர்த்தராஞ்சருவையருங் [வுன்னிக்
கந்தசாயிக்குரிசிலிவ்விருவர்வேண்டவது காசினியிலத்துவிதமெய்
கண்ணொர்ந்தருளும்பாசாயிவள்ளலின் கனசபையரேற்றவர்களிற்
கல்விமிகுசொக்கலிக்கப்புகிதனேட்டிற் கலந்தடிசிதைத்தன வெலா
பாருலவுமுரையாம்படிப்பதந்தெளிவுறப் பதிந்துகடித்தனித்தான் [ம்
பழமையாமச்சபைநடாத்துமுகிரிவேள் பணித்தவாறவர்கீட்டுட்
பண்புகவனவேந்தல்குதனர்த்தநாரிமன் பாய்பொழிப்புரையியற்றப்
பகர்தருமகர்த்தரவ்விருவாரதையச்சிற் பதித்துசீர்பெற்றனரரோ.

செவ்வாய்ப்பேட்டை மகா-ந-ந-ஸ்ரீ

சே. வை. சுந்தரஞ்சேட்டியாரவர்கள்

இயற்றியவை.

பலப்பிணியி னருமருந்தாச் சூதன் சொன்னான்
பரமனார் கரபுரத்தின் பரிவார் காலை
தவப்பிணியிற் கட்டுண்டோ னொருவன் பிற்பைத்
தமிழ்ப்பாவா லெழுதிவைத்தான் னூல வேட்டிற்
சிவப்பணியி லுறுதிபெற்ற வர்த்த நீரி
தேடியதற் குரைசெய்தான் னுரைசா மிக்கோ
னுவப்புடனே மேற்பார்வை யிட்டுத் தந்தா
னொப்பரிய சருவையன் கந்த சாமி.

எனும்பெரியர் தசம்பிலிட்ட விளக்கா மீதை
 யேற்றமிகும் வரையுச்சி யொளர்வீத் தாங்கு
 கனிவினுடன் பொருளுதவி யச்சிலிட்டுக்
 காசினியோ ரனைவோர்க்கும் கருணை பூத்துப்
 புனிதமிகும் புண்ணியத்தைக் கொள்ளை கொண்டார்
 பெர்புயிடு மிவர்மக்கண் மனைமார் சுற்றம்
 நனிவாழி சிவவவாழி சிவன்ச ரித்ர
 நற்றமிழு மடியாரும் வாழி வாழி.

சேலம் செவ்வாய்ப்பேட்டை பகவதவிஷய காலசேஷபகரும்
 ஜோதிடபண்டிதருமாகிய
 பூர்மான் வெங்கிட்டகிருஷ்ணய்யரவர்களால்
 இயற்றப்பட்டவை.

திருவளமை நிறைவுபெறு கரபுரத் தொளிர்பரம
 சிவபிரான் சீர்வ னத்தைச்
 செப்புவட நூலினைச் செந்தமிழ்ப் பாக்களாற்
 சிறக்கப்பு ராண மாக்கித்
 தருநிதிய மெனமுனே ரோலையிற் றந்ததித்
 தரணியில் விளங்கி பத்திச்
 சகலர்க்கு முண்டாக புலரிய சமரசச்
 சைவசித் தாந்த சபையோர்
 உரையெழுதி யச்சிலிடு வித்தனன் நென்றவ்வ்
 வுரைக்கிசைந் தர்த்த நாரி
 யுரைசெயக் கடிதத்தி லுள்ளன் புடன்வரைந்
 துதவினான் சொக்க லிங்கன்
 பெருமைசேர் ச்ருவையர் கத்தசா யிப்பெயர்கொள்
 பெப்பினர்க ளிவ்விரு வரும்
 பிரியனா யச்சிட்டு வெளியாக்கி னாரிதைப்
 பேசலமு தாகு மாதோ.

வேறு

எட்டி லிருந்த பழம்பாக்க ளெழுதி யெடுத்து வியத்தமதாய்க்
 கூட்டி யதற்குப் பொழிப்புரையைக் குணமாய்ச் செய்தச் சினிலிட்டிந்
 நாட்டி லெவரு மெளிதாக நாடிப் படித்துச் சிவமென்னும்
 வீட்டி லடைந்து சுகிக்கச்செய் மேலோ ரிவரே வருமேலோர்.

அன்னதானப்பட்டி கிராமமுன்ஸீபும் தமிழ்க்கவிஞருமாகிய
மகா-நா-ந-புரீ மே. சி. கோவிந்தப்பிள்ளையவர்கள்
இயற்றியது.

பொன்மணிமார்பன்
கருங்கடலாடை.
நிலக்கோகண்ணே
சேரலநாட்டிற்
கஞ்சப்பொருப்பும்
மதிதவழ்சோலை
கரபுரசிவத்தின்
கோதிலார்விரும்பச்
வடமொழிக்கிணையக்
கற்றோனுணாக்கப்
பிறவிக்கடலைத்
வருங்கலமென்னும்
தருமகர்த்தரா
பிரமக்குலமணி
சந்தரவதனன்
ஒன்பிலாஞான
துய்யசமரச
யன்புடன்வேண்ட
சொர்க்கலிங்கக்கோன்
படியோலைக்காதை
வரைசாமிபோற்றுந்
மோனையுஞ்சீரு
மெய்யுருவமைத்த
செழிப்புறுபுராணப்
னழகிரியாசான்
ககனவீந்திரனஞ்
னர்த்தநாரீச
துரைசாமிமால்பின்
தருமகருத்தருக்
விச்சகம்புகழ்

றன்மகன்படைத்த
பிரும்புவிமாதின்
விலகுறுகொக்கிற்
பேறுற்றுயர்ந்த
பஞ்சாக்கரநதி
கதிதரும்பதியாங்
விரிதருங்காதை
குதமாமுனிசொல்
கடிதமிழ்புராணங்
பெற்றனருலகோர்
திறமுடன் கடக்க
பெருமையைத்தெரிந்து
மிருசிவநேயர்
சருவய்யர்நல்லணி
கந்தசாமிக்கோ
வப்பாசாமிவேன்
மெய்ச்சபையாரா
மன்பெறுநற்புகழ்
சிக்கெனத்தெளிவாய்ப்
கடிதத்தெழுத
துரைசாமியறிஞன்
ஞானமுந்தனையு
கையறுகனியாங்
பொழிப்புரையமைத்தா
பழஞநீற்சீடன்
சகவனன்புதல்வ
வுத்தமன்றானே
ஹரையைத்திருத்தி
கருமையாய்த்தரவே
வச்சியற்றினரே.

சிவமயம்.

* உரைசிறப்புப்பாயிரம்.

காப்பு

சுருதி யுள்ளத் தொடர்வரு சோதியன்
கரபு ரம்மகிழ் கண்ணுத நங்கை
யுரைநெ ரிக்க வொளிரகய மாமுகப்
பிரண வாகரன் பெய்கழ றஞ்சமே.

சுப்பிரமணியர்.

கரபுர மகிழரன் வரயிரு சரிதம்
முரைதர வறுமுக பரனடி சரணே.

கரபுரேசர்.

சுவமோங்கு மோரரக்கன் விழியமுதா வந்தசுடர்த்
தனுவி னானைப்
பவமோங்கு மாருயிர்கள் கனவினுக்காண் பரியசூதப்
பரம வானை
நவமோங்கு மின்பகுண நல்லடியர் மனத்தூறு
ஞானத் தேனைச்
சிவமோங்கி யருள்பழுத்த கரபுரநா யகக்கோனைச்
சிந்தை செய்வாம்.

சித்தேசர்.

கலையேறு முயர்குணத்துக் கலிக்காட் டந்தணஞர்
கருதிச் செய்த
நிலையேறு மருந்தவத்திற் கிரங்கியரு ணிமலையோடு
நெடிய வேற்றின்
மலையேறி மான்மமுவும் விழிமூன்றுக் கறைமிடறும்
வயங்கத் தோன்றிப்
புலையேறு முடல்வலியச் சித்திதரு சித்தேசர்
பொலன்ருள் போற்றி.

* இக்குறியிட்டவை உரையாசிரியரால் இயற்றப்பெற்றவை.

பாலேசர்.

மறையோனு மாலோனு மாதவரும் பல்லாழி
 வருந்தி நோற்று
 மிறையேனுங் கருணைபெரு தேமாக்கப் பான்மணக்கொ
 ளையிற்றுப் பாலன்
 முறையோவென் கரமுடியி லபிடேச முஞற்றிடநேர்
 முட்ட லென்னப்
 பிறையுரு முடிவனைத்த பாலேச ரடிக்கமலம்
 பேணி வாழ்வாம்.

சோழேசர்.

பழிதந்த வேழ்பிறவிப் பெளவமதின் மிகவாழ்ந்து
 பற்றென் நின்றிச்
 சுழிதந்த மாலறவே வழிபடுவோ ருவக்கவருட்
 டோணி யாகி
 மொழிதந்த வவ்வையொடு வளவன்வணி கேசனிவர்
 முறையிற் போற்ற
 விழிதந்த சோழேசர் மிளிற்றிக ளெந்நாளும்.
 விரும்பி வாழ்வாம்.

பெரியநாயகியார்.

தூரியநா யகியின்பச் சுதையருணு யகியன்பர்
 துகட ருள்ளத்
 தூரியநா யகியொளிசே ரோங்கார நாயகிபல்
 லுலக மெல்லாம்
 விரியநா யகியாகி மெய்ப்பொருட்டு விண்ணாதி
 விகிர்கங் கண்ட
 பெரியநா யகியெவைக்கும் பிரியநா யகியிருதாட்
 பேணி வாழ்வாம்.

வினைதீர்த்த விநாயகர்.

மாலோடு வழிபாடெம் வயித்தீச நகருன்னார்
 மறந்தா ராகத்
 காலோடு பிரசமடை யுறச்சாலி கன்னனயன்
 காணுஞ் செய்வாய்ச்

சேலே ஓ போதநதிக் கரைசோழ புரமேவிச்
சித்தர் பூசை
பாலோடு செயச்சிங்கன் வினதீர்த்த பரமன்ருட்
பற்றி வாழ்வாம்.

துர்க்கையம்மை.

மேதிமுக னுற்றுன்ப மிகவுழந்தே மெனவிண்ணோர்
வீழ்ந்து போற்றப்
பாதிபெறு நாயகன்சொற் படிக்கானிப் படிவமொடு
படியி லேகித்
தேனியி ரறவீட்டிச் செயசோழ புரமத்தினைச்
சேர்ந்து வாழு
மாதுபடை வெட்டியம்மை வனசமலர்ப் பதமுடிமேல்
வைத்து வாழ்வாம்.

பரமாசாரியர்.

வேதபுறச் சமயதா ரகைமழுங்க மருளார்
வெம்மரய விருள்விடியன் மேவுறச்சிவோஹ
நாதமுர செழுவுண்மை நாடுமிடத் துலக
நருமித்தை யெனக்கலைவா ரணக்கவ னரலச்
சாதகருட் கமலமலர்ந் தொளிசெயவேற் றும்ப
றளாவறு மதப்பதிகர் பெருவழியிற் சாரப்
போதரவி யாயெழுசங் கர்பகவற் பாத
புண்ணியன்பொன் னடிக்கமல மெண்ணிவழுத் திடுவாம்.

இந்திரபீடம் பிரதமாசாரியர்.

வேதாந்த விரோதம் விளம்பிடுவோர்
வூயினேரிம மென்ன விலங்கிடவே
வாதாந்த பொருட்கர மார்கனியா
மாபாடிய மாக்கிய மாதவனார்
பேதாந்த முறப்பிரி நால்வகைகொள்
பீடந்தனி லிந்திர பீடமுதற்
சீதார்கர பாத்திர நாமசதா
சிவயோகியின் சேவடி-யெம்முடியே;

பரம்பரையாசிரியர்கள்.

வித்தாய் பவத்தை விளைத்திடு நெஞ்சமே
வத்தாஞ் சிவத்தை யலதில்ப வஞ்சமே
சித்தா மதுகீ யெனுமறை யஞ்சமே
தத்தாத் திரய னடிமலர் தஞ்சமே.

அங்கமுடைப்பரு மங்கவயித்திய மாரியர் நேருமதாற்
றங்கியவேதன மங்கவன்பொன்னடி சார்பென தேர்மதியாற்
பொங்குபவப்பிணி யங்குரமறசிவ போகசு யோகமுறுஞ்
செங்கமலக்குரு மங்கவநாண்மலர் சேவடி மேவிடுமாம்.

சத்தி யஞ்சக மறிவெனுக் தன்னுடை யான்மா
ரித்தி யம்மென விறையரு ணைர்மையை யனுப
வித்து செங்கம லப்பிரான் விளம்பிட ஷண்ட
முத்த யப்பெயர் தேசிகற் றெழுதிருண் முனிவாம்.

இப்பியில் வெள்ளியாக் கிறையி விச்சகஞ்
செப்பது நீயெனத் தெரிக்கு முத்தய
ஞெப்பரு பதத்தழீஇ யுணர்வை யெய்திய
சுப்பிர மணியனைத் தொழுது வாழ்த்துவாம்.

பொருளார்மறை முடிபேணிடு பொய்யாமா புய்ய
வருநாயக னருண்மாமுகின் மாருச்சக நீரன்
தெருளாருயிர் பரமேயெனத் தெரிநாகையி னிறைவன்
னருணசல குருநாண்மல ரணியாயுள மணிவாம்.

இறைநாகையி னின்னரு ளேய்ந்தவனை
மறைநூலுரை மாரிபெய் மாமுகிலைப்
பிறையாறரு ணசல பேர்மணியை
கறைமாமலர் தூவி நயந்திடுவாம்.

இனியப்பவாரி யிருபோதுபற்றி யிருளார்
துனியப்பவாரி சுகமாய்விடுத்த சுகிர்தன்
பணியப்பவாரி படர்பாரிப்ரகை பதிவாழ்
முனியப்பவாரிய் னடிபேணியெழுமை முனிவாம்.

ஒப்பேது மறுகருணை பத்திவயி ராசுபதி
 ஹொருங்கு வாய்ந்து
 மும்பாரு மகிழ்கந்த சின்கரங்கண் டரியமறை
 முடியைப் பேணி
 துப்பார்பல் லடியர்குழாஞ் சூழவத்து விதபோதச்
 சுருதிச் சங்க
 மெம்பாரு முய்யவரு ளப்பாசா மித்துரைத்தா
 ளிறைஞ்சி யுள்வாம்.

காரணகுரு

உயிரலுசிவவடி வோது நின்னுரு
 புயில்கென மறைமொழி பரிவி னோதியென்
 மயலெறி யழகிரி நாத மாதவப்
 புயலிரு பதமலர் போற்றி யுய்குவாம்.

கஞ்சமலை சித்தர்.

எஞ்சலின் றிய வஞ்சமா ரிப்பவந்தரு வெப்பமே
 யஞ்சிநஞ்சணி கந்தரற் கன்புநீடவ முன்புநிக்
 துஞ்சமஞ்சித சித்திவீ டெற்றுமற்றொரு பற்றிலாக்
 கஞ்சவஞ்சிலை சித்தர்தங் காவியங்கழன் மேவுவாம்.

உ

சிவமயம்.

*உ ரை வ ர லா று.

கொச்சகக்கலிப்பா.

நீண்முடியிற் தண்கதிரு நெற்றிதனி லனல்விழியு
 மாண்டுபறுந் களக்கறையு மலைமாது செறியிடமும்
 பூணுரகக் கரமதனிற் புகழ்ச்சிரமு முடையபிரான்
 வேண்மிகுபஃ நலங்கடமின் மிகுதீர்த்தி கரபுரமே.

(1)

அப்புரியின் மகிமையெலா மருமறைதேர் முனிவேந்த
 னொப்பருகாந் தத்தீச சங்கிதையி லுரைத்தவா
 துப்புயரு மவன்சீடன் றொன்முனிவ ருளமகிழ்ச்
 செப்பியதைப் பெயர்த்தறிஞர் தீந்தமிழ்ப்பா சேர்த்தனரால். (2)

தாலவிதழ்க் கொளும்பாழைத் தளித்தரும கருத்தர்களாய்ச்
 சாலவா னன்புடைய சருவப்பே ரந்தணருஞ்
 சீலகந்த சாமிப்பேர்ச் செல்வனுமிக் காவலுடன்
 கோலமுற வரைந்துரையுந் குயிற்றுகென லுளங்கொளீஇ. (3)

கக்கைமர புதித்துநகர்க் கல்லூரி பயிற்றுசொக்க
 லிங்கப்பே ரறிஞனதை யினிதாக வரைந்துபுகழ்த்
 துக்கவப்பா சாமிப்பேர்த் தவஞானி பண்டியற்று
 மங்களமா புரியத்து விதச்சபையார் மாட்டளிக்க. (4)

சங்கரதே சிகளாட்டு சதுர்பீடத் திந்திரப்பேர்
 தங்குமா தனமேறு தவச்சதா சிவயோகி
 பொங்குமா பிற்றிகழும் புனிதனழ கிரிநாதத்
 துங்கன்னை மகிழ்ந்தேற்றுத் தொண்டனா மெனைவிளித்தே. (5)

உரைசாற்று கெனத்தயைகொண் டோதிடவப் பணிதன்னைச்
 சிரைசேற்றுத் திருமுறையிற் சிதைந்தவெலாம் பதந்தழுவக்
 குரைசீர்சந் தக்கவிகள் குறைவுமிகை வறச்சரித
 நிரையேத மோர்படித்தாய் நிகழ்ச்செய் தணியாக்கி. (6)

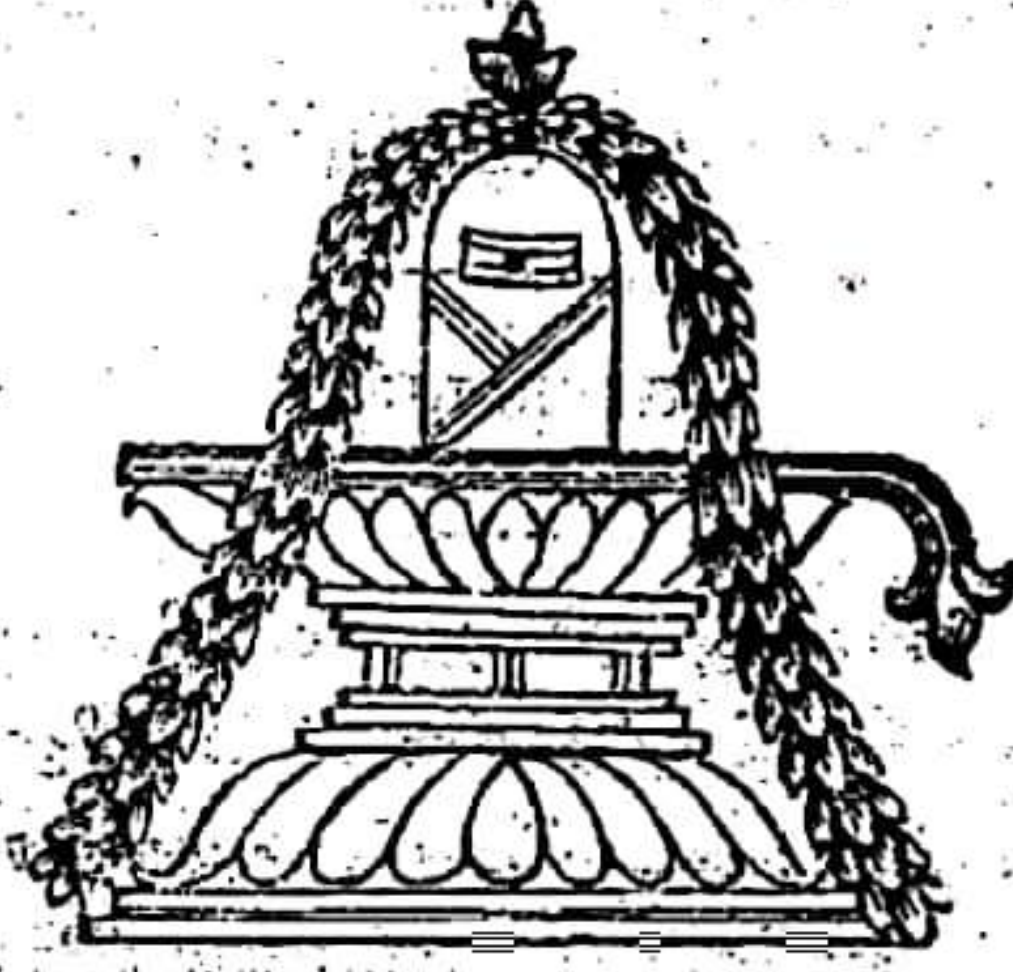
சிரமேற்ற றுதவெல்லைத் திருக்கருணை தழீஇத்தெரியென்
 றாமேற்ற வுரையேற்ற தவறொருவச் சுவையளித்தான்
 பரமேற்றப் பாசாமிப் பரனேற்ற தவப்பயனும்
 வரமேற்ற துரைசாமி வரைசாமி மதிமணியே. (7)

வேறு

தற்பான்சரிதை பொற்பினச்சிலுற தருமகர்த்தரெனு மிருவரும்
 உற்பவப்புணரி பிற்படுத்தகைய ரோதிமாநிதிய மீதலும்
 விற்பனக்குரிசில் சொக்கலிங்கனெனை மேவியப்பணியி லேவிடக்
 கற்பமீதுலகி னிற்பவச்சுதனிற் கண்டுதொண்டன்மகிழ் கொண்டதே. (8)

உரைசிறப்புப்பாயிரம் முற்றும்.

உ
சிவமயம்.

கரபுரநாதர் புராணம்.

மூலமும் உரையும்.

பாயிரம்.

காப்பு.

கரபுரத்தி லொளிநு முக்கட்கனி
சரிதநன்கு தழைய வருளுமால்
விரிபவத்தரு வேரற வீழ்த்தடுங்
கரிமுகத்துக் கடவுள் பொற்பாதமே.

(இதன் பொருள்.) எழுவகையாய் விரிந்து தழைத்த சம்
சாரவிருஷமானது தனது மூலமாகிய ஆணவத்துடன் அற்று
வீழ்ச்செய்யும் யானைமுகமுடைய ஸ்ரீவிநாயகக்கடவுளின் பொன்
போன்ற அழகிய திருவடிகள், கரபுரமென்னும் திவ்ய கேசத்தி
ரத்தின்கண் பிரகாசிக்கும் திரிநேத்திரங்களையுடைய ஆனந்த
சொருபியாகிய சிவபெருமானது சரித்திரமானது செம்மையாய்
உலகில் விளங்கக்கருபைசெய்யும் (என்றவாறு).

(இப்புராணம் இடையூறின்றி முடிந்து உலகிற்பரவ ஸ்ரீ விநாயகப்பெருமான் திருவருள் புரிவார் என்பது கருத்து.)

கடவுள் வணக்கம்.

கரபுரேசர்.

சீர்கொண்ட கொன்றைநதி திங்களணி செஞ்சடையான் றிருக் கைலாயப், பேர்கொண்ட வெற்பினிடைப் பிரிவிலுமை யுடனிருக்கும் பெற்றி போலக், கார்கொண்ட பொழில்சூழங் கரபுரத்தில் வீற்றிருக் குங் கன்னி பாகன், ஏர்கொண்ட வனசமல ரிணையடிக ளெப்போது மேத்தி வாழ்வாம்.

(இ-ள்.) சிறப்பு பொருந்திய கொன்றைமலர் மாலையையும் கங்கையாற்றையும் மூன்றும் பிறைச்சந்திரனையும் சிவந்த ஜடாமகுடத்தில் அணிந்தருளிய சிவபெருமானார் ஸ்ரீ கைலாயமென்னும் நாமம் பொருந்திய வெள்ளியங்கிரியின்கண் எப்போதுந் தம்மை நீங்காத உமா தேவியாருடன் வீற்றிருக்கும் தன்மையைப் போல் மேகம்பொருந்திய சோலைகள் சூழ்ந்த கரபுரமென்னும் திருநகரின்கண் மகிழ்வுடன் அமர்ந்தருளிய உமாபதியாரின் அழகிய தாமரைமலர்போன்ற உபயபாதங்களை இடைவிடாமல் வணங்கி வாழ்வோம் (என்றவாறு).

2.

சித்தேசர்.

கருநெல்லிமுதலாய தனசித்தி மூலிகைசேர் கஞ்ச வெற்பி னருகிலுறு கரபுரமென் றறைசித்த புரத்திலோ ரந்த னுளன் ஒரு கரடி யருவாகி யுள்ளருகிப் பூசிக்க வோங்கு சித்தி தருமுதலைச்சரண்புக்கார்தமக்கருளுஞ் சங்கரனைச்சார்ந்து வாழ்வாம்.

(இ-ள்.) கரிய நெல்லிக்கனிமுதலிய உயர்ந்தசித்தகற்பங்கள் பொருந்திய கஞ்சமலையின் சமீபத்திலுள்ள கரபுர மென்று

சொல்லப்படும் சித்த புரத்தில் ஓர் பிராமணோத்தமன் ஒப்பற்ற
கரடி ரூபமாய் மனங்ககிந்து வழிபட அதற்காக விசேஷ சித்தி
யையருளிய முதல்வராயும் தமது திருவடிகளைத் தஞ்சமாய்
அடைந்தவர்களுக்கு இகபர சுகங்களைப் பாலிப்பவராயுமுள்ள
சிவபரஞ்சடரின் திருவடிகளில் உள்ளம் பொருந்தி வாழ்வோம்.
(எ-று.)

3.

பாலேசர்.

பாலனுக்குப் பாலூறும் பான்மொழிக்குப் பாலருள்பால் வண்ணத்
தானைப், பாலனுக்கன் பாற்பாலி னசையறவம் பாலுத்தி பயந்த தே
னைப், பாலனுக்கான் பாலாட்டத் தனைத்தாளை யாம்பரிசு தந்தான்
ன்னைப், பாலனுக்கா முடிவனைத்த பரம்பரனை யநவரதம் பரவ் வாழ்
வாம்.

(இ-ள்.) ஸ்ரீஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாருக்குத் திருமுலை சுர
ந்த இனியமொழியையுடைய பார்வதிதேவியாருக்குப் பாகமளித்
தருளும் பால்போன்ற வெண்மையான திருமேனியை யுடையவரு
ம், உபமன்யுமுனிவருக்கு பாலின் அவா நீங்கும்படி அழகிய பாற்
கடலை அன்பினால் தந்தருளியவரும், தமக்குப்பால்பிழைக்கஞ்செய்
த சண்டிகேச்சுர நாயனாருக்கு தம்மையே தந்தையாய்த் தந்தரு
ளியவரும், சிவசீலனென்னும் ஆதிசைவச்சிறுவன் தம்மைப்பூசிக்
கவேண்டி தம்முடைய சிரத்தை வளைத்தருளியவருமாகிய பாலே
ச நாதனா எப்போதும் துதிசெய்து வாழ்வோம். (எ-று.)

4.

சோழேசர்.

மூதுரையே முதலாய நீதிதூற்பலவற்றை மொழிந்த வாயான்
சாதகமா மித்தலத்தின் வாசமென வளவனுக்குச் சாற்றவோலை
ஆதரவா யுடன்வந்த வவ்வேந்து மவ்வையுமே யாரா திக்க
தீதறவேயவர்க்கருளஞ் சோழேசன் சேவடிகள் சிந்தைசெய்வாம்.

(இ-ள்) முதுரைமுதலான பல நீதிசாஸ்திரங்களைத் திரு வாய்மலர்ந்த ஒளவைபிராட்டியார் உத்தமசோழபுரம் என்னும் இந்தத்தலத்தில் வாசஞ்செய்யல் நன்மையைத்தரத்தக்கதென்று சோழவேந்தனுக்கு ஒலை எழுதியனுப்பவும் உடனே அன்பினால் புறப்பட்டுவந்த அந்த அரசனும் ஒளவைபிராட்டியாரும் பூசை செய்ப ஜனன மரணம் என்னும் குற்றம் நீங்கும்படி அவர்களு க்கு கிருபைபுரிந்த சோழேசரது திருவடிகளைத் தியானிப்போம். (எ-று).

5.

பேரிய நாயகியார்.

கழைபழித்த மொழியானைக் கழைபழித்த புயத்தானைக் ககன மாரு மழைபழித்த குழலானை மதன்முடியைப்பழித்துவளர். தனத்தினுளை உழைபழித்த விழியானை யுண்மணியை யுமையையுல கேழீன் றானை இழைபழித்த விடையானை யெப்போதுந் தப்பாம லேத்திவாழ்வாம்.

(இ-ள்.) கரும்பைக் கைக்கச்செய்யும் மதுரவசனமும் மூங்கிலைத் தோற்கச்செய்யும் திருத்தோள்களும் ஆகாயத்திற் பர வும் மேகத்தினுங் கறுத்த கூந்தலும் மன்மத கிரீடம் நாணும்படி வளர்ந்து பருத்த திருக்குயங்களும் மாணமருட்டும் நீண்டநேத்தி ரங்களும் இழையினுஞ் சிறுத்த மெல்லிய விடையும் உடையவ ளும் பக்தகோடிகளின் மனையத்தின்கண் விளங்குபவளும் சப்த புவனங்களையும் ஈன்றவளுமாகிய உமாதேவியானை எக்காலத்தினு ம் தவறின்றி போற்றி வாழ்வோம். (எ-று)

6.

விநாயகக் கடவுள்.

குருகோட்டுங் குறமின்குயக் கோடுற்ற மணித்திண்டோட் கும ரன்போற்ற, வருகோட்டு மாமுகத்து வல்லவண்ண றனைவாட்டி வண ங்குந் தொண்டர், திருகோட்டிக் கருவோட்டித் தெருநிலி யோட்டி யின்பந் திகழ நல்கும், இருகோட்டுப் பிழையணியு மொருகோட்டு மழ களிற்றை யேத்தி வாழ்வாம்.

(இ-ள்.) தினைப்புனத்தில் பறவைகளையோட்டும் குறவகுப்
பில் அவதரித்த வள்ளிநாயகியின் திருத்தனங்கள் படிந்த அழகும்
வல்லமையுமுற்ற புயங்களையுடைய முருகக்கடவுள் வியந்து துதித்
தும்பி; எதிர்த்துவந்த பராக்கிரமமுள்ள அசுரனாகிய கயமுகனைக்
கொன்று தப்மைத் துதிக்கும் அன்பர்களின் குற்றங்களை நீக்கி
பிறப்பிப்பினியையும் யமவாதனையையும் அகற்றி மோகக் சாம்பி
ரார்ஜயத்தைக் கொடுத்தருள்பவரும், இரண்டு முனைகளையுடைய
பிறைச்சந்திரனை யணிந்தவரும், ஒற்றை மருப்பை யுடையவரும்;
கிய இளமைதங்கிய யானைமுகக்கடவுளைத் துதித்து வாழ்வோம்.
(எ-று.)

7.

முருகக்கடவுள்.

உமைமடியிற் நவழ்மணியை யொன்குறமா னுக்கணியை யொன்ன
லாரை, யிமையொடுங்கு முனமொடுக்கு மெழிற்றகட்டி வைவேலை
யேந்தும் வேளை, யெமையளிக்கு மருட்கடலி னெகினமுற வேர்முடி
க்க ணிவங்குந் தண்டை, யமையுமிரு கான்மலர்கொ. எறமுக்கத்துக்
குருமணியை யடைந்து வாழ்வாம்.

(இ-ள்.) ஸ்ரீ பார்வதிதேவியாரின் மடித்தலத்தில் தவழுகின்
றவரும், அழகிய வள்ளிநாயகியாருக்கு ஆபரணம் போன்றவரும்,
சண் இமைக்குமுன் பகைவரை நாசஞ்செய்யும் இலைபோன்ற
அழகிய கூரிய வேலாயுதத்தைக்கரமலரிற் றாங்குபவரும், எம்மை
யிரட்சிக்கும் கிருபா சமுத்திரமாகிய சிவபெருமானது பிரமன்
அன்னப்பட்சி ரூபங்கொண்டு உயரவுயரப் பறந்தும் அறிவாத
ஒப்பற்ற திருமுடியிற் பிரகாசிக்கும் தண்டையணிந்த உபயபாத
தாமரைகளையுடையவரும், ஆறு திருவதனங்கள் கொண்டவரு
மாகிய சற்குருமூர்த்தியைச் சரணாகதியடைந்து வாழ்வோம்.
(எ-று.)

8.

வினேதீர்த்த விநாயகர்.

புள்ளிருக்கும் வேளுரைப் புறம்பாக்கிப் புவிமாதின் நிலகம் போலுங்
கள்ளிருக்கும் பூந்தடஞ்சூழ் கரபுரத்தில் வந்திலகு கருணை வைப்பை
உள்ளிருக்கு மாதரவா லுன்னிடுவோ ரெந்நாளு முவகை பூப்ப
வள்ளிருக்கும் வினேதீர்த்து வரநல்கு விநாயகனை வணக்கஞ் செய்வாம்.

(இ-ள்.) வைத்தீச்சுரமென்னும் பதியை விருப்பமின்றி நீக்
கி பூமாதேவியின் நெற்றியின் திலதம்போன்றதாய் தேன்பொழியு
ம் புஷ்பவனஞ்சூழ்ந்த கரபுரசேஷத்திரத்தை விரும்பி எழுந்தரு
ளிவிளங்கும் கருணாகரராகியும், சிந்தையில் திகழும் அன்போடு
தியானிக்கும் பக்தர்கள் எக்காலத்தினும் களிப்படையும்கடி அவ
ர்களது வலிமைபொருந்திய தீயகன்மங்களைத் தவிர்த்து இஷ்ட
சித்திகளையருளுபவராயும் உள்ள விநாயக மூர்த்தியைத் தொழு
வோம். (எ-று.) 9.

வீரபத்திரர்.

சிவன்றனைப் புகழ்ந்து செய்தபா தகமுஞ் சீருறு தண்டிக்கின் பு
ருற்றுஞ், சிவன்றனை யிகழ்ந்து செய்தநன் மகமுஞ் சிதைவுநீ இச் சிறு
விதி சிதைக்கும்; புவன மோர்ந்துய்யப் போற்றில ரேனைப் புலவர்தங்
குழாமெனத் தெரிக்கும்; உவமையில் வீர னொளிரடிக் கமல முளத்தி
னுஞ் சிரத்தினுஞ் சேர்ப்பாம்.

(இ-ள்.) சிவபிரானைப் புகழ்ந்து இயற்றிய பாவனையும்க
சண்டிகேசநாயனாருக்கு சிறப்புற்றமோகூஷவாழ்வை அருளியதை
யும் சிவபிரானையிகழ்ந்து புரிந்த புண்ணிய கருமமாகிய யாகமும்
நாசமடைந்து அதன் கர்த்தாவாகிய தக்ஷப்பிரஜாபதி உயிரும்
இழந்ததையும் உலகம் அறிந்து உய்யவும் பரமேசனை யிகழ்பவர்
தம்மால் துயரமடைந்த தேவர்களைப்போலத் துன்பம் அடைநா
ரென்றுதெரிவிக்கவும் அவதரித்த நிகரில்லாத வீரபுத்திரக்கடவு
ளின் பிரகாசம்பொருந்தியபாததாமரைகளை அகத்தின்கண்ணும்
சிரத்தின்கண்ணும் சேர்த்துவணங்குவோம். (எ-று) 10.

நாமகள்.

சீர்கொண்ட வெண்கமலத் திருக்கோயில் கொண்டபிரான் செய்
ய நாவீற், பார்தொண்ட கவிவாணர் பரிவாகப் புகழ்ந்தோதப் பதிந்து
றைந்து, நார்தொண்ட வுளத்தினராம் நல்லடியார்க் குயர்ஞான நல்கு
மன்னை, பேர்தொண்ட விணைமலர்த்தா னெந்நாளுந் தவறாம லேத்தி
வாழ்வாம்.

(இ-ள்.) சிறப்புபொருந்திய வெள்ளைத் தாமரைமலரை அ
ழகிய ஆலயமாய்க்கொண்ட பிரமதேவரது சிவந்த நாதத்தலத்தில்
உலகிலுள்ள பாவலர்கள் அன்போடு துதித்தேற்றும் வண்ணம்
நிலையாய் வசித்து பக்திநிறைந்த மனத்தையுடைய நல்ல அன்பர்
களுக்கு உயர்ந்த ஞானசம்பத்தைப் பாலிக்கும் மாதாவாகிய சர
ஸ்வதிதேவியின் அழகிய உபய பாததாமரைகளை நீங்குதலின்றி
எக்காலத்தினும் போற்றி வாழ்வோம். (எ-று.) 11.

நந்தி தேவர்.

இவர்பரம் பரமா மென்றே யேற்றிடுந் தொண்ட ராவார்
அவர்முகங் கரைந்து சாம்ப வயனரி யரதி வாணார்
இவர்மணி முடி தெறிப்ப விலங்குபூண் கெளா யெய்தத்
தவ்வொளி பிரம்பிற் ருக்கு நந்திதான் சார்ந்து வாழ்வாம்.

(இ-ள்.) உலகிற்கு முதற்கடவுள் இவர் அவர் என்ன அற்
பதேவர்களுக்கு அடிமைசெய்யும் உயிர்கள் முகமிரங்கி வருந்தவு
ம், பிரமன் விஷ்ணு முதலான தேவர்களின் இரத்தினகிரீடங்கள்
தெறித்துவிழவும்; அவர்கள் அணிந்த ஒளிமிகுந்த ஆபரணங்கள்
தூள்படவும்; தவப்பிரகாசம்பொருந்திய பிரம்பினால் தாக்கியருளு
கின்ற நந்திதேவரின் திருவடிகளைச் சேர்ந்து வாழ்வோம்.
(எ-று.) 12.

சபாநாயகர்.

பதஞ்சலியஞ் சலிசெய்யப் பணிபுலியுங் கண்பணிப்பப் பயிலு நா
ன்கு, விதஞ்சுருதி யேத்தெடுப்ப மென்மலரோன் கைத்தாளந் தொனி
ப்பவன்பின், நிதம்பரவு கரியுமான் முழுவொலிப்பத் தத்தெயென நிமல
மன்றுட், கதம்பரவு வேற்கணுமை களிப்பநடம் புரிவானைக் கருத்துள்
வைப்பாம்.

(இ-ள்) பதஞ்சலிமாமுனிவர் சிரமேற்கரங்குவித்து வணங்
கவும், தொழுகின்ற வியாக்கிரபாதமுனிவர் ஆரந்தபாஷ்பஞ் சொ
ரியவும், இருக்குமுதலிய நான்கு வேதங்களும் ஸ்துதி புரியவும்,
மெல்லியகமலாசனப் பிரமதேவன் கைத்தாளமுழக்கவும், அன்
போடு தினமும் புகழ்ந்துபாடும் நீலமேனியையுடைய விஷ்ணு
பகவான் மத்தளவாத்தியஞ்செய்யவும், கூர்மைமிகுந்த வேல்போ
ன்ற விழிகளையுடைய உமாதேவியார்கண்டு சந்தோஷிக்கவும். நின்
மலமாகிய திருச்சிற்றம்பலத்தின்கண்ணே தத்-தெய் என ஆரந்த
நடனம்புரிகின்ற சபாநாயகக் கடவுளைத்தியானிப்போம். (எ-று.)

13.

சிவகாமவல்லியார்.

தற்பிரிவிலியங்காத தற்பரத்தைத் தமனியமா மன்று தன்னுள்
அற்புதவா நந்தநடம் புரியவருள் பொழிதருமங் கயற்க னானை
விற்புருவ துதலானை விரிஞ்சன்முத லுயிர்கருப்ப மெய்தா தீன்ற
சிற்பரையைப் பதியொடுமெம்முளமன்றி ஸென்னுஞ் திகழ்வைப்பாம்.

(இ-ள்) தமது வியோகத்தாற் சலனம் பெறுத சிவத்தை
மகிமைதங்கிய கனகசபையின்கண் அற்புத ஆரந்தத் தாண்டவம்
செய்யும்படி கருபைகளும் அழகிய மீன்போன்ற நேத்திரங்களை
யும் வில்லைப்போல் புருவமமைந்த நெற்றியையும் உடையவளும்,
பிரமன்முதலிய ஜீவகோடிகளைக் கீருப்பம் அடையாமலே பெற்ற
வளுமாகிய ஞானவடிவப்பராசத்தியை பதியாகிய பூரசிவத்தோடும்
எமதுள்ளமாகிய வெளியில் எக்காலத்தினும் விளங்கும்படி வைத்
துடுவோம். (எ-று.)

14.

தக்ஷிணமூர்த்தி.

ஒருநான்கு மறைமுதலா மிருநான்க ளவையாலு முணர லாகா, தருவென்று மருவென்று முளதென்று மிலதென்று முரைக்க வொண்ணா, கருதரிய வத்துசன காதியர்க்குக் காட்டாமற் காட்டு வித்த, குரு மணியின் நிருவடியைக் குறியாம லுள்ளத்திற் குறித்து வாழ்வாம்.

(இ-ள்) ஒப்பற்ற நான்குவேதங்களாகும் ஆகமமாதிரி அஷ்டப் பிரமாணங்களாலும் அளந்தறியக்கூடாமலும், உருவமென்றும் அருவமென்றும் உள்ளதென்றும் இல்லதென்றும் வாக்காற் பு கல முடியாமலும், சிந்தனைக்கும் அப்பாற்பட்டு விளங்கும் பொருளை பிரம புத்திரர்களாகிய சனகாதி முனிவர்கள் நால்வருக்கும் விளக்காமல் விளக்கிய பரம குருவாகிய ஸ்ரீ தக்ஷிணமூர்த்தியின் அழகிய பாதமலர்களை எமது மனவெளியிற் பதியாமற் பதித்து வாழ்வோம். (எ-று.)

15.

திருஞான சம்பந்தர்.

என்பு திருவா நலஞ்சிறப்ப வெழிலான் பனைபெண் பனையாக, வன்பு பூண்ட புலைச்சமணர் வலிய கழுவீற் றும்வீய, அன்பு பூண்ட வணிகன்விடத் தாவி வீயா தருள்பூண்ட, இன்பு பூண்ட மறைக்கன்றி னிணைத்தாட் போதெம் முடிக்கணிவாம்.

(இ-ள்.) திருமயிலை யென்னுந் தலத்தில் விஷத்தாலிறந்த ஓர் மாதின் எலும்பு அழகிய பெண்ணுருவாகும் நன்மையைப் பெறவும், திருவோத்தூரில் அழகிய ஆண்பனைமரம் பெண்பனையாய் மாறவும், திருவாலவாயில் அருளறியாத இழிய சமணர்கள் தமக்குத்தாமே கீழுவிலேறி மடியவும், அன்பிற்சிறந்த ஓர் வணிக சிரேஷ்டன் விஷத்தால் உயிர் மாயாமற் பிழைக்கவும் அருள் செய்த இன்பவடிவினராகிய ஆளுடைய பிள்ளையாரென்னும் வேதக் குழந்தையின் உபய பாதாரவிந்தங்களை எமது சிரத்துக்கு ஆபரணமாகக் கொள்வோம். (எ-று.)

16.

திருநாவுக்கரசர்.

தீயவிடந் தனிற் கொடிய தீயரிடுந் தீயவிடந் தீய வுண்டு, பாயுடையார் தம்பணியி லுருத்துவரு மதக்களிற் பணியப் பச்சை, வேயினொளிர் மென்றோளி பங்கனருள் வாரியினீற் றறையுண் மேவித், தாயினையான் முடியிலுணைச் சமையேறப் புரியரசைச் சார்ந்து வாழ்வாம்.

(இ-ள்.) தீமை செய்யும் விஷத்தினுங் கொடியவராகிய சமணர்களிட்ட கொடிய விஷமானது கரிந்துபோம்படி உணவு கொண்டு, பாயை உடையாக வுடைய ஆவர்களின் ஏவலாற் கோபித்துவந்த மதயானை தம்மை வணங்க மேற்கொண்டு, பச்சையாகிய மூங்கிலைப்போன்ற திருத்தோள்களுடைய உமாதேவியார் பாகராகிய சிவபெருமானுடைய திருவருட் கடலிற் குளித்ததுபோல் சமணர்களிட்ட சுண்ணாம்புக்காளவாயிற் பொருந்தியிருந்தவரும், தாய்க்கொப்பான சிவபெருமான் திருக்கச்சுரென்னும் தலத்தில் உணவுச் சமையை முடிமேற் சூமந்து வந்து தந்தருளப் பெற்றவரும் ஆகிய திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளின் திருவடிகளைச்சேர்ந்து வாழ்வோம். (எ-று.)

17.

சுந்தர மூர்த்திகள்.

மண்ணுண்ட வோர்கருமா மண்கீண்டு மறியாத மலர்த்தா ளந்தோ, மண்ணுண்ட தெனமறைக ளிரங்கமதி நதிசூடும் வரதன் றன்னை, யெண்ணுண்ட புகழ்ப்பரவை பாற்பாளுட் தேன்பி னிருகா லெய்தப், பண்ணுண்ட தமிழ்பாடிப் பணிகொண்ட பாவலனைப் பணிந்து வாழ்வாம்.

(இ-ள்.) பூமியையுண்ட விஷனுமூர்த்தியானவர் வராக வுருக்கொண்டு பாதளம் வரையிற் பிளந்து சென்றும் அறிய முடியாத மலர்போன்ற மிருதுவாகிய திருவடிகள் ஐயோ மண்டிமெல்தூசுபடியச்சென்றனவே யென வேதங்கள் புலம்பி, பிறைச்சந்திரனையும் கங்கையையும் முடிக்கணிந்த உலகநாயகனை ஆளவிறந்த

புகழ்தங்கிய பர்வை நாச்சியாரிடம் அர்த்த ராததிரியில் இரண்டு
தடவை தூதுசெல்லும்படி பண்ணிறைந்த தமிழ்ப்பாசுரங்களைப்
பாடி யேவல்கொண்ட தமிழ்ப் புலவராகிய சுந்தரமூர்த்தி சுவாமி
களை வணங்கி வாழ்வோம். (எ-று.) 18.

வாதவூரடிகள்.

புன்மையுறுங் கொடும்புத்தர் மூகையுறப் புத்தர்கொடி யுற்ற மூகை
யன்மையுற வடவியுறுங் குறுநரிகள் பரியாக வமைந்த தோற்ற
மின்மையுற வடிவிலான் வடிவமுற வடிவவேந் தயர வன்பால்
நன்மையுறு மமிர்தவா சகம்புகலி மடிகள் டி நாடி யுய்வோம்.

(இ-ள்.) இழிவுபெற்ற கொடிய பெளத்தர்கள் ஊமை போ
ல் மவுனமாகவும், ஊமையாயிருந்த பெளத்த கன்னிகை ஊமை
நீங்கவும், கர்னகத்திருந்த குறுகிய நரித்திரைகள் குதிரைகளாக
வும், அப்படியமைந்த காட்சியானது பிறகு இல்லாமற்போகவும்,
நிராகார ஸ்வரூபியாகிய பரமேசன் ஓர் சமையாளராகி தேகத்திற்
புண்படவும், அரிமர்த்தன பாண்டியன் அஞ்சிக் கலங்கவும் அவ
தரித்து பேரன்பால் ஜீவகோடிகள் பிறவித் துன்ப மொழிந்து
முக்தியின்பத்தை யடையும்படியான தன்மை பொருந்திய அமி
ர்தம்போன்ற திருவாசகம் பாடியருளிய மாணிக்கவாசக, சுவாமிக
ளின் திருவடிகளை விரும்பி வாழ்வோம். (எ-று.) 19.

மார்க்கண்டேயர்.

தனுவினை யளிப்பவன் சலசு வாசனன்
ந்னுவினை யொழிப்பவன் நறுகண் வெஞ்சும
னெனும்வழக் கறவினா யருள்வி ளெகிவடி
முனிவர னடிமலர் முன்னி யேத்துவாரம்.

(இ-ள்.) உயிர்களுக்குப் பிராரத்தவழி தேகத்தைக் கொடு
ப்பவன் தாமரையாசனனாகிய பிரம்மன், பிராரத்த முடிவில் அதனை

யொழிப்பவன் வெவ்விய யமதருமனென்னும் நியதிநீங்கும்படி கா
லனை வென்று சிவபெருமான் திருவருட் பெருமையை விளக்கிய
முனிசிரேஷ்டராகிய மார்க்கண்டேயரின் பாத தாமரைக்களைத்
தியானித்து துதிப்போம். (எ-று.) 20.

காரைக்காலம்மையார்.

பேய்வடி வந்தனை வேண்டிப் பெற்றிடுந்
தாயனா ளளியினாற் றன்ம திச்சடை
நாயக னம்மையே யெனந வின்றிடுந்
தூயவ ளடித்துணைத் தொழுது போற்றுவாம்.

(இ-ள்.) பரமசிவனை வேண்டி அலகையினுருவத்தையடை
ந்தவரும், சீதளச்சந்திரனைத் தரித்த ஜடாபாரமுடைய தேவ
தேவன் கிருபையினால் அம்மையேயென்றழைக்கப் பெற்றவரும்,
அன்னைபோல்பவரும், மலமிறந்தவருமாகிய காரைக்காலம்மையா
ரின் உபயபாதங்களை வணங்கித் துதிப்போம். (எ-று.) 21.

உபமன்யு பகவான்.

உலக முண்டுமிழ் மாலை யுமிழ்ந்தொளி
ரிலகு மென்மழ வென்பரு வந்தனிற்
குலவு பாற்கட லுண்டருள் கோமுனி
மலர டிக்கண் மலர்தூஉய்ப் பணிசுவாம்.

(இ-ள்.) மூன்றுலகையும் புசித்து வெளிப்படுத்திய விஷ்
ணுமூர்த்தியை விளங்குகின்ற சிறு சூழந்தைப்பருவத்திலேயே
விழுங்கி வெளிதந்து, சப்திக்கும் பாற்கடலைச் சிவபிரான் கொடு
க்கப் பானஞ்செய்தருளிய முனிக்கரசென்னும் உபமன்யு தேவ
ரின் மலர்போன்ற திருவடிகளில் புஷ்பங்களையருச்சித்து வணங்
குவோம். (எ-று.) 22.

சண்டிசர்.

காலகா லன்கமலக் காலைக் கருதித்தாதைக்
கால்கட டிந்ததண்டிக் கால்களஞ் சலிப்பாம்.

(இ-ள்.) இயமனை யுதைத்தருளிய விறைவனது தாமரை
போன்ற திருவடிகளைத் தியானஞ்செய்து அவ்விறைவன் பூஜைக்
கிடையூறு செய்த தமது தந்தையின் பாதங்களை வெட்டிய
தண்டியடிகளது திருவடிகளை வணங்குவோம். (எ-று.) 23.

அறுபத்து மூவர்.

மா லு நான்முகன் மா லுறச் செந்தழற் பிழம்பாம்
பால லோசன னுளங்கவர் பகரரி தாய
சீல மார்திருத் தொண்டிசெய் தின்புசேர்ந் தொளிரும்
ஞால மேத்தறு பத்துமூ வன்பர்தா னையப்பாம்.

(இ-ள்.) விஷ்ணுவும் பிரமனும் அடிமுடி காணமுடியா
மல் மயங்கும்படி சிவந்த அக்கினி மலையாய்த் தோன்றிய நெற்றிக்
கண்ணையுடைய சிவபெருமானது கருத்தைக் கவரும்படி சொல்
லுதற்கு அரிய நல்ல ஒழுக்கங்களுடன் அருமைத்தொண்டி
ளியற்றி ஆனந்த வாழ்வை யடைந்தவர்களும், பூதலத்தோர் போற்
றுபவர்களும் ஆகிய அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களின் அடிமல
ர்களை விரும்புவோம். (எ-று.) 24.

அவையடக்கம்.

வெம்பணிப் பணியும் வெருவுதோற் றோலாம் விழைவறு முடை
யுமண் னுண்ட, வம்புங்கங் காள் மாதிய வேற்றங் காரமு தெனவரன்
களித்தே, யும்பர்கள் குலையுந் கவையின் ததனா லுரைக்குமென் புன்ற
மி மேற்கும், கம்பிமற் றிதனைச் சங்கையொன் றின்றி நயப்பாநல் லறிஞ
ர்நா னிலத்தே.

(இ-ள்.) வெவ்விய பாம்பாப் பரணமும், அஞ்சத்தகும் யா
னைத்தோலாடையாகிய வெறுக்கத்தக்க உடையும், பூமிபையுண்ட
திருமாலாகிய பாணமும்; கங்காள் முதலியினவும் இனிய வஸ்து
க்களாக அங்கீகரித்து சிவபிரான் களிப்புடன் தேவர்கள் நடுங்
கும் விஷத்தையும் தேவமீர்தம்போல் உண்டருளியபடியால்
எனது அற்பமதியாலமைந்ததும் அப்பிரானது புகழ்ச்சியைக்
கூறுவதும் ஆகிய இப்புராணமும் கொள்ளத்தகுமென நம்பி யா
தோராட்சேபமுமின்றி இவ்வுலகத்தில் அறிவாற் சிறந்த பெரி
யோர்கள் இதனை விரும்புவார்கள். (எ-று.) 25.

புராணவரலாறு.

சீரு லாவு செழுங்கம் லத்துறை
யேரு லாவு மிறையரு ளாதுறு
நாரு லாவிய நைமிச மென்றெருரு
பேரு லாம்வன மொன்று பிறங்குமே.

(இ-ள்.) சிறப்பும் வளமும் பொருந்திய தாமரைப்பூவில்
வீற்றிருக்கும் அழகிய பிரமதேவன் கிருபையாற் சிருட்டித்த
இப்பூமியில் அன்பு நிறைந்த முனிவர்கள் வசிக்கும் நைமிச
மென்னும் நாமமுடைய பெருமைபுண்ட ஓர் வனமுண்டு. 26.

கறைய ணிந்த களத்தன் குளக்கணன்
பிறைபி றங்குஞ் சடையிற் பிறங்குமக்
குறைவி லாவனத் துற்றுறை கோதிலா
நிறைத வத்தர் நிறைமகிழ் வெய்தவே.

(இ-ள்.) கருமைதங்கிய கண்டமும் நெற்றிவிழியுமுடைய
சிவபிரானது திங்களணிந்த திருச்சுடாமுடியை நிகர்த்து விளங்
கும் சர்வவளமும் நிறைந்த அவ்வனத்தில் வசிக்கும் குற்றமற்ற
தங்கிரேஷ்டர்கள் மிகவும் சந்தோஷிக்கும்படியாய் (குளகம்) 27.

வேத நான்கும் விளங்குங் கலையுணர்
குத நெய்தத் துணுக்கமுற் றெய்தியே
பாத மேத்திப் பரவுஞ் சிவகதை
யோத வென்றவ ரோதிட வோதுவான்.

(இ-ள்.) நான்கு வேதங்களையும் அவற்றின் தாற்பரியம
மைந்து விளங்கும் பதினெண்புராணங்களையு முணர்ந்த குதமா
முனிவர் அவ்விடம் எழுந்தருள லும், அம்முனிவர்கள் பயபக்தி
யோடெழுந்து எதிர்கொண்டழைத்து ஆசனத்திருத்தி அடிக
ளிற் பணிந்து வணங்கத்தகும் சிவபிரானது திவ்ய சரித்திரம்
ஒன்று திருவாய்மலர்ந்தருள் வேண்டிமுன் றுப் பிரார்த்திக்க அவ்
வாறே அவர் சொல்லத் தொடங்கினார். (எ-று.) 28.

—o—o—o—

முடிவ ருந்தவ மாமுனி சொற்றவா
மடிவி லாத வடமொழி யைப்பெயர்த்
தொடிவி லாச்செந் தமிழி லுரைக்குதும்
படியு ளோரின் பயனுற வெண்ணியே.

(இ-ள்.) முடிவில்லாத தவமுடைய குதமாமுனிவா வட
மொழியிற் சொல்லிய பிரகாரம், அம்மொழிப் பழக்கமில்லாத
பூமியிலுள்ளோர் இனிய பயனை யடையவெண்ணி, கெடுதலில்
லாத அம்மொழியைமாற்றி இலட்சண நிறைந்த செந்தமிழில்
இந்நூல் சொல்கிறேன். (எ-று.) 29.

பாயிரம் முற்றிற்று.

உ
சிவமயம்.

நகரச்சருக்கம்.

மணிவ யங்கு நிறத்தினன் வாழ்த்துமோர்
அணிபி றங்கு சிவபுர மன்னது
துணிம திச்சடைத் தூயர்க் கினியது
பணிதருங் கொங்கு நாட்டிற் பண்டுள்ளது.

(இ-ள்.) நீலமணிபோற் பிரகாசிக்கும் உருவுடைய திருமால்
வாழ்த்தும் அழகு நிறைந்த ஒப்பற்ற கயிலைக்குச் சமானமாய்,
பிறைச்சந்திரனை முடியணிந்த அனாதி முத்தராகிய சிவபிரானுக்
கு இனியதாய், தொழில் மிகுந்த கொங்குதேசத்தில் ஓர் தலம்
பழமையாயுள்ளது. (எ-று.) 1.

அன்ன வப்பதி தன்னி லரியதோர்
நன்ன வந்தரு நற்றவஞ் செய்துற
வுன்னி யுற்றன னெப்பில் கரனென்போன்
கன்னி பாக னருளேக் கருதியே.

(இ-ள்.) சொல்லப்பட்ட அத்தலத்தில் ஒப்புசொல்லுத்ற்
கு அரிய கரனென்னும் பெயரோன் உமாபதியின் கிருபையைப்
பெற எண்ணி அரியதாகுமோர் இனிய நன்மையளிக்கும் நல்ல
தவத்தை யியற்ற நினைந்து வந்தடைந்தான். (எ-று.)

உத்த மக்குண பாலினி லுற்றவன்
பத்தி யாற்பயில் காலனை யுண்டியாய்ச்
செத்த வைம்புல னாகிவெந் தீயிடை
நித்த நன்னிய மத்தவ மேயினான்.

(இ-ள்.) உத்தமமாகிய கீழ்த்திசையை ஈடைந்து பக்தி
யோடுகூடி, காற்றை யாகாரமாக உட்கொண்டு, செயலற்ற புலன்க
ளுடையவனாய், கொடுமைபார்கிய அக்கினி நடுவிலிருந்து தினமும்
நல்ல நியமமாய்த் தவத்தை யியற்றினான். (எ-று.) 3.

எறிக்கும் வெய்யிலிற் காற்றிலி லிங்கமே
யுறக்கண் கண்டவ னுள்ள முருகியே
சிறக்குங் கோயிற் சிகரமுங் கண்டனன்
பிறக்கு மன்பு பெருக்கெடுத் துறவே.

(இ-ள்.) ஒளிசெய்யும் சூரிய கிரணத்தின் உஷ்ணமும் வீ
சுகின்ற காற்றின் சீதமும் படும்படி சிவலிங்கமிருக்கக் கண்டு கர
ணவன் மனதுருகி தன்னுள்ளத்தில் உதயமாகிய ஆசையானது
ஆற்றைப்போல் வெள்ளங்கொண்டு விருத்தியாகச் சிறப்புடைய
ஆலயத்தையும் கோபுரத்தையும் சமைத்துத் தரிசித்தான்.
(எ-று.) 4.

அரக்கன் செய்கை யரிதரி தென்னவே
யிரக்க மாகி யியம்பினர் யாவரும்
புரக்கு மீசன் கருணையெந் நாட்பொங்கிச்
சுரக்கு மென்றுசொல் வார்கள் சிலவர்கள்.

(இ-ள்.) இரக்கதனாகிய கரன் செய்யுந் தவச்செய்கை யி
கவும் அரியது என்று கண்டோர்யாவரும் இரக்கமாய்ச்சொன்னா
கள்; எவ்வுயிரும் காக்கும் பரமசிவன் அருள் எந்தநாளிவன்
மீது சுரந்து பொழியுமென்று சிலர் சொல்லுவார்கள். (எ-று.) 5.

ஊன்றி யோர்பத மோர்பதந் தூக்கியே
தோன்று நாட்பல சென்றிடச் சூரியன்
கான்ற வேகங் கடிதென்பர் கார்முகி
லீன்ற விம்மழை யேகொடி தென்பரால்.

(இ-ள்.) ஓர் காலைத் தரையிலுன்றி ஓர் காலைத் தூக்கிய.
வண்ணம் அநேக தினங்கள் செல்லவும் கலங்காது நிற்கு மிவன்.
மேல் சூரியன் செலுத்தும் உஷ்ண கிரணங்களின் வேகம் கடு
மையெனச் சிலர் சொல்வார்கள்; சிலர் கரிய மேகமானது வருஷி
த்த மழையோ மிகவும் கொடிதென்பார்கள். (எ-று.) 6.

வாத முண்ணின் வயிறு நிறையுமோ
சீதங் கண்டியில் தேக மறந்தனன்
போத மில்லவன் சென்னியிற் புட்குல
பேத மெண்ணில கூடு பிணித்தவே.

(இ-ள்.) காற்றை யாகாரமாயுட்கொண்டால் பசியாறுமோ
வெனவும், சீதோஷ்ணாதி துவந்துவங்களையும் நித்திரையையும்
தேகவிருப்பையும் மறந்தனனே யெனவும், தேகஸ்மரணையற்ற
இவனது சிரசின்மேல் கணக்கிறந்த பறவைக்கூட்டங்கள் கூடுகட்
டினவேயெனவும் (குளகம்) 7.

இவ்வ ரக்கன்போற் கண்டில மெங்கணு
மெவ்வ ரங்கொள வெண்ணி யிழைத்தனன்
பௌவ மாநில முற்றும் பரிக்கவோ
செவ்வி தின்னிவ னெண்ணந் தெரிந்திலேம்.

(இ-ள்.) இராக்கதனாகும் இவனைப்போல் தவம் செய்வோ
ரை நாங்கள் எவ்விடத்திலும் பார்த்ததில்லை யெனவும், கடல் சூ
ழ்ந்த உலகமுழுதுந் தனதானையில் தாங்கவோ அல்லது வேறெ
வ்வித வரம் பெறவோ எண்ணி இவ்வரிய தவமியற்றுகின்றான்
இவனது கருத்து இன்னதென்று செம்மையாகத்தெரிந்துகொள்
ள முடியவில்லையெனவும் (குளகம்) 8.

என்ன வின்னணங் கூறிடு மெல்வையி
 னன்ன ரக்கன் றவம்வினை வாயது
 கன்னி பாகன் கருணை சுரந்ததிங்
 குன்னின் மாதவம்|போலொன் றுதவுமோ.

(இ-ள்.) இவ்வணம் பலபலவிதமாய்க் கண்டோர் யாவரும்
 சொல்லிக்கொள்ளுந் தறுவாயில் கரனுடைய தவம் வினாவைய
 டைய உமாபதியாரின் திருவருளும் அவன்பால் பெருகிற்று.
 ஆதலால் ஆலோசிக்குமிடத்தில் பெருமையுடைய தவத்தைப்
 போல் மற்றொன்று கோரியதைக் கொடுக்குமோ? 9.

வேறு.

மழவீடைமே லேறிவந்து பிறைச்சடையுங் கறைக்களமு மழுவு
 மானு, மழகியவா மத்திலொளி தரப்படர்ந்த பசங்கொடியு மரவப்
 பூணுந், தொழவருளு மிருபதமு முடுத்தபுலித் தோலுடையுஞ் சோதி
 லிங்கத், தெழுதரிய திருவுருவந் தோன்றவீழி கண்டுதுதி யியம்பு கின்
 றான்.

(இ-ள்.) இளமைதங்கிய ரிஷபத்தின்மீது ஆரோகணித்து
 மூன்றும்பிறைச்சந்திரனை யணிந்த சடையும், கறுத்த கண்டமும்,
 மழுவும், மானும், அழகுபெற்ற இடப்பாகத்திற் பிரகாசிக்கப் ப
 டர்ந்த மரகதவல்லித் தாயும், பாம்பாபரணமும், பக்தர்கள் தொ
 ழுத் திருவருள்பாலிக்கும் இரண்டு பாதங்களும், அணிந்த புலித்
 தோல் ஆடையும் விளங்க, சுடர் வீசும் இலிங்கமூர்த்தியினிட
 மாய் வெளிப்பட்ட சித்திரித்தற்கரிய திருவுருவத்தைக் கரண
 வன் இரு நேத்திரங்களாலும் தரிசித்து தோத்திரங்களால் துதிக்
 கத் தொடங்கினான். (எ-று.) 10.

அநந்தசத்தி தரிசனைக ளநந்தவடி வநந்தவினை யநந்த விற்பந்,
 தினந்தவீர்ந்து சிற்பரமாய்ச் சமமாகி யான்மாவாய்ச் செகம தாகி, மனம்
 புத்தி. சித்தமகங் காரமாய்ச் சடாதர வடிவு மாகி, நினைந்தநினை விற்
 கெட்டா நினைத்தொழநான் வல்லேனோ நிமலா போற்றி.

(இ-ள்.) அளவிறந்த சக்திகளின் தோற்றங்களும், கணக் கிறந்த வடிவங்களும், தொகையிறந்த தொழில்களும், எண்ணிக் கையற்ற விடயங்களாலுதிக்கு மானந்தங்களும் எப்பொழுதுந் தன்பாலின்றிய ஞானாகாசமாய், சமாகாரமாய், ஆத்மாவாய், உலக முமாய், மனம் புத்தி சித்தாகங்காரமென்னும் அகக்கரண விருத் திகளாய், மூலாதாரம் முதலிய ஆறு ஆதார நிலைகளாய் விரிந்த மனாதினாகக் ககோசரமான நின்னைப் போற்றுதற்கு நான் சமர்த் தனோ? நின்மல சொரூபியே! நமஸ்காரம். (எ-று.) 11.

நிற்குணநி ரஞ்சனநி ராலம்ப நிர்விடய நிர்வி கார
நிற்குணசு தந்தரப ராபரவி ரவிகோடி தேசா வுன்னைக்
கற்குணமா கியநெஞ்சன் றரிசிக்க வெளிதிலே காட்சி தந்தாய்
நற்குணமி லாக்கொடியேன் பெற்றபே நெய்துவரோ ஞாலத் தோரே.

(இ-ள்.) குணம், மறைப்பு, பற்றுக்கோடு, விஷயம், விகார ங்கள் ஆகிய இவைகளற்று ஞான குண சுதந்தரனாய், உயர்வுந் தா ழ்வுமான சர்வாகாரமாய், கோடி சூரியர்களுக்கு ஒப்பான பிரகாச ஸ்வரூபியாய் விளங்கும் நின்னைக் கற்போலும் கடின இருதய மு டையநானும் கண்டுவணங்க இலேசாய் வெளிப்பட்டாய்! உத்தம குணங்களொன்றுமின்றிய இக்கொடியேன் அடைந்த பாக்கியத் தை இந்த ஜகத்திலுள்ளவர்கள் அடைவார்களோ? (எ-று.) 12.

முத்தியெனுங் கனியுதவு மொருதருவே சிவஞான முதலே யன் பர், புத்தியிலே தித்திக்குஞ் செந்தேனே பதஞ்சலிக்கும் புலிக்கா லர்க் குந், தித்தியென நடம்புரிந்து காஷிதந்த திருப்பாதா தேவ தேவா, நித் தியா நந்தவெள்ளப் பெருக்காதே பவவெயிற்கு நிழலே போற்றி.

(இ-ள்.) மோக்ஷமென்னும் பழத்தைத் தருகின்ற ஒப்பற் ற விருக்ஷமே! சிவ ஞானத்தைக் கொடுத்தருளும் முதற்பொரு ளே! அடியவர்களின் புத்திவிருத்தியில் இனிக்கும் செந்தேனே! பதஞ்சலி முனிவர்க்கும் வியாக்கிரபாத முனிவர்க்கும் சிற்சபை யில் 'தித்தி' யென்னுந் தொனியுடன் நடனமியற்றியருளிய திரு வடிகளை யுடையவரே! தேவர்களுக்குந்தேவராகிய மஹாதேவரே!

கெடாத நிரதிசயானந்தமாகிய ஜலப்பிரவாகமுடையநதியே ! ச.ம்
சார : தாபமாகிய வெப்பத்திற்கு ஒதுக்கிடமே ! நமஸ்காரம்.
(எ-று.) 13.

வேதமுதற் பழம்பொருளே யாயிரநா மத்தரசே விடையை யூர்ந்த,
நாதனே துதிக்கிரங்கும் பெருமானே நரிபரியாய் நடத்து வானே, சோ
தியே மெஞ்ஞானச் சுடரொளியே- யண்டமெலாந் தோன்றும் வித்தா,
மாதியே யென்விறைஞ்சிக் கசிந்துகசிந் துருகிநின்ற னரனார் சொல்
வார்.

(இ-ள்.) வேதங்கள் துதிக்கும் முதன்மையான அனாதி வ
ஸ்துவே! சஹஸ்திரநாமங்களையுடைய கர்த்தரே! நிஷபத்தை வா
கனமாய்க் கொண்டவரே! அன்பர்களின் ஸ்தோத்திரங்களுக்கீ கிர
ங்கியருளும் பிரானே ! திருவாத லூரடிகளின் பொருட்டு கானகத்
தின்நரிகளையெல்லாம் குதிரையாய்மாற்றி மதுரைமாநகரிற் சவாரி
விட்டவரே! சூரியாதி ஜோதிகளுக்கும் ஜோதியே ! மெய்ஞ்ஞான
தீபப்பிரகாசமே ! உலகங்களாகிய சாகைகளையுடைய மாயாவிரு
கூடம் தோன்றும் மூலமான முதற்காரணமே ! என்றிவ்விதமாய்த்
துதித்து உள்ளமிகவுங்கசிந்து விழிகளில் நீர்சொரிய நின்ற கரணை
ப்பார்த்துச் சிவபிரான் திருவாப்மலர்ந்தருள்கின்றார். (எ-று.) 14.

வேறு.

நானிலத் தரசு கேட்டாய் நல்கினே மேகா யென்னத்
தேனுரை யுமைகோன் செப்பி மறைந்தனை சிதாகாயத்திற்
ருனவ னுளம கிழ்ந்து சயசய வாழி யென்ன
ஞானநா யகனைப் போற்றி நடந்தனை பதிய கன்றே.

(இ-ள்.) நீ வேண்டியபடியே பூலோகத்தில் அரசாக்கி செ
ய்யும் செல்வத்தைக் கொடுத்தோம், செல்வாயென்று திருவாய்
மலர்ந்து தேன்போலு மொழியுடைய உமாதேவியார் கேள்வர்
தோன்றியபடியே ஞானாகாயத்தில் மறைந்தனர் ; பிறகு அரசுக்கன்
சிந்தையில் உவகையுடன் ஜய ஜய வாழக்கடவாயென்று போத
வடிவப் புண்ணியனை வணங்கி யவ்வூரைவிட்டு நீங்கிச் சென்றான்.
(எ-று.) 15.

ஈனமி நவப்பே றுற்ற னிலங்கைமா எனகர மெய்தி
வானவ ருணங்கு முன்றில் வாயின்மூன் றுலகு பெற்ற
கோனிரா வணன்றாள் போற்றிக் குறைசொல மனம கிழந்து
நானம ரிலங்கைக் காவல் வடதிசை நண்ணு கென்றான்.

(இ-ள்.) குற்றமற்ற தவப்பிரயோசனத்தை யடைந்தவனா
கிய சுரன் இலங்காபுரியை யடைந்து தேவர்கள் வாட்டமுடன்
ஏவல்செய்திருக்கும் முற்றமும் வாசல்களும் திரிலோகாதிபத்தி
யமும் பெற்ற இராவணேஸ்வரன் பாதங்களைப் பணிந்து நன் கு
றைகளைச் சொல்லவும் தசமுகன் சந்தோஷப்பட்டு தனதிராஜ
தானியாகும் இலங்கா நகரின் காவலாய் வடதிசைக்கும் போகும்
படி கட்டளையிட்டனன். (எ-று.)

16.

கரிபரித் தேர்கள் சேனைக் கடலெனச் சுற்று மார்ப்ப
விரிதிரை மணிமுத் தாற்றின் மேற்கரை வந்தி ருந்தே
யெரிகொடு காண்கெ டுத்தே யெண்டிசை வீதி யாக்கிப்
புரிகர புரியே யென்னப் புகன்றன எனகர நாமம்.

(இ-ள்) இலங்கேசனால் தரப்பட்ட ரத கஜ ஆரக பதாதிக
ளாகிய நால்வகைச் சைனியங்கள் சமுத்திரம்போல் தன்னைச்
சூழ்ந்து ஆரவாரிக்க அலை வீசும் திருமணிமுத்தா ந தியின்
மேற்குக் கரையில் வந்திருந்து நெருப்பினாற் காடுகளை யழித்து
எட்டுத்திக்குகளிலும் அழகிய வீதிகளுடன் கூடியதாய் நகரத்
தை விசாலமாக்கி கரபுரியென்னும் காரணப்பேரை அதற்கிட்
டான். (எ-று.)

17.

மாட்கூ டங்கண் மேடை மணிமதிற் கோடி ரங்க
ளாடுதோ ரணம்ப தாகை யாவணங் காவ ணங்கள்
நாடக மாடுஞ் சாலை நான்மறை வேள்விச் சாலை
பாடகர் பாடும் வீதி பண்ணமை குதிரைப் பந்தி.

(இ-ள்.) மாளிகைகள், கூடங்கள், மேடைகள், அழகிய
மதில்கள், கோபுரங்கள், அசைகின்ற தோரணங்கள், விருதுக்

கொடிகள், கடைவீதிகள், பந்தல்கள், நடனசாலைகள், நான்கு வேதங்கள் சப்திக்கும் யாகசாலைகள், பாணர்களின் வீதிகள், சுல்லனைகள் பொருந்திய குதிரைக் கூட்டங்கள் (குளகம்) 18.

சிந்துர நிரைகள் சில்லித் தேர்நிரை யரசர் வீதி
மந்திர நிரைக ளுதும் வால்வளை முரசு வோதை
தந்திக டாக்கு மார்ப்புத் த்கரெந்திர் பொருது மோதை
இந்திர புரிநே ருரி னிசையெழு கடலே யொக்கும்.

(இ-ள்.) யானைக்கூட்டங்கள், உருளையுடைய ரதக்கூட்டங்
கள், இராஜவீதி, தேவாலயங்கள் முதலியனநிறைந்து அமராவதி
க்குச் சமானமாய் விளங்கும் அந்நகரில் முழங்கும் வெண்மையா
ன சங்கத்தொனியும், பேரிகையோசையும், யானைகள் ஒன்றோ
டொன்று மோதும் சப்தமும், ஆட்டுக்கடாக்கள் ஒன்றோடொன்
று செய்யும் சப்தமும் ஒலிக்கும் சப்த சமுத்திரங்களுக்குச்
சமானமாகும். (எ-று.) 19.

வடதிசை மேற்பாற் கீழ்ப்பான் மனுநெறி யானை செல்லத்
தடவர சாக்ஷி பூண்டு தானேருன்று நாதர்க் கன்பா
லடைவினில் விதிவ ழாம லநுதினம் பூசை செய்தான்
புடவிபா தலம்பொன் னாடு மஞ்சவே புரத்தல் செய்தான்.

(இ-ள்.) வடக்கு மேற்கு கீழ்க்கென்னும் மூன்று திசைக
ளிலும் மது நீதியாற் செலுத்தும் தனதாக்கை சென்றிடவும்,
ஸ்வர்க்க மத்திய பாதலமென்னும் மூன்றுலகங்களும் அஞ்சவும்
பெரிதான அரசாட்சியை வகுத்து சுயம்புமூர்த்தியாகிய சிவலிங்
கப் பெருமானுக்கு விதிவறாமல் முழு அன்பால் நாள்தோறும்
பூசை புரிந்தான். (எ-று.) 20.

வேறு.

முதலுகத்திற் கரபுரமூர் மூர்த்திகர புரநாதர் முறைமை யாம்பின்
சிதமுறுதி ரேதையினிற் சித்தபுரி சித்தேசர் சிறந்த நாமம்
இதமுறுது வாபரத்திற் பாலபுரி பாலேச ரியல்க லிக்கே
பதியின்பேர் சோழபுரி சோழேச ரீசர்பெயர் பகரு வாரே.

(இ-ள்.) முதன்மையாகிய கிரேதாயுகத்தில் தலத்தின் பெ
யர் கரபுரமெனவும் மூர்த்தியின் பெயர் கரபுரநாதரெனவும், அறி

ஞர் நிறைந்த திரேதாயுகத்தில் பதிப்பேர் சித்தபுரியெனவும் ஈசர் பெயர் சித்தேசரெனவும், நன்மையுள்ள துவாபரத்தில் நகரத்தின் பெயர் பாலபுரியெனவும் நாதர் பெயர் பாலேசரெனவும், நிகழும் கலியுகத்தில் ஊர்ப் பெயர் சோழபுரியெனவும் நாயகன் பெயர் சோழேசரெனவும் பெரியோர்கள் சொல்வார்கள். (எ-று.) 21.

இருமாத ருவகையுடன் சேர்ந்திருக்கப் பின்வந்தே யிருகண் மூடியொருமாதை யொருமாதி னிதமுண்ப ரிருவருமே யுவகை பூப்பர் திருமாதர் மணவாளர் பதக்கமணி நிழலையே தெரிவை மாரென் றுருமாதர் பலரையே நெஞ்சில்வைத்தல் கண்டேமென் றாடுவாரே.

(இ-ள்.) இரண்டு வந்தையர்கள் சந்தோஷமாய் ஒன்று கூடியிருக்கப் பதியானவன் அவர்களறியாதபடி பின்னால் வந்து ஒருத்தியின் விழிகளைக் கையினால் மறைத்துக்கொண்டு மற்றொருத்தியை அதரபானஞ்செய்ய, இரு பெண்களும் அதனாற் களிப்பார்கள் ; அழகிய ஸ்திரீகள் தங்கள் புருடர்கள் மார்பிலணிந்த பதக்கங்களிற் காணப்படும் தங்கள் பிரதி பிம்பங்களை வடிவுள்ள பெண்களெனவெண்ணி மார்பகத்தில் பல் ஸ்திரீகளை வைத்திருக்கப் பார்த்தோமெனத் தங்கள் புருடர்களுடன் பிணங்குவார்கள். (எ-று.) 22.

மாதரார் வளர்த்தமுல்லை யரும்பின விழாக்கொண்டு வானோய் மாடவீதிமுர சொலித்தவொலி யெண்டிசையும் போயதிர்ப்ப விரிந்த திக்கி னாதருள மருளுவார் மழைமுழக்கென் றரவெட்டு நடுக்கங் கொள்ளும் பூதலத்திற் சிறகைவிரித் தகவியே மயில்களெலாம் புரியு மாடல்.

(இ-ள்.) பெண்கள் தாங்கள் பயிர்செய்த முல்லைச் செடிகள் புஷ்பிக்க அதனால் உற்சவங்கொண்டு ஆகாயத்தை அளவி உயர்ந்த மாடியுள்ள வீடுகள் நிறைந்த வீதிகளில் முழக்கிய வாத்தியகோஷம் எட்டுத்திசைகளிலுஞ் சென்று சப்திக்கச்செவியுற்ற அஷ்டதிக்கு பாலகர் மனமயங்குவார்கள் ; மேககர்ச்சனையென வெண்ணித் திசா நாகங்க ளெட்டும் பயந்து நடுக்கங்கொள்ளும் ; புவியின்கண் மயில்களோர் கலாபத்தை விரித்துக் குரலைக்காட்டி நடனஞ்செய்யும். (எ-று.) 23.

தானநீர் வெள்ளமொடு மணியோடைச் சிறுகட்டந் தாவ ளத்தின்
 ஞானநீர் வெள்ளமே வீதிகளிற் கலந்துசெல்லுந் தமிழோர்க் குச்சந்
 தானநீர் கொடைமாரந்தர் காமதே னுப்பசுக்கள் சமமே யாகுந்
 தானநீ ணகரினுக்கே கொங்கில்வளர் சோழபுரஞ் சமான மாமே.

(இ-ள்.) அந்தணர்களுக்கு நல்லறங்களைச் செய்யும்போது
 அகங்கையில் ஊற்றும் தாரை நீர்ப்பிரவாகத்துடன் இரத்தின
 மிழைத்த நுதற்பட்டமும் சிறிய கண்களுமுடைய யானைகளின்
 மதஜலப் பிரவாகமுங் கலந்து வீதிகளிற் பாய்ந்தோடும் ; தமிழ்ப்
 புலவர்கட்குத் தியாகஞ் செய்யும் இவ்வூர் மனிதர்கள் சந்தான
 கற்பகத்திற்குச் சமானமாவார்கள் ; பசுக்கள் காமதேனுவிற் குச்
 சமமாகும் ; இடத்தால் விசாலித்த தேவலோகத்திற்கு கொங்கு
 நாட்டிலுள்ள இச்சோழபுரி சமானமாகும். (எ-று.) 24.

வேறு.

தோட்டல ரளிதேன் கூட்டுணும் வாவி சொருகுபூங் கூந்தலின்
 மணமுந், தீட்டிய மைக்கண் வரிதையர் முலையிற் செறிந்திடு நாவியும்
 விரைகள், கூட்டிய கலவைச் சேறுமே மணக்குங் கோகன கத்தொடே
 கொட்டி, தோட்டியுந் தொண்டை மானுமே மானுஞ் சுவர்க்கமென் பழ
 ஞ்சொலைப் புதுக்கும்.

(இ-ள்.) இதழ் நிறைந்த புட்பங்களிற் பொருந்திய வண்டு
 கள் மதுவின் சேர்க்கையைப் புசிக்கும் தடாகங்களிலுள்ள தாம
 ரைப் புஷ்பத்துடன் கொட்டி மலர்களிலும், அஞ்சனந் தீட்டிய
 விழிகளையுடைய மரீதர்களின் புஷ்பஞ் சூட்டிய அளகபாரங்களி
 ன் வாசனையும், அவர்களது ஸ்தனங்களில் அப்பியிருக்கும் கஸ்
 தூரி மணமும், வாசனை வகைகள் சேர்ந்த பரிமளச் சாந்தின் மண
 முமே பரிமளிப்பதால் “தோட்டியுந் தொண்டைமானும் சுவர்க்
 கத்தில் நிகராவர்” என்னும் பழமொழியைவிளக்கும். (எ-று.) 25.

வேறு.

தையல்கள் வாள்வதனந் தாமரையை யொக்கும்
வெய்யவிழி யம்மலரின் வீழளிகள் போலுஞ்
செய்யபொழி லிற்றளிகள் கொய்பவர்கள் சேந்த
கையையறி யாதுதளி ரென்றுசிலர் காண்பர்.

(இ-ள்.) ஸ்திரீகளின் ஒளிபொருந்திய முகங்கள் செங்கமல்
மலருக்கொப்பாகும் ; அவர்களின் கொடிய விழிகள் அப்புஷ்பத்
திற்பாயும் வண்டுகள் போல்வன ; சிவந்த சோலைகளில் இளந்
துளிர்களைப் பறிக்கும் மாதர்களின் சிவந்த கைகளைக் கைகளென்
றறியாமல் இ ள ந் து ளி ரெ ன் று சிலர் ஏமாந்துகாண்பார்கள்.
(எ-று.)

26.

பைங்கமுகி லேறுபவ ளக்கொடிக டாவத்
தெங்கினிள நீர்கவென் சிந்துபுனல் பாயுங்
கொங்குமலர் வாவியிற் குனித்திடவ நீரி
லங்கயற்க னூரடிக ளாமையை நிகர்க்கும்.

(இ-ள்.) பசுமையான பாக்கு மரங்களில் ஏறுகின்ற பவ
ளக் கொடிகள் தாவிப்படர ஆவைகளின் வேர்க்கு தென்னை மரங்
களில் குரங்குகள் சிந்தும் இளநீரின் ஜலம் பாய்ந்திடும் ; அழகிய
மீன்போன்ற விழிகளுடைய மாதர்கள் வாசனை மலர்களுள்ள
தடாகங்களில் நீராடும்போது அவர்களின் பாதங்கள் ஆமை
போற் காணும். (எ-று.)

27.

கொங்கையினைக் கஞ்சமுடை யென்றுளங் குறித்தே
தங்குகர மென்மலரிற் காத்தசஞ் சரீகம்
மங்குலுயர் சோலைகளில் வந்துவிழி துஞ்சங்
கங்கையி னனைந்தகொடி காலதனிற் காயும்.

(இ-ள்.) நீராடும் இளமாதர்களின் ஸ்தனங்களைத் தாமரை
மொக்கென நினைந்து மலர்தலை நோக்கி அவர்களின் மிருதுவாகிய
கைம்மலர்களில் காத்திருந்த வண்டுகள் யாதொரு பயனுமடையா

மல் மேகங்கள் சூழும் உயர்ந்த புஷ்ப வனங்களிற் சென்று நித்
திரை சேய்யும்; ஆகாய கங்கையில் நனைந்த கொடிகள் காற்று
வீசுவதால் உலரும். (எ-று.) 28.

வேறு.

ஆக மங்க மதனையன் ஞர்மைந்தர்
ஆக மங்க ளறிந்த வறிவுளோர்
ஆக மங்கல மேமகிழ் வாகினார்
ஆக மங்க விலார்க ளரிவைமார்.

(இ-ள்.) இந்நகரில் வாழும் புருஷர்கள் தேக, அங்கங்களி
ன் அமைப்பில் மன்மதனைப் போன்றவர்கள் ; வேதாக்மங்களைச்
சந்தேக விபரீதங்களற அறிந்தவர்கள் ; விவாகாதி மங்கல கரு
மங்கள் புரிவதிலேயே மிகவும் சந்தோஷிப்பார்கள் ; ஸ்திரீகளோ
தேகலக்ஷணக் குறைவுகள் ஒன்றும் இல்லாதவர்கள். (எ-று.) 29.

அருண்மெய் மாதவ ரையம் பொழிவரே
யருண்மெய் மாதவ ரையம் பொழிவரே
தரும வாசங் கரபுரத் தார்களே
தரும வாசங் கரபுரத்தார்களே.

(பதவுரை.) அருள் - கிருபைதங்கிய, மெய் மாதவர்-உண்
மையாகிய தபோதனர்கள், ஐயம்பு-மன்மதனுடைய பஞ்சபாண
ங்களை, ஒழிவர்-தவிர்ப்பார்கள் ; அருண்மெய்-கொடைக்கு இயை
ந்த தேகமுடைய, மாது-மாதர்கள், அவர்-அத்தபோதனர்களுக்
கு, ஐயம்-பிக்ஷான்னத்தை, பொழிவர்-இடுவார்கள் ; தருமவாச
ம்-அறத்திற்கு இருப்பிடமானவர்கள், கரபுரத்தார்களே-கரபுர
நகர் வாசிகளேயாம் ; சங்கரபுரத்தார்கள்-முத்தியுலகமாகிய கைலை
வாசிகளும், தரும் அவா-இந்நகர் வாசத்திற்கு இச்சிப்பார்கள்.
(எ-று.) 30.

வேறு.

போக பூமி யிதுவென்பார் போக மிக்கா யனுபவிப்பார்
யோக பூமி யிதுவென்பார் யோக சூரர்க ளுயர்ஞான
பாக பூமி யிதுவென்பார் பலிக்கு ிட்டை பெற்றோர்கள்
பூக பூமி யிதுவென்பா ருண்மை தெளியக் கற்றோரே.

(இ-ள்.) ஜகபோகங்களை விசேடமாய் அநுபவிப்பவர்கள் இந்நகரைப் புண்ணிய லோகம் என்பார்கள் ; யோகசித்தி'யடைந்தோர் இதனை யோகம் பலிக்குமிடம் என்பார்கள் ; சமாதியது பவம் வாய்ந்த பெரியோர்கள் இதனை உயர்வாகிய ஞானம் விளையும் தலமென்பார்கள் ; வஸ்து விவேகம் பொருந்தும்படி வாசித்த முழுட்சுக்கள் இதனை மனனசக்தியருளும் இடமென்பார்கள். (எ-று.)

31.

சித்த புரியிற் பட்டிந்தோர் சீறு புலித்தோ லுடுப்பார்கள்
சித்த புரியி லன்னமிட்டோர் தீய விடத்தை யுண்பார்கள்
சித்த புரியிற் பசுவீந்தோர் செங்க ணெருத்தி லேறுவார்கள்
சித்த புரத்தை நினைந்தாரைச் சேர நமனார் நினையாரே.

(இ-ள்.) சித்தபுரி யென்னும் நாமமுடைய இத்தலத்தில் பட்டாடைகளை சற்பாத்திரங்களில் தானம் செய்தோர் உருத்து வரும் புலித்தோலாடையை அணிவார்கள் ; சித்தபுரியாம் இந்நகரில் சிவனடியார்களுக்கு அன்னதானஞ்செய்தோர் கொடிய விஷத்தையருந்தும் சித்தியை அடைவார்கள் ; சித்தர் நகரமாகுமிதில் கோதானஞ் செய்தோர் சிவந்த விழிகளையுடைய ரிஷபமேறும் பாக்கியம் பெறுவார்கள் ; சித்திகள் பலிக்கும் இத்தலத்தைத் தியானிப்பவரை நெருங்கக் காலன் கருதமாட்டான். (எ-று.) (சிவசாரூபமடைவார்களென்பது கருத்து.)

32.

வாவிக் கமலம் பெற்றமுத்தம் வயலிற் கரும்பு கான் றமுத்தம்
காவிற் பூக மீன் றமுத்தம் கழனிச் சாலி தருமுத்தம்
கோவின் பல்லி லுதித்தமுத்தம் குரைநீர்த் திரைகள் கோடலைத்துத்
தாவு மணிமுத் தாற்றினிடைச் சங்க மனித்த முத்தங்கள்.

(இ-ள்.) தடாகங்களில் தாமரைப் புஷ்பங்கள் ஈன்ற முத்துகளும், மருதநிலத்து வயல்களில் கரும்பின் கணுக்கள் வெடித்து உதிர்ந்த முத்துகளும், சோலைகளில் கமுக விருகங்கள் உதிர்ந்த முத்துகளும், சேற்று வயல்களில் நெற்பயிரில் விளைந்த

முத்துகளும், பசுக்களின் தந்தங்களில் தோன்றிய முத்துகளும், சப்திக்கும் நீர் அலைகள் கரையை யழித்துப்பாடும் திருமணிமுத்தா நதியில் இப்பிகளின்ற முத்தங்களுமே எங்கும். (எ-று.) 33.

பூமி மகுடஞ் சிவதலங்கள் புகலிற் சுற்று மணியாக
வாம மிருந்த சோழபுரம் வயங்க வைத்த சிகாமணியாங்
காமர் மாலை நதியாகக் கவினசெய் பதியா மத்தலத்திற்
சோமன் கதிரோன் பலதேவர் முனிவோர் நிதமுந் தொழுவாரே.

(இ-ள்.) பூவுலகமானது கிடீடமாகவும், அதிலுள்ள சிவஸ்
தலங்களியாவும் அந்தக் கிடீடத்தில் சுற்றிலும் உள்ள இரத்தினங்
களாகவும், அழகிய சோழபுரமென்னும் நகரே அதில் பிரகாசிக்
கும் நாயக மணியாகவும், திருமணிமுத்தா நதியே அக்கிடீடத்
தில் அணிந்த மாலையாகவும், அழகுவாய்ந்திருக்கும் இப்பதியை
சூரியன், சந்திரன், தேவகோடிகள், முனிவர்கள் தினமும் வணங்
குவார்கள். (எ-று.) 34.

வரத்தைக் கொடுக்குந் தெய்வமுன்னே வந்து நிற்க வணங்காமற்,
கரத்தைக் குவித்தப் பாற்செல்வார் கருத்தே போன்மாங் கனியொழித்
தோர், மரத்துக் காய்க்கே குவர்பேரில மருவுஞ் சோழ புரநீங்கித்,
தரைக்கண் வேறு தலந்தேடிப் போவா ரருளைச் சாராரே.

(இ-ள்.) வரத்தைக் கொடுத்து அருளும் தெய்வம் எதிரில்
வந்துதோன்ற அதை வணங்காமல் கைகளைக்கூப்பிக்கொண்டு அந்
நிய தெய்வத்தை நாடி வேறிடம் போவார் புத்திபோலும், கிடை
த்த உருகியுள்ள மாவின் கனியை வெறுத்து வேறு மரத்தின்
காயை விரும்பிச் செல்வார் போலும், சமீபத்திலமைந்து திகழும்
சோழபுரியைவிட்டு, பூமியில் வேறு தலத்தைத் தேடிப்போகிறவர்
கள் சிவப்பிரசாதத்தை யடையார்கள். (எ-று.) 35.

முத்தி நகர மீதென்று முயன்று வாசஞ் செய்யார்கள்
சித்த புரியை மனத்தினிடைச் சிந்தியார்கண் முழைபுகுவா
ரத்தர் பாலேச் சுரர்தாளி லன்பு வைத்தே யுருகார்க
ளெத்தன் மையினுற்பவமொழிப்பா ரெவ்வா றுன்னும் வரம்பெறுவார்.

(இ-ள்.) மோக்ஷம் அருளும் திருத்தலம் இதுவென்று நினைத்து முயற்சியுடன் இத்தலவாசம் செய்யாதவர்களும், சித்த புரியாகும் இதனை இருதயத்தில் தியானியாமல் குகைப்பிரவேசஞ் செய்பவர்களும், சர்வலோகநாதராகும் பாலேசரின் திருவடிகளில் பத்திசெய்து நெகிழாத சிந்தையர்களும் வேறெவ்விதத்தால் பிறவியை அகற்றுவார்கள்? எவ்விதமாய் இஷ்ட காமியங்களை அடைவார்கள்? இல்லை. (எ-று.) 36.

மற்றோர் தலத்திற் செய்யுமபாவ மாய்க்கு மிந்தத் தலவாச
முற்றோர் பயனுக் குற்றோரா முறாதோர் பயனுக் கயலாரே
மெற்றோர் பெற்ற பெரும் பேராய் பிரமன்படைப்பு நமன்றொழிலு
மற்றோ ரவர்கா ரூபத்தை யடைவா ரடைவா ரதுகின்னம்.

(இ-ள்.) வேறு பதிகளில் செய்த தீவினைகளையெல்லாம் இத்தலவாசமே நாசமாக்கும். இத்தலவாசம் வாய்ந்தவர்களே உத்தமப்பிரயோசனத்தை அடைந்தவர்களாவார்கள். மற்றவர் பிரயோசனமற்றவர்களே யாவார். இத்தலவாசம் செய்யப்பெற்றவர்கள் தாங்கள் அடைந்த பெரிய இலாபமாக நான்முகன் தரும் பிறப்பையும் இயமன் தரும் இறப்பையும் தவிர்த்து சிவசாரூபத்தைப் பெறுவார்கள்; இது சத்தியமாம். (எ-று.) 37.

மந்தி பாய்ந்து கோடுலுக்க மாவின் கனிவீழ்ந் தொழுகியதேன்,
கந்த மஞ்ச ளிஞ்சிகருப் பாய்ந்து கால்வாய் வழிந்தோடத், தந்தி யுரற்கா
ல் வழுக்கிநின்று தளர்ந்தே மெல்ல வசைந்து செல்லும், பைந்தண்
காவின் மலரணைமேற் பாவை மார்போ லனமிருக்கும்.

(இ-ள்.) வானரங்கள் மாமரங்களில் தாவி கொம்புகளை யசைக்க விழுந்த மாம்பழங்களினின்றோடிய மதுவெள்ளம் கருணை, மஞ்சள், இஞ்சிச்செடிகளின் வேர்களிற் பாய்ந்து வாய்க்கால் வழியாய் ஒழுகிச் செல்லுங்கால் யானைகளின் உரல்போன்ற பாதங்கள் சருக்க அவைகள் தளர்ந்து நிதானித்து மெதுவாக அசைந்து நடக்கும்; குளிர்ந்த பசுஞ்சோலையில் புஷ்ப சபனங்களின் மீது மாதர்களைப்போல் அன்னப்பசுடிகள் உறங்கும். (எ-று.) 38.

வாசங் கொண்டே யிதழ்மோந்து வனச மின்பாற் பகலுறைந்து
நேச மாகிக் கங்குலிடை நெய்தன் மடந்தை பாலிசைந்து
மூசு சுரும்பே யிருநட்பு முறைமை தவறா தெனில்வாழ்க்கைத்
தேசு மாந்தர் செய்முறைமை செப்பற் பாற்றோ தெரிந்திடவே.

(இ-ள்.) பங்கஜமென்னும் பெண்ணிடம் பகற்காலத்தில்
வாசமாய்த் தங்கியிருந்து இதழை யாக்ராணித்தும், இராக்காலத்
தில் ஆசையோடும் ஆம்பலென்னும் மாதை யணைந்தும், மலர்களி
ல் மொய்க்கும் வண்டிகளே பெரிய காதலின் ஒழுங்கைத் தவறா
தென்றால் இவ்வாழ்க்கையிற் பொருந்திய ஆற்றிவுடைய மனிதர்
களின் தொழின் முறைமையைத் தெரியும்படி சொல்லவும்
வேண்டுமோ? இல்லை. (எ-று.) 39.

சீத நிலவு முடிபொறுத்த சிவனுக் கொப்பாந் தெய்வமிலை
யாதி நதியா மணிமுத்தா நதனுக் கொப்பா நதியுமிலை
யோது கின்றகரபுரத்துக் கொப்பா மகிமைத் தலமுமிலை
மாதி ரத்திற் புகழ்கஞ்ச வரைக்கொப் பான வரையுமிலை.

(இ-ள்.) கங்கையையும் சந்திரனையும் சடையில் தரித்தருளிய
சிவபெருமானுக்குச் சமமான கடவுளும், பழமையாகும் திருமணி
முத்தாற்றுக்கு ஒப்பாகும் நதியும், சொல்லப்பட்ட கரபுர நகருக்
குச் சமமாகும் மகிமைதங்கிய ஸ்தலமும், யாவரும்புகழும் கஞ்ச
மலைக்குச் சரியாகும் பர்வதமும் உலகத்திலில்லை. (எ-று.) 40.

வேறு.

ஆதியார் பகவ ரருளிய புதல்வ ரவரொரு மூவர்கள் மற்றும், பே
தையர் நால்வர் பிறந்தன ரவரிற் பேருல கெலாமறி வுறவே, நீதிநன்
னால்கள் சொல்லிய வவ்வை நிமலனைக் கைதொழ நினைந்து, காதலர்
ய்ச் சோழ புரத்தினில் வந்தாள் கண்ணுறச் சோழனு மெதிரந்தான்.

(இ-ள்.) ஆதி, பகவன் என்னும் இருவர்களிடமாய் திரு
வள்ளுவர், கபிலர் அதிகமானென்னும் ஆண்கள் மூவரும் பின்னு
ம் ஒளவை, உப்பை, வள்ளி, உறுவையென பெண்கள் நால்வரும்
உலகோபகாரமாய் அவதரித்தார்கள்; அவர்களில் விரிந்த உலகத்

தில் உற்றவர்களுக்கு விவேகம் உண்டாகும்படி நல்ல நீதி சாஸ்தி
ரங்களைத் திருவாய் மலர்ந்த ஒளவைபிராட்டியார் நின்மல ஸ்வ
ரூபியாகிய மகாதேவரைக் கரங்கூப்பி வணங்க எண்ணி ஆசையு
டன் சோழபுரத்தை வந்தடைந்தனர் ; அவர் காணும்படி சோழ
வேந்தனும் எதிரில் வந்தான். (எ-று.) 41.

இருவரு மன்பாய் வந்துசேர் மேச ரிணையடிக் கமலமே யேத்தி,
மருவியே சின்னாள் வாசமா யிருந்தார் மன்னுமித் தலத்தினின் மகிமை,
யொருவரா ளளவிட் றொரப்பதற் கரிதா லுண்மையைச் சிறிதுநா
னுரைப்பேன், பெருகிய நீதிவளவகே ளென்னப்பிராட்டியு மன்னவற்
குரைப்பாள்.

(இ-ள்.) எதிர்கொண்ட இருவரும் ஆவலுடன் ஆலயத்தி
ற்கேகி சோமேசமூர்த்தியின் தாமரைபோலும் உபய திருவடிக
ளைப் பணிந்து அவ்விடமே சில பகல் வாசமாயிருந்தார்கள் ; அக்
காலையில் ஒளவைபிராட்டியார் அரசனை நோக்கி நிலைபெற்ற இத்
தலத்தின் மகிமை யாவராலும் வரையறுத்துச் சொல்லுதற்கு
அரிதாகும். அதனுண்மையை அறிந்தவளவில் சற்று நான் புகல்
கின்றேன் பெருகிய நீதி தங்கிய சோழனே ! கேட்பாயெனத்
திருவாய் மலர்ந்தருள்கின்றார். (எ-று.) 42.

குரைபுனற் பஞ்சாக் கரந்தி மேற்பாற் கோமள வல்லிதன் பாக,
னருளிநாற் சுயம்பு லிங்கமாய்த் தோன்று மைவகைத் தலங்களுண் டத
ன்பேர், கருணைசேர் கிள்ளை வனங்கர புரமே கருதுவீ ரட்டம்வீ
மேசம், பொருவிலாத் திருவேலிப்பதி யென்னப் புகன்றிடம் புரா
ணநூல் விதியே.

(இ-ள்.) சப்திக்கும் நீருடைய பஞ்சாக்ஷர நதியென்னும்
திருமணிமுத்தாற்றின் மேற்கரையில் இளமைதங்கிய உமாதேவி
யின் பாகம் கொண்ட சிவபெருமான் கிருபையினாற் சுயம்புலிங்க
மூர்த்தியாய் எழுந்தருளிக் காணப்படும் ஐந்து சேஷத்திரங்கள்
உண்டு ; அவைகளின் நாமம் கருணைதங்கிய சுகவனமென்றும்,
கரபுரமென்றும், நினைக்கும் வீரட்டமென்றும், வீமேசமென்ற
ம், சமானமில்லாத் திருவேலிப்பதியென்றும் கிரமமாய்ப் புராணங்
கள் கூறும். (எ-று.) 43.

உனையிவண் வரவே. யோலைவிட் டழைத்தே னுவகையா யித்தல வாச; நீனைவெலா முடியவதுபவ ஞான நிட்டையே பெற்றிடச் செய யச்; சென்னமே பொழிய ரசஞளி கையினுற் செம்பினிற் களிம்புபோ குதல்போல், வினையெலாந் தீரக் கரபுர மல்லால் வேறொரு தலமுமற் றிலையே.

(இ-ள்.) அரசனே! இத்தலவாசத்தின் பொருட்டே களிப் புடன் ஒலை போக்கி நின்னை இங்கு வரவழைத்தேன். கோரிய தெல்லாம் கைகூட்டவும், ஞானசமாதி சுவாதுபவம் கைவல்யமா கச் செய்யவும், பிறவித் துன்பம் நீக்கவும், பரிசுவேதியால் தாம் பிரக் களிம்பு நீங்குவதுபோல் சஞ்சித கன்மங்கள் யாவையும் நாச மாக்கவும் இக்கரபுர நகரைப்போல் உலகத்தில் வேறு ஒரு கேஷ த்திரம் இல்லை. (எ-று.) 44.

வேறு

முன்னர் நாலுகம் பிரமனே பூசனை முடித்தான்
இன்ன நாலுகங் கரனுயர் சித்தரிங் கிவர்பின்
மின்னு பாலனுஞ் சோழனும் விளக்கினர் பூசை
மன்னு முழியி னழிவிலை மாநக ரைந்தும்.

(இ-ள்.) முந்திய சதுர்யுகத்தில் நான்கு யுகங்களும் பிரம தேவனே இத்தலத்திற் பூசித்துப் பேறடைந்தான் ; நிகழும் சதுர் யுகத்தில் கிருதயுகத்திற் கரனும், திரேதாயில் உயர்வாகிய சித்த ரும், துவாபரத்தில் விளக்கமுள்ள சிவசீலனென்னும் ஓர் ஆதி சைவச் சிறுவனும், கலியில் சோழனும் பூசித்தனர் ; பொருந்து கின்ற ஊழிகாலத்தினுங்கூட சொல்லப்பட்ட இந்த ஐந்து மகா கேஷத்திரங்களுக்கும் நாசம் விடையாது. (எ-று.) 45.

என்ன சொற்றிடு மவ்வைசொற் சோழனு மதித்தே
யுன்னு நெஞ்சிடை யாதர முடையனாபத் தெளிந்தான்
மன்னு கைமிசா ரணியத்தின் மாதவர் மகிழப்
பன்னி னொன்பதி னெண்புரா னாமும்பயில் குதன்.

(இ-ள்.) இவ்விதமருளிய ஒளவைபிராட்டியாரினுபதேசத் தைச் செவியுற்ற சோழவேந்தன் உள்ளத்தின்கண் பத்தியுடைய

வனாய் மதித்துத் தெளிவை யடைந்தானென்று நிலைபெற்ற
நைமிச வனத்திற் பொருந்திய சவுன்காதி முனிவர்கள் சந்தோ
ஷிக்கும்படி பதினெட்டுப் புராணங்களிலுந் தேர்ச்சியடைந்த
சூதமா முனிவர் சொன்னார். (எ-று.) 46.

நகரச்சருக்கம் முற்றிற்று.

கதைச்சருக்கம்.

கொங்குநாட்டிற் பழமையாய் அமைந்த ஓர் திருநகரில்
கிரேதாயுகத்தில் கர நாமமுடைய ஓரிராக்கதன் தவமியற்ற
அடைந்து அந்நகரின் கீழ்த்திசையில் பஞ்சாக்கினி மத்தியில்
நின்று காற்றை ஆகாரமாயுட்கொண்டு இந்திரியங்களை யொடுக்கி
ஒற்றைக் காலில் நின்று கண்டோர் வியந்துருகும்படி கனதவ
மியற்றி அவ்விடமெழுந்தருளியிருந்த இலிங்க மூர்த்திக்கு அழ
கிய ஆலயமமைத்து வழிபட்டு வந்த காலையில் சிவபெருமான்
உமாதேவியாருடன் அவனுக்குப் பிரசன்னமாய் அவனுடைய
அன்பார்ந்த தோத்திரங்களைக்கொண்டு அவன் வேண்டியபடி
புனியாளும் வரமீந்து மறைந்தனர். பிறகு கரன் இலங்கையில்
இராவணன் சமுகஞ்சென்று தனது குறையை விண்ணப்பித்து
அவன் கட்டளையின்படி இலங்கா நகரத்தின் வடதிசைக் காவ
லாய் திருமணிமுத்தா நதியின் மேற்குக்கரையில் வந்து கானகத்
தை யெரித்து அழகு பொருந்த அப்பதியை விசாலமாக்கி கரபுர
மென்னும் நாமம் அதற்கிட்டு கரபுரேசரை தினந்தோறும் வழி
பட்டு அந்நகரைப் படைவர்கள் அஞ்சு பரிபாலித்தான். அந்நக
ரின் பிரஜைகள் மிகவும் சுபகரமாய் வாழ்ந்தனர். கிரேதாயுகத்
தில் கரபுரமும் கரபுரேசரும், திரேதையில் சித்தபுரியும் சித்தேச
ரும், துவாபரத்தில் பாலபுரியும் பாலேசரும், கலியுகத்தில் சோழ
புரியும் சோழேசரும், முறையே நகரத்திற்கும் மூர்த்திக்கும்
அமைந்த நாமங்களாம். வாசமாத்திரத்தால் தீவினைகள் யாவை
யுமாய்த்து முக்தியின்பத்தை யளிக்கும் அந்நகரில் இக்கலியுகத்

தில் ஓர் காலத்தில். ஓளவைபிராட்டியார் வசிக்கவெண்ணி சோழ வேந்தனுடன் வந்தடைந்து சோழேசரைப் பூசித்து சில நாள் இவ்விடந்தங்கி கரபுர நகரின் பெருமையையும் மூர்த்தி விசேஷத்தையும், பஞ்சாக்கர நதியென்னும் தீர்த்த விசேஷத்தையும் அந்நதிக் கரையில் அமைந்த பஞ்சுலிங்க சேஷத்திரங்கரின் பெருமையையும் வேந்தனுக் குபதேசித்தாளென நைமிசவன முனிவர்கட்கு சூதமாமுனிவர் சொல்லியருளினார்.

நதிச்சருக்கம்.

கரபுரக் காதை தன்னைக் கேட்டனங் களிப்ப டைந்தேந்
தரணியோர் போற்று பஞ்சாக் கரநதி சரித்தி ரத்தை
வரமிகு சூத ரேநீர் வாய்மலர்ந் துரையு மென்னச்
சுரர்புகழ் சவுன காதி முனிவரர் கேட்கச் சொல்வார்.

(இ-ள்.) சிவப்பிரகாசத்தை மிகவும் பெற்ற சூதமகா முனி வரே! தேவரீர் கிருபையினால் அருளிச்செய்த கரபுர நகரின் திவ்ய சரித்திரத்தைக் கேட்டுச் சந்தேரஷமடைந்தோம். புவியிலுள் ளோர் துதிக்கும் பஞ்சாக்கர நதியின் சரித்திரத்தையும் திரு வாய்மலர்ந்தருள்வீரென்று விண்ணவர் புகழும் தபோமகிமை தங்கிய சவுனகாதி முனிவர்கள் பிரார்த்திக்க சூதமா முனிவர் சொல்லத்தொடங்கினார். (எ-று.) 1.

பனிமலை யரையன் பெற்ற பாவையரம் பச்சை வல்லி.
கனிகளா மண்ட கோடி கதிபெறக் காண ஞானத்
தனிமுத லாகு நாதன் றாளினை வணங்கி யேத்திப்
புனிதநா யகரின் பக்கற் புகலவேண் டெவதொன் றுண்டால்.

(இ-ள்.) இமயபர்வத வேந்தன் பயந்த மரகதவல்லித் தாயார் தமது குழந்தைகளாகிய ஜீவகோடிகள் முத்திப்பேற்றை யடையத் திருவுளத்தெண்ணி விழிப்புலனுக்கெட்டா ஒப்பற்ற விமல ஞான ஸ்வரூபியாகும் தமது நாயகரின் திருவடிகளிரண்

டையும் நமஸ்கரித்து வாழ்த்தி, பரிசுத்த நாதரே ! தேவரீர் சந்நிதானத்தில் அடியேன் செய்யவேண்டிய விண்ணப்பம் ஒன்று உண்டு ; அஃதியாதெனின் (குளகம்) 2.

வாய்புதைத் தருகு நின்று மன்னுயிர் பலவற் றுள்ளுந்
தீயவெந் நரகிற் றுன்பஞ் சில்வுயி ருழக்கச் செய்தாய்
துயபே ஈருட்கு நன்றோ சொல்லுதி யைய வென்னு
மாயிழை முகத்தை நோக்கி யரன்றிரு வுளம கிழ்ந்து.

(இ-ள்.) தொகையிறந்த ஜீவராசிகளுள் சிலவற்றை மட்டும் கொடுமைதங்கிய வெய்ய நிரயத்திற்றள்ளி வருந்தச் செய்தீர் ; இச்செய்கை பரிசுத்தமான பெருங்கருணைக்குத் தகுமோ ? அருளிச் செய்வீரென்று கரங்களால் வாயைப்பொத்தி சமீபத்தில் நின்று வினவுகின்ற உமாதேவியாரின் வதனத்தைப் பார்த்து சிவபெருமான் திருவுளமகிழ்ந்து (குளகம்) 3.

முன்புதாஞ் செய்த பாவ முறைமையாற் நீர வேண்டிற்
றுன்புறு நரகி டத்துத் தோய்ந்தலாற் நீரா தென்ன
அன்பொரு வடிவா நின்ற ளருளொரு வடிவு கொண்டா
யென்பிறர் துயர்க்கி ரக்க மில்லையோ நன்பா வென்ன.

(இ-ள்) பெண்ணே ! ஒவ்வொரு ஜீவனும் பூர்வத்தில் தானியற்றிய தீவினைகளைக் கிரமமாய் நாசஞ்செய்ய விரும்பினால் துக்கமிகுந்த நரகங்களில் வீழ்ந்து அனுபவித்தாலன்றி அவை நீங்கா என்றருளலும், அன்பே திருமேனியாகக்கொண்ட அம்மையார் ஐயனைநோக்கி . அருளே திருவுருவாய்ந்த தயாநிதியே ! மற்றவர்கள் நரகில் வருந்த அதனால் தேவரீருக்கு அவரிடத்தில் இரக்கமில்லாதது ஏனோ ! செப்பியருள்வீரென வேண்டலும். (குளகம்.) 4.

அருளுங் குணமே யாகு நரகிடை யழுத்தித் தீர்த்தல்
பெருநில மீதிற் பெற்றோர் பிள்ளைகள் பிணியை வயித்திற்
றெருளுற வறுத்துச் சுட்டுத் தீர்ப்பதிங் கிரக்க மன்றோ
மருளுறு சிந்தை கொண்டு மடமையா லுணாத்தா யென்ன.

(இ-ள்.) பெண்ணே ! நரகிற் புகுத்தி தீவினையைத் தவிர்ப்பதும் அருட்குணமேயாகும் ; இப்பெரிய பூமியில் தாய்தந்தையர் தங்கள் சிறு குழந்தைகளுக்கு கட்டி முதலிய நோய்கள் பொருந்தினால் சுகமடைவிக்க எண்ணி அவைகளைக் கத்தியால் அறுத்தும் தீயாற் சுட்டும் அப்பிணியை நீக்குவது பிள்ளைகள் பாலுள்ள தையயினால்லவா ? பெண்கட்குரிய பேதமையென்னும் குணத்தால் மயங்கி இப்படித் தெரியாமையாய்ச் சொன்னுயென்று பெருமான் புகல. (குளகம்.) 5.

மந்திர மணிம ருந்தான் மாற்றிடும் வகையு முண்டாற்
சிந்தைசெய் யாமற் றுன்பஞ் செய்வதென் செப்பு கென்ன
மந்திர மஞ்செ முத்து மணியக்க மணிவெண் ணீறு
புந்திகொள் மருந்தா னல்லோர் போக்குவர் போக்கார் தீயோர்.

(இ-ள்.) நாதா ! நரகபோகமேயன்றி வினைதீர வேறு வழியில்லையோ ! மணிமந்திர ஒளவுதங்களால் மாற்றலாமென்னும் விதியும் இருக்கின்றதே ! அதனைத் திருவுளத்திற் கொள்ளாமல், இப்படி வருத்தலாமோ ? செப்பியருள்வீரென்று தேவியார் வேண்ட சிவபெருமான் ஸ்ரீ பஞ்சாക്ഷரமாகிய மந்திரமும், ருத்திராக்ஷமாகிய மணியும், வெண்மைதங்கிய விபூதியாகிய ஒளவுதமும் உண்டு ; இவைகளைப் புண்ணியவான்கள் அறிந்து அறுட்டித்து வினைகளைப் போக்கிக்கொள்வார்கள் ; பாவிதனோ அப்படி போக்கிக்கொள்ளமாட்டார்கள். (எ-று.) 6.

அறிவுளோர் தீர்வார் பாவ மாகம மறைசொல் வாக்காற்
செறிநிர யத்தில் வீழ்வார் தீயவ ரியமன் நீர்ப்பான்
மறிகடற் புலியின் மாந்தர் வாணிக முழவு கூலி
குறியழி கோபம் பொய்ச்சொற் கூறலை வகையாற் பாவம்.

(இ-ள்.) வேதாகமங்கள் புகலும் விதிவசனங்களை யறுட்டிப்பதால் பெரியோர்கள் தீவினைகளை அகற்றுவார்கள் ; பாவிதனோ நிறைந்த நரகத்தில் தப்பாது வீழ்வார்கள் ; அவர்களின் பாபங்களை காலனை நிவிர்த்திசெய்வான் ; கடல் சூழ்ந்த பூமியி

லுள்ள புருடர்கள் வியாபாரம், உழுதொழில், கூலிவேலை, புத்தி
யைக்கெடுக்குங் கோபம், அசத்தியமுரைத்தல் ஆகிய இவ்வந்து
விதத்தாலும் தீவினையைத் தேவர்கள். (எ-று.) 7.

மங்கைய ரில்வாழ்க் கைக்கண் வளர்தரு தொழிலாற் பாவ
மங்கியை யெரித்தல் நீர்கோ ளலகிடல் மெழுகல் கஞ்சச்
செங்கையா லரிசி குத்த லிவற்றிலை வகையாச் சேருஞ்
சங்கர னடியார்க் கன்றி தமக்கெனிற் பாவ மாமே.

(இ-ள்.) ஸ்திரீகள் மனையறத்தை நடத்தும்போது புரியும்
மிகுந்த கருமங்களாகிய நெருப்பெரித்தல், நீர்திரட்டல், பெருக்
கல், சாணத்தால் மெழுகல், சிவந்த தாமரைபோன்ற கையால்
நெற்குத்தல் ஆகிய இந்த ஐந்து விதத்தாலும் பாபமுண்டாகும்.
சிவபெருமான் திருத்தொண்டர் பொருட்டன்றி மேற்குறித்த வி
னைகள் தங்கள் பொருட்டென்றால் பாவமாகும். (எ-று.) 8.

தினந்தொறும் வந்து வந்து சேர்தரு மிவையெல் லாமும்
புனைந்தசெஞ் சடையெம் பூசை யடியவர் பூசை யாலே
கனங்குறைந் தேதேய்ந் தேகு மறிந்துசெய் கொடிய பாவ
வினங்கண்மற் றநேக முண்டால் சிலவவற் றெடுத்து னாப்பாம்.

(இ-ள்.) நாள்தோறும் வந்து வந்து சேரும் இப்பாதகங்க
ளியாவும் திங்கள் முதலியவற்றால் அலங்கரிக்கப்பட்ட சிவந்த
வேணியையுடைய எமது பூசையாலும் எமதன்பர்கள் பூசையா
லும் அளவு குறைந்து கடைசியில் தேய்ந்து மாய்ந்து போகும்;
பாவமென்றறிந்தும் இயற்றிய தீவினைகள் அளவற்றனவாம்; அ
வைகளிற் சிலவற்றை இங்கெடுத்துச் சொல்லோம் கேட்பாயாக.
(எ-று.) 9.

தந்தையைத் தாயைக் கோறல் தையலார் கொலையன் பின்றி
மைந்தரைக் கோறல் புட்கள் வாசியாக் களைவ தைத்தல்
வந்துவைச் சிதைத்தல் தாரு வினங்களி னுயிர்செ குத்தல்
நிந்தையைச் சொல்லல் பொய்யை நிகழ்த்திடல் சினந்து பேசல்.

(இ-ள்.) தகப்பனையும் தாயையும் கொலைசெய்தல் ; ஸ்திரீ ஹத்தி ; கருணையின்றி சிசுக்களை வதைத்தல் ; பசுநிகள், குதிரைகள், பசுக்கள் ஆகிய இவைகளை வதைத்தல் ; இந்திரியத்தைத் தூர்விநியோகஞ் செய்தல் ; விருஷ வகைகளை வெட்டுதல் ; அபவாதம் பேசுதல் ; அசத்தியங் கூறல் ; கோபித்துக் கூறுதல். (குளகம்)

10.

இவையெல்லாம் பாதகங்க ளெளிதினிற் றீர்ந்தி டாவால் நவையுறு நிரயந் தன்னி னலிந்திடி னமுவிப் போகுஞ் சிவனடி யார்பாற் றுன்பஞ் செய்தல்நன் றியைம றத்தல் தவமுது குரவர்க் கல்லற் றந்திடிற் றவிரா தாகும்.

(இ-ள்.) இவைகளெல்லாம் பாவகருமங்கள். இலேசாக நீங்கமாட்டா ; இழிவு பொருந்திய நரகத்தில் விழுந்து வருந்திய பின்னரே விட்டு நீங்கும் ; பாமேச்சுரனுடைய பக்த ஜனங்களுக்கு இடையூறியற்றல், செய்ந்நன்றி மறத்தல், தவநிறைந்த சற் குருவுக்குத் துன்பம் விளைத்தல். இம்முன்று தீவினைகளும் எவ்வகைப் பிராயச்சித்தத்தாலும் கெடாதவைகளாகும். (எ-று.) 11.

என்னவா கமபு ராண மியம்பிய முறைமை யாகு
மன்னுயிர் பலவற் றுள்ளு மறிவுளோர் மக்க ளாமால்
அன்னவர் தமக்காய்ச் சொன்ன தூனெறி யடைவு தப்பார்
கன்னலங் குதலைச் செவ்வாய்க் கயற்கனாய் கயிலை சேர்வர்.

(இ-ள்.) கரும்புபோல் இனிய மழலைச்சொற்களுடைய சிவந்த வாயையும் மீன்போன்ற கண்களையுமுடைய மாதே ! இவ்விடயங்களியாவும் ஆகமங்களிலும் புராணங்களிலும் சொல்லிய கிரமமாகும் ; நிலைபெற்ற ஜீவராசிகளில் மானிடர்கள் சிறந்த அறிவுள்ளவர்கள் ; அவர்களின் பொருட்டு சொல்லப்பட்ட சாஸ்திர விதிக்கிரமங்களை முற்றும் தவறாதவர்கள் கயிலாயத்தை அடைவார்கள். (எ-று.)

12.

கொடியமா பாந் கர்க்கா யியற்றினங் குன்ற ஆழல்
நெடியதீப் பிணிக ளுக்கு நேர்ப்பு மருந்தே போலுந்
தொடிசெறி காந்த ளங்கைத் தோகையே கொடுமை யன்று
படியின்மீ தருண்மி குத்த பான்மையென் றுரைத்தா னெம்மான்.

(இ-ள்.) வளையணிந்த தாமரைமலர்போலும் அகங்கையை
யுடைய மாதே! தீராத நீண்ட கொடிய வியாதிகளுக்கு அமை
ந்த கடின ஓளவுதங்கள்போல கொடிய மகா பாவிகளின் பொரு
ட்டு கெடாத நரகங்களை நாம் சிருஷ்டி செய்தது வன்குணத்தா
லல்ல. பூமியின்மீதுள்ள உயிர்கள்பால் நாம் வைத்த கிருபா வி
சேஷமேயாகுமென்று எமது தந்தையாகிய சிவபெருமானார் செப்
பியருளினார். (எ-று.) 13.

பேரென வொன்று மில்லாய் பிறப்பிலா யிறப்பு மில்லாய்
கார்ணி கண்ட நீங்காக் கருணையே பொழியுங் காரே
தாரணி கடுக்கை வேணிச் சம்புவே குழவித் திங்கள்
நீரோடு பணிய ணிந்த நித்தனே நிமல வாழ்வே.

(இ-ள்.) தனக்கென ஓர் நாமமும் இல்லாதவரே! ஜனன
மரணங்கள் தவிர்ந்தவரே! நஞ்சையுண்டு கறுத்த கந்தரமுடைய
வரே! கெடாத அருள்மாரி பொழிகின்ற மேகமே! கொன்றை
மாலையணிந்த ஜடாமுடியுடைய சயம்பு மூர்த்தியே! மூன்றாம்
பிறைச்சந்திரனையும் கங்கையையும் சர்ப்பங்களையுமணிந்த நித்ய
ரூபியே! மலபிறந்த வாழ்க்கையின் சுதந்தரரே. (எ-று.) 14.

சங்கரா பரம யோகீ தற்பரா நந்த மூர்த்தீ
பொங்கழ லுருவோங் காரப் பொருளென வநாதி யானாய்
செங்கயல் புரையு நோக்கத் திருமகள் கொழுந னாதி
யிங்குயிர் பலவற் றிற்குந் தஞ்சநீ யன்றி யில்லை.

(இ-ள்.) சுகத்தைப் பாலிப்பவரே! சனகாதியரின் பொரு
ட்டு கல்லால விருகஷ நீழலில் அமர்ந்தருளிய மௌன யோகியே!
கடவுளே! அநந்தவடிவங்களுடையவரே! ஜொலிக்கின்ற அக்கி
னிபோலுந் திருவுருவுடையவரே! பிரணவார்த்த ஸ்வரூபியாய்
உற்பத்தியற்றவரே! மீன்போலும் விழிகளுடைய லக்ஷ்மீபதியா
கிய நாராயணன் முதலான எல்லா ஜீவராசிகளுக்கும் புகலிடம்
தேவரீரையன்றிக் கிடையாதாகும். (எ-று.) 15.

வேறு

தத்து வப்பொரு ளாயினே தனித்தனி வேறு
யொத்த ஷண்மதத் தெய்வமு நீயென வுற்றா
யெத்த லத்தினு மூர்த்தியென் றிருப்பவ னீயே
முத்தி தத்தொழின் மூவர்க்கு முத்தல்வனு நீயே.

(இ-ள்.) வேதாகமங்களிற் கூறும் உண்மைப் பொருளாய்
விளங்குகின்றீர் ; ஆரம்பத்தில் ஒன்றுக்கொன்றொவ்வாமல் முடி-
வில் அபேதமாகும் சைவமுதலிய ஆறு சமயங்களின் கடவுளாக
வும் தாமேயமர்ந்தீர் ; பதிகளெல்லாவற்றினும் மூர்த்தியாய்விவங்-
குபவரும் நீரே ! சிருஷ்டி ஸ்திதி லயமென்னும் முத்தொழிலியற்-
றும் பிரம விஷ்ணு ருத்திரர்களுக்குங் காரணக் கடவுள் நீரே.
(எ-று.)

16.

ஓது சத்திக ளெண்ணிலா தனநின்க ணுண்டால்
யாதை யெவ்வண நினைப்பினு மவ்வண மிசையு
மாத விற்பல வுயிர்களு நாகமூந் தாமற்
பாத கத்தினை யெளிதினிற் போக்கிடப் பணியே.

(இ-ள்.) சொல்லப்பட்ட தொகையிறந்த சக்திகள் தேவரீ-
ரைப் பொருந்தியிருப்பதால் எவ்விஷயத்தை எந்தவிதமா யெண்-
ணினாலும் அப்படியே முடியும். ஆதலால் பற்பல ஜீவர்களும் நிரய-
த்தில் வீழாமல் அவர்கள் செய்த தீமைகளியாவும் சுலபமாய் நீங்-
கும்படி திருவருள்பாலிப்பீர். (எ-று.)

17.

என்று கூறியே யிறைஞ்சினு ளிதுவர மென்ற
ணன்று நன்றெனப் புன்னகை கொட்டியே நாத
னென்று மைத்தெழுத் தினைநதி யாக்கியே யுலகிற்
றென்றி சைக்கடல் நோக்கியே செல்கென விடுத்து.

(இ-ள்.) இதுவே அடியேன் வேண்டும் வரமெனச்சொல்லி
அம்பிகையார் நமஸ்காரம் செய்யவும், சிவபெருமான் நல்லதென

புன்சிரிப்புகொண்டு மகிமைபொருந்திய ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தையே
 ஓர் நதியாகச் சிருஷ்டித்து, தக்ஷிண சமுத்திரத்தை நாடிச் செல்
 வாயெனபூமியில் விட்டு, (குளகம்) 18.

தேவி யாருயிர்க் காதலி திருமுக நோக்கிப்
 பாவை யேயழு தேமலை யீன்றபைங் கொடியே
 மேவ நீயெது கூறினு மறுத்துரை விளம்பே
 னாவ தாகிய கருமமென் றன்பெழு மனத்தே.

(இ-ள்.) சிவபெருமான் தமது பிராணநேசியாராகும் உமா
 தேவியாரின் அழகிய வதனத்தைப் பார்த்து, சித்திரம் போல்ப
 வளே! அமுதம்போலும் எனக்கினியவளே! பர்வத வேந்தன்
 பயந்த பசங்கொடியே! ஆதரத்தோடு கூடிய அகத்தின்கண்
 இது செய்யத்தகுங் காரியமெனச் சிந்தித்து நீ யெதுசெப்பினு
 ம் அதனை மறுத்துப் பதிலுரையேன். (எ-று.) 19

நாத மேவுபஞ் சாக்கர நதியொரு நாமம்
 ஆதி மாநதி யென்பர்க னோரபி தானம்
 போத நீர்நதி யென்றொரு பெயரினைப் புகல்வார்
 சீத மாகிய மணிமுத்தா நென்னவுக் தெரிப்பார்.

(இ-ள்.) இவ்வாறு நாம் சிருட்டித்த இத் திருநதிக்கு ஒலி
 பொருந்திய பஞ்சாக்ஷர நதியென வோர் நாமமும், ஆதிநதி யெ
 ன்னும் ஓர் பெயரும், போத நீர்நதியென்னும் மற்றொரு பெயரு
 ம், குளிர்ச்சிபொருந்திய திருமணிமுத்தா நதியென்னும் வேறொ
 ருபெயரும் புகலுவார்கள். (எ-று.) 20.

உன்வ ரத்தினால் வருதலின் வரநதி யொருபேர்
 துன்னு வல்வினைக் கேயழல் நதியெனச் சுடுமான்
 மன்னு தர்பத்துக் கேயழு தாமென வயங்கு
 மின்னி டைக்கழ குதவிய மேகலை மாதே.

(இ-ள்.) மின்னல்போலு மருங்குலுக்கு ஆழகாய் மேக
 லாபரணமணிந்த பெண்ணே! நினது வரத்தினாலுண்டாகியபடி

யால் இதற்கு வரத்யென்னப் பின்னுமொரு பேராகும்; நெருங்கிய வலிய தீவினைகளை நெருப்பாறென்னத்தகிக்கும்; பொருந்திய முத்தாபங்களுக்குத் தேவார்த மெனப் பிரகாசிக்கும். 21.
(எ-று.)

கங்கை சிந்துகோ தாவிரி கன்னியா குமரி
துங்க பத்திரி காவிரி சரஸ்வதி சோனை
பொங்கு நீர்ப்பிர யாகையே பொருநைபா லாறு
கொங்கு லாவிய நருமதை யமுனைமுகு கடல்.

(இ-ள்.) கங்காநதி, சிந்துநதி, கோதாவிரியாறு, கன்னியா குமரி தீர்த்தம், துங்கபத்திரையாறு, காவிரிநதி, சரஸ்வதியாறு, சோனையாறு, ஜலம்பெருகும் பிரயாகை தீர்த்தம், தாம்பிரவருணி யாறு, பாலாறு, வாசந்தங்கிய நர்மதையாறு, யமுநாநதி, திரிவேணி சங்கமதீர்த்தம். (குளகம்) 22.

என்னு மாநதி யிவைமுத லெண்ணிடி லனந்தந்
துன்னு மியாவையுந் தருபலந் தட்டிடைத் துக்கிற்
பொன்ன ரங்கத்தி லிடைக்குரை யிந்நதி புருத
மன்னு மோர்துலா நீர்மிசுங் கவுரிமா யூரம்.

(இ-ள்.) என்று சொல்லப்பட்ட நாமங்களையுடைய இவை முதலிய பெரிய நதிகள் யோசிக்குமிடத்தில் கணக்கற்றனவாம்; நெருங்கிய இந்நதிகளாலுண்டாகும் பிரயோசனங்களைத் தரா சில் நிறுத்தால் ஸ்வர்ணமயமாகிய திருவரங்கத்தலத்தின் பக்கல் சப்திக்கின்ற இப்பஞ்சாக்கரநதி பிரவேசமாக அதனால் கௌரி மாயூரத்தில் நிலைபெற்ற ஒரு துலாவிடை ஜலமதிகரிக்கும். 23.
(எ-று.)

அஞ்செ முத்துரு வாயினே மஞ்சமா முகங்கள்
அஞ்சு கைகளோர் பக்கலாஞ் சத்திக னைந்தாம்
அஞ்சு கைப்பிளைபெற்றன மைந்தலைப் பணிபூண்
• அஞ்செ னுந்தொகைக் காகும்பஞ் சாக்கர நதியே.

(இ-ள்) பெண்ணே! ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரமே எமதுருவமாகக் கொண்டோம்; எமக்கு உயர்வாகிய முகங்களும் ஐந்து; ஒவ்வொருபக்கத்தில் கரங்களுமைந்து; சக்திகளுமைந்து; ஐந்து கரங்களுடைய கணபதியைக் குழந்தையாய்ப் பெற்றோம்; ஆபரணமோ ஐந்து சிரசுகளுடைய நாகம்; ஆகையால் இப்பஞ்சாக்கர நதியும் நமக்குரிய ஐந்தென்னு மிலக்கத்திற் பெருந்துவதாகும். (எ-று.)

24.

வேறு.

விப்பிர குலத்துவரு வெய்யவன் சுமந்த
 னெப்பின்மர பிற்கள வொழுக்கங்களை வுற்றான்
 றப்பியொரு நீசகுலத் தையலேம ணந்தான்
 பொய்ப்புலவு கள்ளைநுகர் புல்லனென வாஞன்.

(இ-ள்.) முனிவர்களே! இக்கதையைக் கேளுங்கள், மறையோர் குலத்திலுதித்த ஓர் கொடியவன். சுமந்தனென்னும் நாமதேயமுடைய என் ஒப்பில்லாத வமிசத்தில் தீய வொழுக்கங்களை நினைந்து குலநெறி தவறி ஓர் சண்டாள கன்னிகையை விவாகஞ் செய்துகொண்டு, பொய்பேசல், மாமிசம் புசித்தல், மதுபானஞ் செய்தல் முதலிய மகா பாதகங்களைச் செய்யும் அற்பனாயினான். (எ-று.)

25.

காட்டிடை யலைந்துகொடுங் கள்ளரொ டிணங்கி
 யீட்டிகொடு வந்தவரை யின்னுயிர் செகுத்தே
 வீட்டியுள கைப்பொருள்கள் வேண்டிய பறிப்ப
 னேட்டிலடங் காதவகை யென்பர்புவி யுள்ளோர்.

(இ-ள்.) கானகங்களில் திரிந்து, கொடிய திருடர்களுடன் சேர்ந்து, வழிப்போக்கர்களை ஈட்டிகொண்டு குத்தி, இனிய பிராணனைப்போக்கிக் கொன்று, அவர்கள் கையிலுள்ள திரவியங்களை வேண்டியமட்டும் அபகரிப்பான். அவனுடைய பாதகங்கள் சித்திர குப்தரின் கணக்கிலடங்காத விதமெனப் பூமியிலுள்ளோர் சொல்வார்கள். (எ-று.)

26.

காமமிகின் மார்க்கம்வரு கற்புடை மினுரைத்
தாமத குணத்தின்வலி திற்புணர்சண் டாளன்
பூமியு நடுங்குமிவன் பாரமே பொருமல்
நாமமெவர் கூறுதினும் வீழ்வார்நர கத்தே.

(இ-ள்.) மோகம் அதிகரித்தால் வழியில் வரும் கற்புடைப்
பெண்களைத் தமோ குணத்தினால் பலாத்காரமாய்ப் புணரும்படி
யான சண்டாளன் இவனாகும் ; இவனுடைய தேகபாரத்தைச்
சுமப்பதற்குச் சகிக்காமல் புவிமடந்தை நடுங்குவாள் ; இவனுடைய
பெயரை எவர் உச்சரித்தாலும் நரகத்தில் விழுந்து வருந்துவா
ர்கள். (எ-று.)

27.

மிக்ககொலைக் கிம்மைதனின் மேவியிடு பாவந்
துக்கமிகு குட்டவலி சோரிபுண் புழுக்க
டக்கதென நூல்கள் பல சாற்றிய விதத்தாற்
றிக்கடைய நானுமுடல் சென்றவிட மெல்லாம்.

(இ-ள்.) மிகுந்த கொலையாகிய பாதகத்தைச் செய்தவனுக்
கு இப்பிறவியிலேயே துன்பமிகுந்த குட்ட வியாதியும், இரத்த
மொழுகும் புண்களும், புழுக்களும் தகுந்த பிரயோசனமாமென
அநேக சாஸ்திரங்களில் சொல்லியபடியே இச்சுமந்தன் உடலம்
எட்டுத்திசைகளிலும் சென்ற சென்ற இடமெல்லாம் தூர்க்கந்தம்
வீசும். (எ-று.)

28.

நெஞ்சினறி வியாவுமுட னீங்கவெறி கொண்டு
வஞ்சனவ னூர்களில்வ ராதுவனஞ் சென்று
பஞ்சமகா பாதக பழிச்சுமை சுமந்து
துஞ்சுகையி னீர்க்கரையிற் றுஞ்சினன் விழுந்தே.

(இ-ள்.) புத்தியிற் பொருந்திய ஞானங்களெல்லாம் ஒரு
மிக்க அகல, அதனால் பயித்தியம் பிடித்துப்பாவியாகிய அச்சுமந்
தன் நகருக்குள் செல்லாமல் காடுகளில் திரிந்து ஐந்து மகா பாத
கங்களினால் விளைந்த துன்பத்தையே மூட்டையாய்ச் சுமந்து, இ
றக்கும்பொழுது பஞ்சாக்ஷர நதியின் கரையில் விழுந்து இறந்
தான். (எ-று.)

29.

காருடலி டிக்குரலர் கையிலுறு தண்ட
ரீரமறு நெஞ்சுர்திற லென்பது திரண்டோர்
கோரவிழி பற்கடியர் கூற்றுரை யவ்வேவ
லோர்நரகிற் தள்ளுமெனி லுன்னுற வமிழ்ப்பார்.

(இ-ள்.) யமகிங்கரர் கரியமேனியும் இடிபோன்ற தொனியு.
முடையவர்கள் ; தண்டாயுதத்தைக் கரத்திற் கொண்டவர்கள் ;
கிருபை யென்பதில்லாத இருதயமுடையவர்கள் ; வல்லமை யெ
ன்பது திரண்டவர்கள் ; பயங்கரமான நேத்திரங்களும் நறநற வெ
ன்று கடிக்கும் பற்களுமுடையவர்கள் ; தங்கள் எஜமானனாகும்
இயமதருமன் ஓர் நரகத்தில் தள்ளுங்கொண்டு ஆக்குபித்தரில்
ஆந்நரகத்தினுள்ளே பதிய அமிழ்த்துபவர்கள். (எ-று.) 30.

கைக்கயிறு வீசினர் கழுத்தினிற் சுருக்கா
யொக்கவிரு கையினே யுறுக்கியே பிணித்தார்
கக்கினர்கள் கண்ணிலழல் காட்டினர்க ளச்சங்
கொக்குமயி லைகவர்த லென்னகொடு போனார்.

(இ-ள்.) இப்படிப்பட்ட யமகிங்கரர்கள் சுமந்தன் இறந்த
வுடன் ஓடிவந்து, தங்கள் கரங்களிற் கொண்ட கயிற்றை
சுமந்தன் கழுத்திற் சுருக்குபட வீசி, அவனது இருகரங்களையும்
ஒன்று சேர்த்து இறுக்கிக்கட்டித் தங்கள் கண்களில் நெருப்புப்
பொறிபறக்க விழித்து அவனுக்குப் பயத்தைக்காட்டி, கொக்கு
மச்சத்தைக் கவர்ந்து செல்வதுபோல் அவனை யமலோகத்திற்குக்
கொண்டுபோனார்கள். (எ-று.) 31.

செக்கினில ரைப்பருடல் சிந்தவென்பு தூளா
யிக்குநெரியா லையினி லிட்டுநெரிப் பீர்கள்
கக்கவுதி ரங்கதை. கதுப்பினில டிப்பார்
புக்கிடென வுரலிடை யிடிப்பர்பொடி யாக.

(இ-ள்.) அவனது தேகத்தைச் செக்கிலிட்டரைப்பார்கள் ;
எலும்பு பொடிப்பொடியாயுதிரக் கரும்பாலையிலிட்டு நெரியச் செ

ய்வார்கள் ; இரத்தங் கக்கத் தண்டாயுதத்தினால் கபோலத்தில் அ
டிப்பார்கள் ; உரலிற் புகும்படி சொல்லி உலக்கையால் பொடிப்
பொடியாய்ப்போகக் குத்துவார்கள். (எ-று.) 32.

வேறு

தேள்க ளூர்தரு குழியிடைப் படுத்துவர் சேறி
நீளும் வெம்பணி நிறைந்திடு குழியினி னிறுத்தி
யாளி சீயமு மருந்திடப் போடுவ ரடித்தே
தூளி யாயரிந் தெரிந்திடு நரகிடைத் தோய்ப்பார்.

(இ-ள்.) தேள்கள் ஊரும்படியான குழிகளில் விழுத்து
வார்கள் ; சேறும் நெடிய விஷப்பாம்புகள் நிறைந்த குழியில் அவ
னது உடலை நிறுத்திப் புடைத்து, யாளிகளும் சிங்கங்களும் புசிக்
கும்படிப் போடுவார்கள் ; சிறு துண்டுகளாய் அரிந்து எரிவாய்
நரகத்திலிடுவார்கள். (எ-று.) 33.

என்ன விவ்வணஞ் செய்திடக் கிடந்தவ னிரங்க
முன்ன ரேமணி முத்தமா நதிக்கரை முடிந்தோன்
பின்ன ரேயுடல் கழிந்தது நாய்நரி பிடுங்கித்
தின்ன வென்புகள் சிதறியே கிடத்தலுஞ் சின்னன்.

(இ-ள்.) யமபுரத்தி லிவ்விதமாய்க் கிங்கர்கள் வருத்த,
அதனாற் சுமந்தன் வருந்தியிருக்க, முந்தி திருமணிமுத்தா நதிக்
கரையில் உயிர் நீங்கின அவனது உடல் பிறகு காலக்கிரமத்தில்
நாய் நரிகள் பிடுங்கித் தின்றதனால் தசை முதலியன நீங்கி எலும்
புகள் சில நாட்களாய் அங்கு சிதறிக்கிடக்க; (குளகம்) 34.

சேர வெற்பிடைக் கார்மழை பெய்யவே செறிந்த
வேரல் சந்தனம் வேறொடும் பிடுங்கியோர் வெள்ள
நீர் மாற்றினி லிருகரை புரண்டதந் நீரில்
வார வென்பக மகிழ்ந்தனன் மங்கையோர் பங்கன்.

(இ-ள்.) சேரவரயன்மலையில் மேகமானது மழை வருஷிக்க மூங்கில் மரங்களையும் சந்தன விருகங்களையும் வேருடன் பறித்துக்கொண்டு ஓர் பிரவாகம் பஞ்சாக்கர நதியின் இருகரைகளும் புரண்டுவர, அவ்வெள்ளத்தில் சுமந்தனது தேகத்திற்குரிய வெலும்புகள் அடித்துப்போய் விழவும், அம்பிகாபதியானவர் அகமகிழ்ந்தார். (எ-று.)

35.

கங்கை வேணியன் கணங்களை நோக்கியே கருணை
பொங்கி யிக்கணஞ் சுமந்தனைக் கொணர்திர்போ யென்ன
கங்குல் சீத்தெழு விமானங்கொண்டேகினர் கடுகிச்
செங்க ணந்தக னூர்விமா னத்தொடு சேர்ந்தார்.

(இ-ள்.) கங்காதரராகிய கடவுள் உடனே தமது சிவகணங்களைப்பார்த்துத் திருவருள்சுரந்தவராய் இந்த க்ஷணத்திலேயே யமபுரஞ்சென்று நரகிற் கிடக்கும் சுமந்தனைக் கொண்டுவாருங்களென்று ஆக்ஞாபித்தலும், அக்கணங்கள் இருளைக் கிழித்தெழும ஒளியுடைய ஓர் விமானங்கைக்கொண்டு சீக்கிரமாய்ச் சிவந்த நேத்திரங்களுடைய யமபுரியை விமானமூர்ந்துசென்று அடைந்தார்கள். (எ-று.)

36.

எம்பு ரத்தினிற் காலது துவர்தமை யிடித்தா
ருமித விட்டினுக் கொப்பென ஆதின ரோட
நமன தேவல்செய் வோரவன் பக்கலில் நண்ணிக்
கமல மென்பதம் பணிந்தனர் சொல்லுவர் கதித்தே.

(இ-ள்.) எமலோகத்தில் சுமந்தனைத் தண்டிக்கும் யமகிங்கரர்களை யிடித்து உமிதவிட்டிற்கொப்பாயோட அவர்களை ஊதிடவும் அந்த யமகிங்கரர்கள் தங்கள் எஜமானன் அருகில் ஓடித் தாமரைபோன்ற மிருதுவாகிய பாதங்களிற் பணிந்து உரத்துச் சொல்வார்கள். (எ-று.)

37.

சித்தர் வானவர் மாந்தர்முன் சீவரா சிகளைக்
கைத்த லத்திடை நெல்லிபோற் கண்டிகண் டிருந்தே
யொத்த போதினி லொடுக்கிடு மையவோர் புதுமை
யித்த லத்தினுக் கழிவுவந் தெய்திய தெந்தாய்.

(இ-ள்.) சித்தர், தேவர், மனிதர். முதலிய உயிர்வர்க்கங்க
ளின் ஆயுள் கணக்கை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோ லறிந்திருந்
து வாழ்க்கையின் முடிவுகாலம் பொருந்தியபோது அவர்களி
னுயிரைப் பிரிக்கும் ஐயனே ! எங்கள் தந்தையே ! இன்று ஓர்
ஆச்சரியம்! அழிவில்லாத இந்நகரத்திற்கின்று நாசகாலம் பொரு
ந்திவிட்டது. (எ-று.) 38.

கரங்க ளிற்கொலை செய்திடு சுமந்தனைக் கடிதி
னிரங்க வேநர கிட்டன முப்புர மெரித்த
பரன்க ணங்கள்வந் தடித்தனர் பயப்பட நாங்க
ஞரங்கள் பேசின ஞரெலாம் வலசையா யோட.

(இ-ள்.) ஐயனே ! கைகளினாற் கொலைத்தொழிலைச் செய்
திறந்த சுமந்தனென்பவனை மிகவும் வருந்தும்படி நரகத்தில்
வீழ்த்தினோம் ; திரிபுரங்களைப் புன்னகையால் தகித்த சிவபிரா
னது கணங்கள் இங்கு வந்து பயப்படும்படி எங்களையடித்து நகர
மெல்லாம் வலசையாய் ஓடும்படி வல்லமைகளைப் பேசினார்கள்.
(எ-று.) 39.

என்று கூறலுந் திடுக்கிட வெழுந்தன னியம
னன்று நம்மர சாக்ஷியென் றேயுள நடுங்கிக்
குன்று கால்கொடு நடத்தல்போல் வந்தனன் குறுகித்
துன்றி டஞ்சிவ கணங்களைக் கண்டெதிர் தொழுதான்.

(இ-ள்.) இப்படியாகக் கிங்கரர்கள் சொல்லவும் நமதிராஜ
ரீகம் நன்றாயிற்றென்று யமதருமன் திடுக்கிட்டு உள்ளம் நடுங்கி
வெழுந்து, பர்வதம் கால் முனைத்து நடப்பதுபோல் வந்து நிறைந்
த சிவகணங்களைச் சமீபித்துத் தரிசித்து வணங்கினான். (எ-று.) 40.

நீயிர் வந்தது மிந்நக ரழிந்தது நியாயம்
 போய தின்னொடு பாதகன் விமானமேற் போத
 லாய தென்சொல்கே னருண்முறை தப்பிய தந்தேர்
 தீய செய்பவர் கல்லரோ சிவன்றனக் கென்றான்.

(இ-ள்) பிறகு கணங்களைநோக்கி உத்தமர்களே ! நீங்க ளி
 வ்விடமெழுந்தருளியதால் இப்பதியானது நாசமாயிற்று ; இன்
 றோடு நீதியென்பது அற்றுப்போயிற்று ; மகா பாவியாகும் இவ
 ன் விமானமேறிச்செல்ல நேர்ந்தது என்ன நியாயத்தைக் குறித்
 தென்பேன் ! பரமேஸ்வரன் அருளொழுங்கு தப்பிப்போயிற்
 றே ! அச்சிவபெருமானுக்கு இனியவர்கள் பாவம் செய்பவர்க
 ளோ ? என்று செப்பினான். (எ-று.) 41.

தரும மென்பதுந் தீவினை யென்பதுஞ் சாற்றி
 னான லாலெவ ரறிபவர் நீயறி குவையோ
 பரம நல்லறம் பாவமாய் முடியினு முடியுந்
 தரணி மீதினில் வேள்விசெய் தக்கனைப் பாரே.

(இ-ள்.) அதைக்கேட்ட சிவகணங்கள் கோபித்து, கால
 னே ! புண்ணியமென்பதையும் பாவமென்பதையும் சொல்லுமிட
 த்தில் சிவபெருமானையன்றி 'யாவரறிவார்கள் ? மேலாகிய நல்ல
 புண்ணிய வினையானது தீவினையாய் முடிந்தாலும் முடியும். அ
 தன் மர்மம் உனக்குத் தெரியுமோ ? இப்புனியின்கண் யாகம் என்
 னும் சற்கன்மத்தை யியற்றிய தகஷப்பிரஜாபதியின் சரித்திரத்
 தை உதாரணமாகப்பார். (எ-று.) 42.

பிள்ளை தன்கள மறுத்தவன் பெருந்தவ னெனலா
 லுள்ள வாறெவ ரறிவர்க ளுமைதவ னல்லாற்
 கள்வ னேமறந் தனையுதை பட்டதைக் கடிதிற்
 நள்ளு வோமுனை யடாதுநின் சொல்லது தவறும்.

(இ-ள்.) தனது குழந்தையின் கழுத்தைச் சேதித்த சிறுத்
 தொண்டர் மகா தவத்தரென நூல்களாற் செல்லப்படுதலால்
 இம்மர்மத்தை ஸ்ரீ உமாபதியாரையன்றி உள்ள பிரகாரமாய்

யாவரறிவார்கள்? திருடனே! சிவபெருமான் காலி லுதைபட்ட
தை மஹந்தாயோ? நின்னைச் சீக்கிரத்திற் கீழேவிழச்செய்வோம்;
ஈஸ்வரர்களுையை மீறிப்பேசும் நினது. வார்த்தை யிவ்விடம்
பொருந்தாமல் பிசகிப்போகும். (எ-று.) 43.

என்ன வோதியே சுமந்தனை விமானத்தி லேற்றி
மின்னி டைச்சிவ லோகமங் கையர்குழாம் வியந்து
பொன்னஞ் சாமரை வீசிடப் பூமழை பொழியக்
கன்னி பாகன்றன் கயிலையை யடைந்தனர் கடுகி.

(இ-ள்.) இவ்விதமாய்ச் சிவகணங்கள் காலனுக்குச் சொல்
லிச் சுமந்தனென்பவனைத் தங்கள் விமானத்தின்மீது ஏற்றிக்
கொண்டு மின்னல்போலு மிடையையுடைய சிவலோக மாதர் கூ
ட்டம் ஆச்சரியத்துடன் அழகிய சாமரையிரட்டப் புஷ்ப வரு
ஷம்பொழியத் துரிதமாய் அம்பிகாபதி எழுந்தருளியிருக்கும் க
யிலையங்கிரியில் வந்து சேர்ந்தார்கள். (எ-று.) 44.

ஆத லாற்புவி மீதுபஞ் சாக்கர நதிச்சீ
ரோத வேமுடி யாதெவ ராலுமென் றுண்மைச்
சூத மாதவர் நைமிசா ரணியர்க்குச் சொல்லக்
காதை கேட்டவர் கருத்தினில் விருப்பமாய்க் களித்தார்.

(இ-ள்) ஆகையினால் புவியின்கண் பஞ்சாக்ஷர நதியின்
பெருமையை எவர்களாலும் வரையறுத்துச் சொல்லமுடியாதெ
ன்று உண்மையுணர்ந்த சூதமகாமுனிவர் நைமிச வனவாசிகளாகி
ய சவுனகாதி முனிவர்களுக்கு உரைக்க இச்சரித்திரத்தை விருப்
புடன் செவியுற்ற அம்முனிவர்கள் உள்ளத்தில் சந்தோஷம்
அடைந்தார்கள். (எ-று.) 45.

கதைச்சுருக்கம்.

முன்னொருகாலத்தில் ஸ்ரீ சிவபெருமான் கைலாயகிரியில் உமாதேவியாருடன் வீற்றிருக்க, அப்போது தேவியார் உலகில் பலவேறு தீவினைகளைச் செய்து நரகில் விழுந்து வருந்தும் ஜீவர்கள் பால் இரக்கமுடையவராய்த் தமது நாயகரைப்பணிந்து எவ்வுயிரும் நரகமுந்தாமற் காக்கும் வகையை யருளிச் செய்யவேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்க, பரமேசன் தமது பஞ்சாக்ஷரத்தையே ஓர் நதியாய்ப் பூமியில் பெருகச் செய்தருளி அதில் மூழ்கினவர்கள் சர்வ தீவினைகளும் நசித்துத் தமது பதத்தையடையும் வரமுமீந்தனர். அந்நதிக்குப் பஞ்சாக்ஷரநதி, ஆதிநதி, போதநீர்நதி, மணிமுத்தாநதி, வரநதி என்பன நாமங்களாம். பின்னொருகாலத்தில் சமந்தனென்னும் ஓர் பிராமணன் அளவற்ற தீவினைகளைச் செய்து பற்பலகொடிய வியாதிகளால் வருந்தி அந்நதிக்கரையில் விழுந்திறக்க, அவனதுயிரை யமபடர்கள் பிரித்துக்கொண்டுபோய்ப் பலநரகிலிட்டு வருத்துகையில், மழையால் அவனதுடலின் எலும்புகள் அடித்து வரப்பட்டு அந்நதியில் விழவும் சிவ பிரான் மகிழ்ந்து யமபுரத்தில் நரகில் வருந்தும் அவனைத் தமது கணங்களைக் கொண்டு அழைப்பித்துத் தமது பதவியீந்தனர்.

நதிச்சுருக்கம் முற்றிற்று.

கஞ்சமவஸச் சுருக்கம்.

சவுனகரே முதலாய நைமிசா ரணியரந் தவஞ்செய் தூயோர் கவுரிவரத் தால்வந்த தெனும்பஞ்சாக் கரநதியின் கல்தயைச் சொன்னீர் சிவமகிமைச் சித்திதருங் கஞ்சமலைச் சரிதமதைச் செப்பீ ரென்னத் தவறிலா தேயெடுத்துச் சூதபுராணிகர்சொல்வார் தவத்தி னோர்க்கே.

(இ-ள்.) நைமிச வனவாசிகளாகிய தவம்புரிபும் சவுனகர் முதலிய புரிதர்கள் சூதமாமுனிவரைப் பணிந்து ஸ்ரீ பார்வதி

தேவியார் பெற்ற வரத்தால் புவியில் வந்ததாகிய திருமணிமுத்தா
நதியின் சரித்திரத்தைச் செப்பியருளினீர் ; சிவப்பிரசாதமென்
னும் சித்திகளைக்கொடுக்கின்ற கஞ்சமலையின் சரித்திரத்தையும்
சொல்லியருள வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, அத்தபோதனர்
களை நோக்கி கொஞ்சமும் பிசகாமல் சூதநாமம் வாய்ந்த பெள
•ராணிகர் எடுத்துச் சொல்லத் தொடங்கினார். (எ-று.) 1.

பன்னு சித்தி பலித்தவர் கோரக்க
ருன்னி மெகரு ஆர்ச்சித்தர் கொங்கணர்
மன்னி மெமலை வாய்மலைச் சித்தர்தா
நன்னர் பேர்நவ நாதராஞ் சித்தர்கள்.

(இ-ள்.) சொல்லப்பட்ட அஷ்டமா சித்திகளுங் கைக்கடிய
வர்களாகிய கோரக்கர், கருதும் கருவூர் சித்தர், கொங்கணர், நிலை
யாயுற்ற அலைவாய்மலைச்சித்தர், நன்மைதங்கிய பெருமையுள்ள
நவநாதரென்னுஞ் சித்தர்கள். (எ-று.) 2.

அகப்பைச் சித்த ராவாட் டியசித்த
ரிகத்தி லாழிக டோறு மிறந்திடார்
செகத்தி லாதியூர்ச் சித்தருங் கூடினர்
முகூர்த்தஞ் செய்சித்து மூலிகை தேடியே.

(இ-ள்.) இத்தேகத்துடன் யுகாந்தகாலங்களிலும் நசிக்கா
தவர்களாகிய அகப்பைச்சித்தரும், பார்பாட்டியசித்தரும், ஆதி
யூர்ச்சித்தரும் நன்மையைத்தரும் சித்துமூலிகைகளைத் தேடிக்
கொண்டு பூமியில் ஓரிடத்திற்சேர்ந்தார்கள். (எ-று.) 3.

சவச நாதனை நோக்கித் தவஞ்செய்வோ
மிலகி மஞ்சித்த கற்பமிங் கெய்திடத்
திலக மாய்மலை கட்டுட் சிறந்ததோர்
சிலம்பொன் றீந்திடு வான்சிதை யாவணம்.

(இ-ள்.) • எப்பொழுதும் நாசமின்றியதாய்ப் பர்வதங்களெ
வற்றினும் விசேஷித்ததாய்த் திலகம் போன்ற ஓர் மலையைச் சிரு

ஷ்டித்தத்தரவேண்டிப் பிரமதேவனைக் குறித்து நாம் யாவருந்
தவஞ் செய்வோம் எனத்தீர்மானித்துக் கரபுரகேசத்திரத்தை
யடைந்து. (எ-று.) 4.

வேறு

இந்தமா தலத்தில் வாச மியற்றுவோர் பூசை செய்வோர்
கந்தனுக் கொப்பா யீசன் கருணையே சொரிய வாழ்வா
ரைந்தெழுத் துச்ச ரிக்கி லோர்தர மாயி ரங்காற்
சிந்தனை புரிந்த தென்ன செய்தவ முயன்றார் சித்தர்.

(இ-ள்.) பெருமை பொருந்திய இப்பதியில் வாசஞ் செய்
பவர்களும் மூர்த்தியைப் பூசிப்பவர்களும் குமாரக்கடவுளுக்கு
நிகராய்ச் சிவபிரான் கருணையைப் பொழியப் பெற்றுவாழ்வார்கள்.
இப்பதியில் ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை ஒருதடவையுச்சரித்தால் ஆயி
ரந்தடவை செய்த தியானத்திற்குச் சமமென்று நினைத்துச் சித்
தர்கள்யாவருஞ் செய்யவேண்டிய தவத்தைத்தொடங்கினார்கள்.
(எ-று.) 5.

காற்றினை யருந்து வாருங் கனிகிழங் கருந்து வாரு
நோற்றன ரநேக கால நுவன்மறை முகங்க ணுன்காய்த்
தோற்றின னெதிரே வந்து தொழுதனர் கசிந்துள் ளன்பாற்
போற்றினர் வாணி நாதன் பொன்னடி-வணங்கி நின்றார்.

(இ-ள்.) ஆகாரமாய் வாயுவையுட்கொள்பவர்களும் பழங்
களையும் மூலங்களையும் பூசிப்பவர்களுமாய்ப் பலகாலம் தவமியற்றி
னார்கள். பங்கயாசனன் அத்தவத்திற்கு இரங்கி, வேதங்கள் நான்
கையும் தந்த நான்கு முகங்களுடன், அவர்களெதிரே எழுந்தரு
ளிக் காக்கிதரலும் சித்தர்கள் நமஸ்காரம் செய்து உள்ளத்தில் எழு
ந்த அன்பினால் உருகிப்போற்றி நாமகள் கொழுநராகும் அவரது
பொன்போன்ற திருவடிகளைப் பூசித்து அருகில் நின்றார்கள்.
(எ-று.) 6.

அண்டகோடிகளை யெல்லா மருந்தியா லிலேமேற் றுஞ்சங்
கொண்டல்வண் ணன்ற னுந்திக் கோகன கத்தில் வந்தோன்
தெண்டிரை வளாகத் துங்கள் சிந்தனை யாது கொல்லோ
மண்டுதும் மிச்சை சொல்க வென்றனன் மனம கிழந்தே.

(இ-ள்.) அளவற்ற பிரமாண்டங்கள்யாவையும் அமுது
செய்து திருப்பாற்கடலில் ஆலிலே மேல் சயனஞ்செய்யும் மேக
வண்ணராகிய மகாவிஷ்ணுவின் உந்தியாகிய தாமரை மலரில்
உதித்த நான்முகக்கடவுள் அகமலர்ந்து கடல் சூழ்ந்த இவ்வுல
கின்கண் உங்களெண்ணம் யாது ? பெரிதான உங்களது விருப்பம்
என்ன ? சொல்லுங்கள் என்று சொன்னார். (எ-று.) 7.

ஐயனே யமல நாதா வடியரோஞ் செய்யுவிண் ணப்பம்
வையமேன் மழைம றுத்துப் புல்லொடு பயிர்ம ரங்க
ளெய்யவே தீயந்த தாமா லியாஞ்சித்த கற்பங் கூட்டச்
செய்யவே கெடாம ருந்து செழித்திடு சிலம்பொன் றீவாய்.

(இ-ள்.) எமது தந்தையே! நின்மல மூர்த்தியே! தொண்டர்
களாகும் யாங்கள் செய்யும் விண்ணப்பம் யாதெனில், பூமியின்
மேல் மாரிவளங்குன்றி, புற்கள் பயிர்கள் விருகுகங்கள் முதலிய
வை சூரிய கிரணத்தால் தீயந்துபோயின. ஆதலால் நாங்கள் புசிக்
குங் கற்பமருந்தைச் செய்வதற்கு கெடாத மூலிகைகள் வளர்ந்
தோங்கும் ஓர் மலையைருளிச்செய்வீர். (எ-று.) 8.

வரமிது வென்று கூற மறைகமழ் வாய்ம லர்ந்தே
யிரணிய கருப்பன் சொல்வா னிங்கொரு மலைசிட் டித்தேன்
றருகருங் காட தாகத் தழையவை யுதிரா தென்றுங்
கருநெல்லி வெள்ளைச் சாரை நிழல்சாயாக் கவின்ற ருக்கள்.

(இ-ள்.) யாங்கள் வேண்டிய வரமிதுவே யாகு மென்று
சித்தர்கள் பணிந்து சொல்ல வேதமணம்வீசந் திருவாய்மலர்ந்து
பிரமதேவர் சொல்லுகின்றார் இவ்விடத்தில் விருகுகங்கள்
நிறைந்த சுருங்காடுடையதாய் ஒரு மலையைச் சிறுஷ்டி செய்தோம்.

அவ்விருகூங்களின் இலைகள் எப்பொழுதும் பூமியிலுதிர்வதி
ல்லை. கருநெல்லி மரமும், வெள்ளைச்சாரைச் செடியும், சாயை
காணாத அழகுள்ள மரங்களும் (குளகம்) 9.

பாதலே பங்கள் சீவன் பரகாயம் பாய்மருந்து
சோதிமா தருவு ரோமத் தருவொடு சுணங்கத் தாரு
பீதக வுடம்பு முண்ணாச் சஞ்சீவி பிறவு முண்டாஞ்
சாதக மாய்து மக்கே சமைத்தனந் தளர்வு தீர்வீர்.

(இ-ள்) பாதங்களிற் பூசுவதால் ஆகாயகமனஞ் செய்விக்கு
ம் மூலிகையும், உயிரை அந்நியதேகத்திற் பிரவேசிக்கச் செய்யும்
மருந்துகளும், பெரிதாகும் சோதிவிருகூங்களும், ரோமத்தருக்க
ளும், சுணங்கவிருகூங்களும், பொன்னிற முடைய உடம்புகளும்
உண்ணாத மற்ற சஞ்சீவிகளும் இம்மலையிலுண்டு. இவைகளை உ
ங்களுக்குத் துணைக்கருவிகளாகும்படி சிருஷ்டிசெய்தோம். மன
வருத்தம் நீங்கக்கடவீர். (எ-று.) 10.

தாமவேற் புண்ணைத் தீர்க்குஞ் சல்லிய கரணி துண்ட
மாமது பொருந்தச் செய்யுஞ் சந்தான கரணி யாழிப்
பூமியி லிரணந் தீர்க்குஞ் சாவல்ய கரணி போகச்
சாமுயிர் தன்னை மீட்டு மிருதசஞ் சீவி தானும்.

(இ-ள்.) பிரகாசம் பொருந்திய வேலால் உண்டான காய
த்தையாற்றும் சல்லியகரணி யென்னும் மூலிகையும், முறிந்த உறு
ப்புகளை ஒன்று சேர்க்கும் சந்தானகரணி யென்னும் மூ
லிகையும், கடல் சூழ்ந்த பூமியில் அளிந்த புண்களையாற்றும்
சாவல்யகரணியென்னும் மூலிகையும், உடலை விட்டகன்ற பிரா
ணனை மீட்கச்செய்யும் மிருதசஞ்சீவியென்னும் மூலிகையும் ;
(குளகம்) 11.

இவ்வகைச் சித்த கற்ப மெண்ணில வேர்கொ முந்து
செவ்விதிற் செறிந்த தாமாற் செப்புவர் கருங்கா டென்றே
கொவ்வையங் கனிவாய்ப் பச்சைக் கோமள வல்லி பாக
னவ்விட நீங்கா தென்றுங் கயிலைபோ லமர்ந்தி ருப்பான்.

(இ-ள்.) இப்படிப்பட்ட கணக்கில்லாத சித்த கற்பங்களா
கிய மூலங்களும் தனிர்களும் அழகுபட அங்கு நிறைந்திருக்கின்
றன ; இந்த இடத்திற்கு நாமம் கருங்காடென்று சொல்வார்கள் ;
அழகிய கோவைக்கனிப்பான்ற அதரத்தையுடைய இளமைதங்
கிய மரகதவல்லியின் பாகம்கொண்ட மகாதேவர் எக்காலத்தினு
ம் இவ்விடம்விட்டு நீங்காமல் வெள்ளியங்கிரிக்குச் சமானமாய்
வீற்றிருப்பார். (எ-று.)

12.

உன்னரு பெருமை வாய்ந்த வோடதி வரையீ தொப்ப
நன்னலந் தருவ திந்த நானிலத் தெங்கு மில்லை
மன்னுவீ ரிங்கென் றோதி மலரயன் மறைந்தான் பின்னர்
பன்னிய சித்தர் செய்கைப் பலிதமாய் வாழ்ந்தா ரன்றே.

(இ-ள்.) நினைத்தற்கரிய மகத்துவம் பொருந்திய சஞ்சீவி
கள் நிறைந்த இக்கஞ்சகிரிக்குச் சமமாய் நன்மையாகும் பயனை
யளிக்கும் பர்வதம் இப்பூவுலகில் எங்கும் கிடையாது. ஆகையா
ல் இம்மலையையே இருப்பிடமாய்ப் பொருந்துவீர்கள் என்று
பிரமதேவர் அருளிச்செய்து அந்தர்த்தானமாயினர். பிறகு சொ
ல்லப்பட்ட சித்தர்கள் யாவரும் அவ்விதமே தங்களது கற்பமுடிக்
குந் தொழிலைப் பூர்த்திசெய்து வச்சிர தேகத்துடன் வாழ்ந்தார்
கள். (எ-று.)

13.

முன்னமோர் காதை யுண்டு மூலனோ ரந்த னுள்ளன்
றன்னுடல் வலியச் செய்யச் சஞ்சீவி பெறவே யெண்ணி
ன்னுமா னாக்க னோடே கருங்காட்டில் வந்து புக்கான்
அன்னமா னாக்கன் மேனி நரைதிரை யாயி ருப்பான்.

(இ-ள்.) முனிவர்களே! பூர்வத்தில் இதைப்பற்றிய சரித்தி
ரம் ஒன்றுண்டு ; மூலன் என்னும் நாமமுள்ள ஒரு பிராமணன்
தன்னுடைய தேகம் இறுகிச் சித்திபெறச் செய்யும் சஞ்சீவி மரு
ந்தையடைய வுத்தேசித்துப் பொருந்திய தனது சீடனுடன் கருங்
காட்டில் வந்து பிரவேசித்தான் ; அந்த மாணாக்கனோ நரையுந்
திரையும் பொருந்திய விருத்ததேகத்தை யுடையவனாயிருப்பான்.
(எ-று.)

14.

அந்தமா ணுக்கன் றன்னை யடுகைநீ செய்யென் றேறிப்
புந்தியின் மருந்து தேடிப் போயின னயலிற் சீட
ஹயந்திடக் கருநெல் லிக்கொம் பொன்றினு லனந்து ழாவி
வெந்தனங் கரிபோ லாக வெருவியன் னத்தை யுண்டான்.

(இ-ள்.) அந்த சீடனைப்பார்த்து நீ சாதஞ் சமை யென்று
அம்மறையோன் ஆக்ஞாபித்து மனதுக்கியைந்த மருந்தின் தேட்
டத்தால் சுற்றுப்பக்கங்களிற் சென்றான் ; அந்த மாணுக்கன் அ
ங்கு கிடந்த கருநெல்லிக் குச்சி ஒன்றினால் தான் உய்ந்துபோகும்
படி அன்னத்தைக் கிளரவும் வெந்த சாதமானது கரிபோற் கறு
த்துவிட்டபடியால் பயந்து அ வ் வ ன் ன த் தை ப் புசித்தான்.
(எ-று.) 15.

நரைதிரை மாறி மேனி நயந்தவீ ரெட்டாண்டேபோற்
புரையிலா வழகு பெற்றுப் புடமிடு பொன்போ லானான்
குருவுமே மீண்டு வந்து சீடனைக் குறுகி நின்றே
யொருவனிக் கிவன்ற னாரோ வுற்றன னென்ன வெண்ணி.

(இ-ள்.) புசித்தவுடன் அவனது தேகத்தில் பொருந்திய
நரையும் திரையும் அகன்று, விரும்பத்தகும் பதினாறு பிராயம்
போல் அவனது சரீரம் சமானமில்லாத லக்ஷணத்தைப்பெற்றுப்
புடம்போட்ட சுவர்ணம்போற் பிரகாசமுடையவனாயினான்; மூலி
கை தேடிச்சென்ற அவனது ஆசிரியர் திரும்பிவந்து தனது
சீடனைச் சமீபித்தும் அடையாளந் தெரியாமல் இவன் யாரோ
அயலான் இங்கு வந்தடைந்தானென்று கருதி, (குளகம்) 16.

நரைமுதிர் கிழவ னிங்கே நண்ணினோ னெங்கே போனா
னொருவனீ கண்டி லாயோ நீயாரிக் குரைத்தி யென்ன
குருவீரு தாண்மேல் வீழந்தே கொடியனின் னடிமை யென்ன
வுருவம்வே ருவிப் பால னெனவுற்று யெதனா லென்ன.

(இ-ள்.) அவனை நோக்கி நரைமிகுந்த கிழவனொருவன்
இங்கிருந்தவன் எங்கு சென்றான்? அவனை நீ பார்க்கவில்லையா?
இங்கு வந்த நீ யாவன்? செப்புவாயென்று வினவலும், மாணுக்க

ன் தனது தேசிகரது உபய பாதங்களிள்மீது விழுந்து நமஸ்காரம் செய்து கொடியவனாகும் யான் தமதடிமையாகிய மாணாக்கனென் றுரைக்க, குரு அதிசயித்து வடிவம் மாறி நீ இளமையடைந்த காரணமியாதென்று கேட்க, (குளகம்) 17.

ஐயகே ளகைக செய்தே நன்னத்தைக் கருங்கொம்பொன்றற் கையினிற் றுழாவச் சோறு கறுத்தது வெருவி யுண்டேன் மெய்யினிவ் வண்ண மாக விளைந்தது. நினக்குச் சோறு செய்திடல் வேறே யாகச் சிந்தனை செய்தே நென்றான்.

(இ-ள்.) ஐயா கேட்பீர்; சமைத்துக்கொண்டிருந்தபொழு து கரிய ஓர் குச்சியினால் யான் சாதத்தைக் கரத்தினுற் கிளறிய போது அச்சாதம் கறுத்துவிட்டபடியால் அடியேன் பயந்து அதைப் புசித்துவிட்டேன்; அதனால் தேகத்தினிடத்தில் இவ்வி த மாறுபாடுண்டாயிற்று; தமக்கு மறுபடியும் வேறுகச் சமைத் துவிட யோசித்தேனென்று மாணாக்கன் சொன்னான். (எ-று.) 18.

துழாவிய கொம்பெங் கென்றான் சுல்லியிற் போட்டே நென்ன வழாதுநீ யுண்ட சோற்றை வாயினிற் கக்கென் ரோத விழாதசோ றத்தைக் கக்க மிச்சிலைக் குருவு முண்டான் ரொழாரெவ ரிவர்க டம்மைச் சுந்தரப் பாலராநர்.

(இ-ள்.) நீ சாதங்கிளறிய அக்கொம்பு எங்கே என்று ஆசிரியர் கேட்க, அடுப்பிற் போட்டுவிட்டேனென்று மாணாக்கன் சொல்ல, ஆனால் நீ புசித்த அன்னத்தைத் தவறாமல் வாயினால் கக் கு என்று தேசிகர் சொல்ல, அப்படியே இரைப்பையிற் சேராத சாதத்தின் பாகத்தை அவன் கக்கவும், அம்மீதியை ஆசிரியர் புசித்து அழகுள்ள யௌவனப்பருவத்தை யடைந்தார்; இவர் களை வணங்காதவர்கள் யார்? ஒருவருமில்லை. (எ-று.) 19.

கஞ்சனென்றுதவ் லாலே கஞ்சவெற் பென்னு நாமஞ் சஞ்சிவி மீலையென் ரோர்பேர் சாற்றுவர் சித்தர் கூட்டந் தஞ்சமா யிருத்த லாலே தகுசித்த வெற்பா மென்ப சஞ்சன வெற்பா மென்ப ரடர்கருங் காட்டி னாலே.

(இ-ள்.) ஆதியிற் பிரமதேவன் சிருட்டித்தபடியால் இக் கிரிக்கு கஞ்சமலையென்று ஓர் நாமம்; சஞ்சீவி மலையென்றும் மற்றொரு பெயர் சொல்வார்கள்; சித்தர்களுக்குப் பற்றுக்கோடாகிய இடமாதலால் தகுந்த சித்தகிரியென்றுஞ் செப்புவார்கள்; அடர்த்தியான கருங்காட்டைத் தன்னிடத்தில் உடைத்தாயிருந்தலால் கருமலையென்றுங் கூறுவார்கள். (எ-று.) 20.

அங்குறை கின்றார் செய்கை யணிமாவே மகிமா மற்றுஞ்
துங்கமா லகிமா பிராத்தி சொல்பிரா காமி யந்தா
னெங்குமீ சத்து வம்பி னிசைத்திடுங் கரிமா வோடு
மங்கல வசித்து வந்தான் மாதவர் புகழெண் சித்தி.

(இ-ள்.) அனுத்தன்மையாக்கும் அணிமா, மகத்துவம்செய்யும் மகிமா, பின்னும் லகுத்தன்மையெய்யும் உயர்வாகிய லகிமா, வேண்டியவற்றையடையச்செய்யும் பிராப்தி, கனத்தன்மையெய்யும் பிராகாமியம், எவ்விடத்தும் ஆட்சிதரும் ஈசத்துவம், தேகாதரகமனஞ் செய்விக்கும் கரிமா, சர்வமுந்தனது வசமாக்கும் சுபமுடைய வசித்துவம் என்று மகா தபோதனர்கள் புகழ்ந்துரைக்கும் அஷ்டமகாசித்திகளே இம்மலையில் வசிப்பவர்களுக்குத் தொழிலாம். (எ-று.) 21.

காணாத சுனையொன் றுண்டு கண்ணுறி லொருவன் காண்பான்
பூணாத வாசை பூண்டு மற்றைநாட் போகிற் காணான்
சேனாடர் வந்து நித்தஞ் செய்தவம் பூசை செய்வார்
வாணட்கள் நாட்கு நாளாய் வளர்ந்திடுங் திண்ண முண்டால்.

(இ-ள்.) கண்ணுக்குத் தெரியாத ஓர் சுனை அங்குண்டு; அச்சுனையை ஒருவன் ஓர் தினங்கண்டு பேராசைகொண்டு பார்ப்பதற்காய் மறுநாளுஞ் சென்றால் அவன் கண்ணுக்குத் தோன்றாது; தங்கள் ஆயுட் காலம் தினத்திற்குத் தினம் விருத்தியாகின்ற நிச்சயத்தால் வானுலக வாசிகள் அந்த சுனைக்கு வந்து பிரதிதினமும் விதிப்படியியற்றும் தவம், பூசை முதலிய கருமங்களே அதன் கரையில் இயற்றுவார்கள். (எ-று.) 22.

அச்சுனை நன்னீ ராட வாதித்தன் சோமன் சித்தர்
விச்சைதேர் முனிவர் கூட்டம் வெற்பினை வலஞ்செய் வார்கள்
கச்சணி முலையாள் பங்கன் கரபுரத் தீசர்க் கன்பாய்
முச்சகத் தோரும் வந்து மொய்ப்பார்தேன் பாண யீப்போல்.

(இ-ள்.) அந்தச்சுனையிலுள்ள நல்லதீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்
செய்யும்பொருட்டாய்ச் சூரியன், சந்திரன், சித்தர்கள் அறுபத்து
நான்கு வித்தைகளிலுந் தேர்ச்சியடைந்த முனிவர் குழாங்கள்
ஆகிய இவர்கள் கஞ்சமலையை வலஞ்செய்வார்கள்; வாரணிந்த
தனத்தையுடைய உமாதேவியின் பாகங்கொண்டவராகிய கரபுர
நாதர்பால் மதுக்குடத்தை யீக்கள் மொய்ப்பதுபோல் திரிலோக
வாசிகளும் வந்து ஆதரவுடன் சூழுவார்கள். (எ-று.) 23.

அம்மலை மகிமை சொல்வா னாயிர முகத்த னந்தன்
செம்மலர் வாய்தி றந்து செப்பினு முடியர் தாகு
மெம்மையாட் கொள்வி யாத னிசைத்தபன் னெண்பு ராணக்
தம்மிலு மாக மங்கள் சாற்றிலு முடியர் தாகும்.

(இ-ள்.) அந்தக் கஞ்சமலையின் விசேடங்களைப் புகல்வ
தற்கெண்ணிச் சகஸ்திர வதனங்களுடைய ஆதிசேடன் சிவந்த
மலர்போன்ற வாயைத்திறந்து சொன்னாலும் அடங்காததாகும்;
எம்மை யடிமைகொண்ட வேதவியாசர் அருளிய பதினெண்புரா
ணங்களினாலும் இன்னும் ஸ்மிருதிகளினாலும் சொல்ல அடங்காத
தாகும். (எ-று.) 24.

வேறு :

கொங்கில் விளக்கெனு மண்டல நாற்றிசை கொங்கணர் முற்படுவோ
ரிங்குள சித்தர்க ளும்பர்மு னித்திர னெங்குநெ ருக்குறலா
லங்கணர் பொற்கிரி வெண்கயி லைக்கிரி யம்பொதி யத்துடனே
கங்கையு தித்திடு குன்று யிசைப்பார்கள் கஞ்சம லைக்கிணையே.

(இ-ள்.) கொங்கு நாட்டிற்குத் தீபம்போல் விளங்கும் கர
புரநகரில் நான்கு திசைகளிலும் கொங்கணர் முதலியவர்களும்,
இவ்விடத்திற் பொருந்திய சித்தர்களும், தேவர்களும், முனிவர்

கூட்டங்களும், எவ்விடத்திலும் நெருங்கி வசித்தலால் பரமேச்
சுவரர் வாழும் மேருகிரியையும், வெள்ளியங்கிரியையும், அக்ரத்திய
முனிவர் வாழும் அழகிய பொதிய மலையையும், கங்கர்நதியினுற்
பத்தி ஸ்தானமாகிய இமயமலையையும், இந்தக் கஞ்சமலைக்குச்
சமானமாய் அறிந்தோர் சொல்வார்கள். (எ-று.) 25.

சிங்க முழக்கொலி தந்தி முழக்கொலி சிந்து வடக்கிடவே
மங்குன் முழக்கொலி யெங்கு நிரம்பி வளம்பெற வக்கணமே
சங்கினின் முத்துவி னைந்திட மிக்குறு சந்திரி கைப்பிரபை
கங்குல கற்றிடு மம்புய மொட்டுறு கஞ்ச நருட்கிரியே.

(இ-ள்.) தாமரைப் பொருட்டில் வசிக்கும் பிரம தேவன்
கிருபையினுற் படைத்த அம்மலையில் சிங்கங்களின் கர்ச்சனைத்
தொனியும், யானைகளின் பிளிற்றோசையும், மேக முழக்கமும்
ஒன்றுசேர்ந்து திசைகளெங்கும் பரவி வளப்பமடைதலால் அந்
த நிமிஷமே சமுத்திர ஓசையை யடக்கிவிடும். சங்குகளில் முத்து
கள் உற்பத்தியாக இரவில் அவைகள் வீசும் மிகுந்த சந்திரப்பிர
காசம் போன்ற ஒளி இருளை நீக்கும். (எ-று.) 26.

வேறு.

நாக மேற்படும் வேங்கை நகங்களே
நாக மேற்படும் வேங்கை நகங்களே
வாகை தேக்கிடைக் கைம்மா மருவிடும்
வாகை தேக்கிடைக் கைம்மா மருவிடும்

(பதவுரை.) வேங்கை-புலிகளின், நகங்கள்-உகிர்கள், நாக
மேற்படும்-அம்மலையின்மேற் காணப்படும்; வேங்கை-வேங்கை
யென்னும் பெயருடைய, நகங்கள்-விருகஷங்கள், நாகமேற்படும்-
தேவருலகத்தைத்தீண்டும்; வாகைதேக்கிடை-வாகைவிருகஷத்தின
டியிலும் தேக்குமரத்தினடியிலும், கைம்மா-யானைகள், மருவிடும்-
பொருந்தியிருக்கும்; வாகை-வெற்றிதங்கிய, தேசிவபெருமான
து, கிடைக்கு-சடைகளுக்கு, ஐ-அழகிய, மா-மாமரங்கள், மருவி
டும்-உவமிக்கப்பொருந்தும், 27.

கந்த நேர்தும்பிக் கானக் குறிஞ்சியே
கந்த நேர்தும்பிக் கானக் குறிஞ்சியே
தந்த மாதங்கத் தானம் பிறழ்மே
தந்த மாதங்கத் தானம் பிறழ்மே.

(பதவுரை.) கந்தநேர்-மணத்தையறிகின்ற, தும்பி-வண்டு
களும், கானம்-இசைதரும், குறிஞ்சியே-வானம்பாடிப்பறவைக
ளுமே (எங்கெங்கும்); கந்தநேர்-மோப்பமறிந்துசெல்லும், தும்பி
க்கு ஆன-யானைகள் வசிப்பதற்காகிய, குறிஞ்சியே-மலையடுத்த
குறிஞ்சி நிலங்களே (எங்கெங்கும்); தந்தம்-கொம்புகளுடைய,
மாதங்கம்-யானைகளின், தானம்-மதநீர்வெள்ளம், பிறழும்-அங்கு
பாய்ந்து செல்லும்; தந்த-அம்மலையுதவிய, மா-பெரிய, தங்கத்
தானம்-பொன்விளை நிலங்கள், பிறழும்-எங்கும் பிரகாசிக்கும்,
28.

தாமரை வாரணஞ் சங்கமங் கங்கு
தாமரை வாரணஞ் சங்கமங் கங்கு
தாமரை வாரணஞ் சங்கமங் கங்கு
தாமரை வாரணஞ் சங்கமங் கங்கு.

(பதவுரை.) தாமரை-கமலமலர்சளும், வாரணம்-சங்குக
ளும், சங்கம்-கூடி, அம்-ஜலத்தின், கங்கு-கரையிலுள்ளன; தா-
தாவுகின்ற, மரை-ஓர்வித மானும், வாரணம்-யானைகளும், சங்கம்-
கூட்டமாய், அங்கங்கு-எவ்விடங்களினும் உளவாம்; அங்கங்கு-
அவ்விடங்களில் வசிக்கும், தாம்-(வேடர்) தம்மின், அரை-இடை
களில் (தரித்த), வாரணம்-கவசங்கள் (உடைகள்), சங்கம்-கணைக்
கால்வரையிலுள்ளன; தா-வலிய, மருவாரணம்-மலைப்பன்றிகளின்,
சங்கம்-கூட்டங்களாலாகிய, மங்கு-கெடுத்தல்களும், அங்கு-அம்ம
லையிலுண்டு.
28.

வேறு.

துதிகொ ளாதியும் பகவனுங் கூடவே தோன்றிய வெழுவோருட்
கதிநல் லாடவர் மூவரா மவர்பெயர். கபிலர்வள் ளுவரோடு
மதிக மாநெனுஞ் சேரலன் முடிபுனை யரசனும் பெண்பாலார்
முதிய வவ்வையு முப்பையும் வள்ளியு முறுவையு மெனநால்வர்.

(இ-ள்.) பூசிக்கத்தக்க ஆதி, பகவன் என்னுமிருவர்களின் சம்பந்தத்தாலுற்பத்தியாகிய மங்கள் எழுவருள் பரகதிக்குகந்த நல்ல ஆண்பிள்ளைகள் மூன்று பேர்கள்; அவர்களின் நாமம் கபிலர் என்றும் திருவள்ளுவரென்றும் கிரீடந்தாங்கிய மன்னனாகும் அதிகமானென்னும் சேர. அரசனென்றும் சொல்லுவார்கள்; வயது மிகுந்த ஓளவையென்றும், உப்பையென்றும், வள்ளியென்றும், உறுவையென்றும் பெண்பிள்ளைகள் நால்வர்கள். 30.
(எ-று).

பூத வத்தினி லதிகமான் மணிமுடி பொறுத்தர சியற்றுங்காற்
காத லாய்க்கருங் காட்டிடைச் சித்தரைக் கண்டுவந் தனைசெய்து
வீத லின்மருந் தொன்றரு னென்னலும் வீண்புகழ் கருநெல்லி
தீதி லாக்கனி யொன்றினை யுதவவே சேரலன் மகிழ்வெய்தி.

(இ-ள்.) இவர்களுள் அதிகமானென்னும் சேரவேந்தன் அழகிய கிரீடந்தாங்கி பூமியில் அரசாட்சி செய்யும்போது விருப்புடன் கருங்காட்டிற் சென்று சித்தரைத் தரிசித்துத் தேகமழியாமற்செய்விக்கும் ஓர் மூலிகையைத் தயைசெய்து கொடுத்தருள்வீரென வேண்டலும் தேவர்களும் புகழும் குற்றமற்ற ஓர் கருநெல்லிக் கனியைக் கருங்காட்டுச் சித்தர் கொடுக்க, அதிகமான் சந்தோஷப்பட்டு, (குளகம்.) 31.

இந்த வண்கனி யெங்கிருந் தெடுத்தனி ரிதனதி சயமென்றோ
சிந்தை யுற்றுண ரச்சொலி ரென்றலுந் திருவுளங் களிகூர்ந்தே
அந்த நாட்பிர மன்றரு மலையிதி லதிகய சஞ்சீவி
யெந்த நாட்களு முளதிதை யுட்கொள நரைதிரை யிவைமாதும்.

(இ-ள்.) அழகிய இக்கனியை எவ்விடத்திற் சம்பாதித்தீர்? இக்கனியின் மகத்துவமென்ன? சித்தம்பொருந்தி நான் தெரிந்துகொள்ளும்படியாய்ச் சொல்வீரென்று வேண்ட, சித்தர் திருவுளமகிழ்ந்து, அரசனே! கேட்பாய், ஆதியில் பிரமதேவனாற் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட இம்மலையில் ஆச்சரியப்படத்தகும் இவ்வித சஞ்சீவி மருந்துகள் எக்காலத்திலும் உண்டு; இப்பழத்தைப் புசித்தால், நரையுந் திரையும் தேகத்தில் நீங்கிவிடும். (எ-று) 32.

கஞ்சமலைச் சருக்கம்.

இம்ம ருந்துபோ வெண்ணிலா மருந்துக ளிருப்பன கருங்காட்டி
லம்ம ருந்துகள் சித்தர்கட் கன்றியே யகப்படா தொருவர்க்கும்
பொய்ம்மையாமுடல் வச்சிர காயமாய்ப் பொருந்திடி வெல்லோர்க்குஞ்
செம்மை யாயுல கேழினும் போய்வருந் திறனுள தெனத்தந்தார்.

(இ-ள்.) அரசனே! இதைப்போலனாக சஞ்சீவி மருந்து
கள் கருங்காட்டிலுண்டு; அவைகள் சித்தர்களைத் தவிர்த்து வே
றொருவருக்குங் கிடைக்கமாட்டா; நிலையில்லாத இச்சரீரம் வைர
தேகமாகப் பொருந்திவிட்டால் யாவருக்கும் சப்தவுலகங்களிலும்
சென்று உலாவிவருகின்ற வல்லபம் வாய்க்கும் என்று செவ்வை
யாகச் சொல்லிக் கொடுத்தார். (எ-று.) 33.

வேறு.

இன்ன வண்களியாவருக் கீகுது
மென்ன வெண்ணி யிருக்கின்ற வேளையின்
முன்ன ளாமவ்வை வந்தான் முகமலர்
தன்னை நோக்கித் தழுவினள் தம்பியை.

(இ-ள்.) இவ்வழகிய கனியை யாருக்குத் தரலாமெனச்
சிந்தித்திருக்கும்காலத்தில், அவருக்கு முத்தவளாகிய ஔவைப்
பிராட்டியார் அவ்விடம் வந்து தம்பியின் மலர்ந்த வதனத்தைப்
பார்த்துச் சந்தோஷித்துத் தன் தம்பியைக் கரங்களால் தழுவிந்
கொண்டு (எ-று). (குளகம்.) 34.

முகமன் கூறி முதிய ளிருத்தலு
மகம கிழந்துதன் னூர்வ முரைத்தபி
னிகப ரத்தினெய் தாக்கரு நெல்லியை
மகிழ்வி னீந்தனன் மன்னவ னவ்வைக்கே.

(இ-ள்.) இனிய வசனங்களைக்கூறி ஔவையார் இருக்க
வும், சேரலன் சந்தோஷித்துத் தனது அன்பாகிய வந்தனச்சொற்
களைச் சொல்லியபின்பு, பூமியிலும் சுவர்க்கத்திலும் அகப்படாத
தன்னிடமுள்ள கருநெல்லிக்கனியை அரசன் அகமகிழ்வுடன்
ஔவையாருக்குக் கொடுத்தான். (எ-று.) 35.

கவச குண்டல மீந்திடு கன்னனுக்
 குவமை யாகி யுதார மிகுத்தவன்
 றவமி யற்றிய தன்மையி னல்லவோ
 புவிய திகமா னென்று புகன்றபேர்.

(இ-ள். தன்னைவந்து யாசித்த தேவேந்திரனுக்குத் தன்னு
 டலுறுப்பாகிய கவசகுண்டலங்குளையறுத்துக்கொடுத்த கர்னராச
 னுக்கு ஒப்பாகி, கொடையில் அதிகரித்தவனாகிய இவன் தான் செ
 ய்த தவ விசேடத்தாலன்றோ பூமியிலுள்ளோர் இவனை அதிக
 மானென்று அழைத்தார்கள். (எ-று.) 36.

கையில் வாங்கிக் கரியநெல் லிக்கனி
 செய்வ தேதினித் தின்றிடி லிக்கனி
 மெய்யில் வாலிப மேவும் விரும்புவோ
 ருய்ய வேண்டி னுகாந்தங்க ளெண்ணுவார்.

(இ-ள்.) அப்பழத்தை ஒளவையார் கரத்தில்வாங்கி, கரு
 நெல்லிக்கனியாகுமிதனை என்னசெய்வது ? இதைப்புசித்தால்
 தேகத்தில் இளமைவந்தடையும்; இச்சித்தியை வேண்டினவர்
 கள் முத்தியடைவதின்றி தேகத்தோடும் யுக முடிவுபரியந்தம்
 வாழ்வார்கள். (எ-று.) 37.

முன்னி ளமையை நீக்கி முதுமையை
 யென்ன தாக்கி யிருந்தும் வலிதினிற்
 கன்னி யாயின்று காண லழகிதோ
 மன்ன னென்கொல் மனத்திடை யெண்ணினான்.

(இ-ள்.) யான் முன்னம் சிறுவயதிற்குநே விநாயகக்கட
 வுளைப் பூசித்து அவரருளால் யௌவனம் துன்பத்துக்கு இடமெ
 ன்று நினைத்து அதை வேண்டாமென அகற்றி அப்போதே வார்
 த்திகப் பருவத்தை வேண்டி அடைந்திருக்க, இப்போது திட
 முடைய யௌவன ரூபத்துடன் உலகில் தோன்றுதல் ஒழுங்
 கோ ? அரசன் உள்ளத்தில் யாது நினைந்தான் ? (எ-று.) 38.

இக்க னியினை யுண்பா ரிளமையாய்ச்
செக்கர் மேனித் திரைநரை போக்குவார்
முக்கண் மூர்த்தி யருண்முகந் துண்ணலின்
மிக்க வோர்மருந் துண்டுகொல் வேறுதான்.

(இ-ள்.) இப்பழத்தைப் புசிப்பவர்கள் யௌவன பரு
வத்தையடைந்து சிவந்த மேனியுடையவர்களாய் நரை திரையை
நீக்குவார்கள் ; ஆயினும் திரிநேத்திரதாரியாகும் சிவபெருமானு
டைய திருவருளமுதை முகந்து புசிப்பதிலும் மேலாகிய வேறு
ஓர் மருந்து உண்டோ ? (எ-று.) 39.

என்று கூறி யிகழ்ந்து கனியினைக்
கொன்றை வேணிப் பிரானடி கும்பிட
நின்றி டாது கரபுர நீணக
ரொன்று வேனென்று வந்தா ளுவகையாய்.

(இ-ள்.) ஔவைபிராட்டியார், சகோதரனாகு மன்னனைப்
பார்த்து இவ்விதமாகச் சொல்லி அப்பழத்தை நிந்தித்து வேண்
டாமென மறுத்து, கொன்றையணிந்த முடியுடைய சிவபெருமா
னதுதிருவடிகளைக் கண்டு வணங்க அவ்விடம் தங்காமல் நெ
டிய கரபுர நகரை யடைவேன் என்று மகிழ்வுடன் புறப்பட்ட
டார். (எ-று.) 40.

வந்து சேர்ந்து மனத்திலன் பூறியே
யைந்தெழுத்து நதிப்புன லாடினான்
பந்த நீக்கும் பராபரன் கோயிலை
முந்த வேவல முக்கா லியற்றியே.

(இ-ள்.) கரபுரத்தை வந்தடைந்து உள்ளத்தின்கண் அன்
புபெருகிப் பஞ்சாக்கிரந்தியின் தீர்த்தத்தில் முழுகிப் பாசப்பிணி
ப்பை யகற்றும் சிவபரம்பொருளின் ஆலயத்தை அன்பு முன்னே
செல்ல முன்றுதரம், வலஞ்செய்து திருச்சன்னிதியையடைந்து.
(எ-று.) 41.

அத்த னேயர னேயருள் வாரியே
 நித்த னேரிம லாதிரு நீறணி
 பத்த வற்சல னேபரஞ் சோதியே
 முத்த னேயகி லாண்டத்தின் மூலமே.

(இ-ள்.) அப்பனே! பாவங்களைப் போக்குபவனே! கரு
 ணைக்கடலே! எக்காலத்தினும் அழிவில்லாதவனே! விமலனே! சி
 றப்புவாய்ந்த விபூதியணியும் தொண்டர்களுக்கு இரங்குபவனே!
 சூரியாதி ஜோதிகளையும் பிரகாசிப்பிக்கும் மேலாகிய ஒளியே!
 அநாதிமுத்தனே! அண்டங்கள் யாவும் உதித்தொடுங்கும் கார
 ணப்பொருளே! (எ-று.) 42.

திங்க ளாயினைச் செஞ்சுட ராயினைக்
 கங்கு லெல்லெனும் காலமு மாயினை
 யெங்கு மாயினை யெள்ளுக்கு எண்ணெய்போற்
 தங்கி நின்றனைத் தாவர சங்கமம்.

(இ-ள்.) சந்திரனுக்குள்ளிருந்து தேசுதந்து அச்சொருபம்
 ஆனாய்! சூரியனுக்குள்ளே சிவந்த ஒளி யுருவாய் மன்னி நின்
 றாய்! இராத்திரி பகல் என்னும் காலங்களும் ஆனாய்! எல்லாம்
 நினது வடிவமே! எள்ளுக்குள் எண்ணெய் பரவியிருப்பதுபோ
 ல் சராசர வஸ்துக்களின் உள்ளும் புறம்பும் விளங்கியிருக்கின்
 றாய்! (எ-று.) 43.

வேத கீத விநோதா நமோநம
 நாத விந்துஷு மாநாய் நமோநம
 மாது பங்கி லுவந்தாய் நமோநம
 ஆதி யந்தமி லானே நமவெனும்.

(இ-ள்.) சாமவேதகானத்திற் சந்தோஷிப்பவனே! நமஸ்
 காரம், நமஸ்காரம்; பிரணவ சொருபியாயும் பிரக்ஞான சொருபி
 யாயும் அமைந்தவனே! நமஸ்காரம், நமஸ்காரம்; அருட்சத்தியை
 மகிழ்வுடன் ஓர் பாகத்திற் கொண்டவனே! நமஸ்காரம், நமஸ்
 காரம்; முதலும் முடிவும் இல்லாத மூர்த்தியே! நமஸ்காரமென்று
 பிரார்த்திக்கின்ற (எ-று.) (குளகம்) 44.

அவ்வை யன்புக் கரனுள் ளுருகியே
யெவ்வ ரங்களு மீவ முனக்கென
நவ்வி மான்மழு வேந்திய நாயகன்
சேவ்வி தாகத் திருவாய் மலர்ந்தனன்.

(இ-ள்.) ஓளவைபிராட்டியாரின் உள்ளன்பிற்கு சிவபிரான்
மனம் இரங்கி ஓளவையே ! நீ வேண்டிய எவ்வித வரத்தையும்
தருவோம் கேட்பாயென்று அழகிய மாணையும் மழுவையும் கரத்
திலுடைய சிவபெருமான் திருவாய் மலர்ந்தருளினார். (எ-று) 45.

தாணு வாகிச் சரிப்பது மாகினைக்
காணு னானின் மகிமை கணிப்பரார்
மாணு மித்துதி யாவார் வழுத்தினும்
வேண வாவர மேதக வீயென.

(இ-ள்.) அதுகேட்ட ஓளவையார் ஐயனே ! சலனமில்லாப்
பூரணஸ்வரூபியாயிருந்தும் பக்தர்களின்பொருட்டுச்சலனத்தையு
ம் அடைந்திருக்கின்றாய்; அறியமுடியாத நினது மகிமைகளை யார்
அளவிடுவார்கள்? பெருமைபொருந்திய இத்தோத்திரங்களை எவர்
சொன்னாலும் அவர்கள் வேண்டிய வரத்தை மிகவும் பாலித்
தருள்வீர் ; இதுவே அடியேன் வேண்டும் வரமெனப் பிரார்த்தித்
தலும் (எ-று) (குளகம்) 46.

நன்று நன்றென நாதன் முடியசைத்
தின்று நின்வர மீந்தே மெனச்சொலி
கொன்றை வார்சடை யம்பலக் கூத்தனார்
நின்ற லிங்கத்தி னேர்மறைந் தானரோ.

இ-ள். நினது வேண்டுகோள் மிகவும் நன்று! விசேஷித்த
து! எனச்சிவபெருமான் சிரக்கம்பஞ்செய்து இப்பொழுது நீ வே
ண்டிய இவ்வரத்தைக் கொடுத்தோமெனத் திருவாய் மலர்ந்து
கொன்றையணிந்த நீண்ட சடாமுடிதாங்கிய திருச்சிற்றம்பலத்
தில் ஆனந்தநிர்த்தனம்செய்யும் தாண்டவமூர்த்தியானவர் ஸ்திதி
யாகிய லிங்கத்தினிடமாய் மறைந்தருளினார். (எ-று.) 47.

கஞ்ச வெற்பின் மகிமை கருத்துற
வஞ்ச மின்முனி வோர்கண் மகிழவே
விஞ்சமு தஞ்செவி வீழவீட் டாலென
நெஞ்ச ருட்கொடு சூத னிகழ்த்தினான்.

(இ-ள்.) கபடம் இல்லாத சவுனகாதி முனிவர் கருத்திற்
பதிந்து சந்தோஷிக்கும்படி கஞ்சமலையின்மான்மியங்களைத்தேவா
மிர்தத்தைச் செவிகளில் விழும்படி விட்டதுபோல் அகத்தில்
பொருந்திய கிருபையால் சூதமாமுனிவர்கொல்லியருளினார்.
(எ-று.)

48.

கதைச்சுருக்கம்.

முன்னொருகாலத்தில் கோரக்கர் முதலிய சித்தர்கள் காய
சித்தியைத்தரும் மூலிகையைப் பெறும்பொருட்டு, கரபுரநகரில்
பிரமதேவரைக்குறித்து அரிய தவமியற்ற, கமலாசனக் கடவுள்
அவர்கட்குக் காக்கிதந்து மூலிகைகள் நிறைந்த கருங்காடென்
னும் வனமடங்கிய ஓர் மலையைச் சிருட்டித்தனர். அம்மலைக்குக்
கஞ்சகிரியென்றும், சஞ்சீவி மலையென்றும், சித்தவெற்பென்றும்,
கருமலையென்றும் பல நாமங்களுண்டு. அக்கருங்காட்டில் ஓர்
பிராமணன் தனது சீடனுடன் வந்து மாணாக்கனைச் சமையல்
செய்யச்சொல்லி, தான் மூலிகை தேடிச்சென்றபோது அங்கு
கிடந்த ஓர் கருநெல்லிக்குச்சியால் அம்மாணாக்கன் சாதத்தைக்
கிளர அது கறுத்தபடியால் பயந்து அவ்வுணவையுண்டு நரை
திரை மாறி யெளவனமடைந்தான். பிறகு ஆசிரியனும் அவனு
ண்ட சோற்றைக் கக்கச்சொல்லியுண்டு இளமையாயினன். அக்
கருங்காட்டில் தேவர்களும் விரும்பும் மகிமைபொருந்திய காணாச்
சுனையொன்றுண்டு. பின்னொருகாலத்தில் அதிகமானென்னும்
சேரவேந்தன் காயசித்தியடையவெண்ணி, கருங்காட்டுச்சித்தரை
வழிபட்டு ஓர் கருநெல்லிக்கனியைப்பெற்று அதனைத் தனதுடன்
பிறந்த ஒளவைபிராட்டியாருக்களிக்க அவ்வுயம்மை அதன் மகி
மையை அரசனுக்கோதி தனக்கப்பழம் தேவையின்றென நீக்கி
கரபுரநகரையடைந்து மூர்த்தியைப்பூசித்து பேறடைந்தார்.

கஞ்சமலைச்சுருக்க முற்றிற்று.

சித்தச்சருக்கும்.

கஞ்ச வெற்பினின் கதையினைக் காதுக்கு விருந்தா
யெஞ்ச லின்றியே யுரைக்கநீர் வினவினே மெங்க
ணெஞ்ச வந்திடச் சித்தர்தங் கதையை நிகழ்த்தீர்
விஞ்ச சூதரே யெனுமுனி வரர்க்கவர் விரிப்பார்.

(இ-ள்.) தவத்திலுங் கல்வியிலும் சிறந்த சூதமாதவரே !
செவிகளுக்கு அமுதாய்க் கஞ்சமலையின் நல்ல சரித்திரத்தைத்
தேவரீர் சொல்லியருள யாங்கள் கேட்டு மகிழ்ந்தோம் ; எங்கள்
உள்ளம் உவகை அடையும்படி சித்தரின் சரிதத்தையுஞ் செப்பி
யருள்வீரென்று பிரார்த்திக்கும் முனிவர்களுக்குச் சூதர்சொல்லு
வார். (எ-று.)

கலிங்க நாட்டிடை வேதமங் கலமெனு நகரந்
தலஞ்செ யுந்தவஞ் சவுந்தர மறையவன் சனித்தா
னிலிங்க முள்ளதாந் தலந்தொறுந் தலந்தொறு மெய்தி
நலங்கொள் பூசனை செய்தன னரனரு னாடி.

(இ-ள்.) கலிங்கதேயத்தில் வேதமங்கலமென்னும் நகர
முண்டு; அப்பதி இயற்றிய புண்ணிய விசேஷத்தால் சவுந்தரனெ
ன்னும் நாமமுடைய ஓர் பிராமணன் தோன்றினான் ; அவன் சிவ
பெருமான் திருக்கோயில் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் ஒவ்
வொரு கேஷத்திரத்திற்கும் சென்று பரமேசன் திருவருளையடை
ய எண்ணி நல்ல ஆராதனையைச் செய்தான். (எ-று.)

சமய மாற்றினுஞ் சைவமே மேலெனச் சாற்ற
வமையு நான்மறைப் பொருளையுந் தேர்ந்தவ னுமாற்
சமத மாதியாங் குணங்களாற் சலமிலா தாகி
விமல மாகியமனத்திடைத் தியானமே விடாமல்.

(இ-ள்.) ஆறுசமயங்களிலும் சைவசமயமே மேலானதெ
ன்று சொல்லும்படி பொருந்திய நான்கு வேதங்களின் அர்த்தத்
தையும்விசாரித்தறிந்தவனாகிய அம்மறையோன் மனோநிக்கிரஹம்,

இந்திரியநிக்ரஹம் முதலிய தன்மைகளால் நிச்சலதையை அடைந்து பரிசுத்தம் அமைந்த வுள்ளத்தின்கண் எப்பொழுதும் ஈஸ்வர சிந்தனையை நீங்காதவனாய் (எ-று.) (குளகம்.) 3.

கால வைகறை மலசலா திகள்கடன் கழித்துச்
சீல நீர்படிந் தேசந் தி செபமுதற் செய்து
சால வேயெண் ணிரண்டுப சாமமுந் தப்பா
தால முண்டவன் பூசனை புரிந்தன னன்பாய்.

(இ-ள்) விடியற்காலையிலெழுந்து மலசல உபாதி நீக்கல் முதலிய கடமைகளைச் செய்து புண்ணிய தீர்த்தங்களில் மூழ்கிச் சந்தியாவந்தனம் ஜபமுதலியவைகளைப்புரிந்து சோடச உபசாரத்துடன் விடத்தையுண்ட பரமசிவனது ஆராதனையை மிகுந்த அன்புடன் இயற்றிவந்தான். (எ-று.) 4.

எத்த லத்தினு மரனருள் கண்டிலா னிகந்து
பத்தி யாய்க்கொங்கு நாட்டிற் பஞ் சாக்கர நதிப்பாற்
சித்தி யீந்திடு கரபுரத் தீசனைத் தெரிசித்
தத்த னேயர னேபர னேமன்று ளாடி.

(இ-ள்.) ஒவ்வொரு பதியிலுந் சென்று பூசித்து வரும் இவ்வந்தணன் சிவபிரான் திருவருளை எந்த சேஷத்திரத்திலும் அடையாதவனாய் அவைகள் யாவையும் விட்டுநீங்கிக் கொங்குநாட்டில் பஞ்சாக்கரநதியின் கரையில் அஷ்டமாசித்திகளையும் கொடுத்தருளும் கரபுரநாதரைத் தரிசித்து, எனது தந்தையே! தீவினையைப்போக்குபவரே! எல்லாவற்றிற்கும் மேலாகியவரே! திருச்சிற்றம்பலத்தின்கண் திருநடனம் செய்பவரே! (எ-று.) (குளகம்) 5.

நாத விந்துவே முப்புர மெரித்திடு நகையா.
யாதி நாயக வாயிர நாமமா ரையா
சேத சந்திர சேகர சடாடவித் தேவே
சோதி கோடியோ ருருக்கொடு தோன்றிஞ்ஞெயன்ன.

(இ-ள்.) நாத விந்து சொருபமாகியவரே ! திரிபுரத்தையும் சிரித்து எரித்தவரே ! முதன்மையாகிய நாயகரே ! சஹஸ்திர நாமங்கள் பொருந்திய சம்புவே ! குளிர்ச்சிபொருந்திய பிறைச் சந்திரனையணிந்த சடைக்காட்டையுடைய தெய்வமே ! கோடி சூரியர்கள் திரண்டு ஓர் வடிவங் கொண்டாலென்ன திருவுருத் கொண்டவரே ! (குளகம்.) 6.

துதிகள் பற்பல கூறினன் ரொழுதனன் பலகா
லதிச யத்தல மீதென வற்றைநாண் முதலாய்.
விதிவ ழாதுபூ சனைபுரிந் தனனுள விருப்பாற்
கதியை யவ்விலிங் கந்தரு மென்றுளங் கருதி.

(இ-ள்.) என்றிவ்வணம் பலபலவிதமாய்த் தோத்திரங் களைக்கூறிப் பலகாலும் வணங்கி ஆச்சரியம்பொருந்தியதலம் இது வென்று நினைத்து அன்றுமுதல் அத்தலத்திலேயேயிருந்து பா கதியைக் கரபுரநாயகர் அருளுவாரென்று மனதில்சிந்தித்து வேத விதி தவறாமல் உள்ளன்பால் இலிங்கபிரானைப் பூசை செய்தான். (எ-று.) 7.

ஆண்டொ ராயிர மிவ்வித மியற்றின னன்பாய்ப்
பூண்ட மான்மழு கருங்களங் குஞ்சரப் போர்வை
யீண்டு நான்ரொழ வேண்டுமென் றிறைஞ்சியே யிருந்தான்
வேண்டி யாட்கொள்வோ னென்றருள் வானென மிகவும்.

(இ-ள்.) இவ்விதமாய்ப் பூசையை ஆயிரம் வருடம் அன்போ டியற்றிக் கையிலணிந்த மானும், மழுவும், நீலகண்டமும், யானைத் தோற்போர்வையுமுடைய வடிவத்தை இவ்விடத்திலேயே யான் தரிசிக்கும்படி விரும்புகிறேன் ; அன்பர்களைத் தொண்டுகொள் ளும் விமலன் எப்போது கிருபை செய்வாரோவென மிகவும் பிரார்த்தித்து இருந்தான். (எ-று.) 8.

வேறு.

வீத்துமுனைத் தங்குரமாய் வேருன்றிக் கொழுந்துவிட்டு மேலே மோங்கி
மொய்த்ததழைப் பூப்பிஞ்சு காய்கனிகள் காலந்தான் மூட்டு மாபோன்
மெய்த்தசவுந் தரமறையோன் பூசைவித்து வேருன்றி விளைவே யாக
வத்தர்கர புரநாத ரிலிங்கத்தி னிடியேவந் தவத ரித்தார்.

(இ-ள்) விதையானது அங்குரித்துச் சிறுமுனையாய்ப்
பிறகு வேருன்றித் தளிர்கள் கிளம்பி ஆகாயத்திற் படர்ந்து நெ
ருங்கிய இலை, புஷ்பம், பிஞ்சு, காய், பழம் முதலியவற்றைக் காலக்
கிரமத்தாற்றருவதுபோல், சவுந்தரப்பிராமணனுடைய மெய்ம்மை
யாகிய பூசையென்னும் விதையானது உள்ளத்தில் வேர்கொண்டு
வளர்ந்து விளையுந் தருணம்வாய்க்க எமது தந்தையாகிய கரபுர
நாதர் இலிங்கத்தில் வந்து உற்பவித்தருளினார். (எ-று.) 9.

காளகண்டம் புயநான்கு முகமைந்து முடியாறு கண்மூ வைந்து
நீளொளிசேர் தருமமூமான் விழிகாணக் காட்சிதர நிமல நாதர்
மாளவே பவவாரி யானந்தக் கண்ணினீர் மார்பில் வாரத்
தாளிரண்டு மேதனது முடிமேலா கத்தொழுது சாற்று கின்றான்.

(இ-ள்.) கறுத்த கண்டமும், நான்குபுயங்களும், ஐந்து
வதனங்களும், நதியணிந்த முடியும், பதினைந்து நேத்திரங்களும்,
நெடிய பிரகாசத்தையுடைய மழுவும், மானும் சவுந்திரமாதவனு
டைய கண்கள் காணும்படியாய் நின்மலராகிய கடவுள் காட்சி
தந்தருள, பிறவிக்கடல் நீங்கும்படி சிவபிரானது திருவடிகளிரண்
டும் தனது சிரத்தின் மேலாகும்படியாய் நமஸ்கரித்து விழிகளிற்
பெருகிய ஆரந்த பாஷ்பமானது மார்பில் விழும்படி கைதொ
ழுது சொல்லுகின்றான். (எ-று.) 10.

திசைபத்தாய் நவகண்ட மாகியே வரைபெட்டாய்த் தீவே ழாகி
யசைவில்பத மோராராய்ப் பூதமோ ரைந்தாகி யறங்க ணன்கா
யிசையும வுலகாகிச் சராசரங்க ளிரண்டாகி யேக மான
பசுபதியே பாண்டரங்கா வெனவணங்கி நெஞ்சருகிப் பழிச்சினுனே.

(இ-ள்) திக்குகள் பத்தாகியும், கண்டங்கள் ஒன்பதாகியும், மலைகள் எட்டாகியும், தீவுகள் ஏழாகியும், சலனமற்ற நிலைகள் ஆறாகியும், பூதங்கள் ஐந்தாகியும், புருஷார்த்தங்கள் நான்காகியும், பொருந்திய உலகங்கள் மூன்றாகியும், ஸ்தாவரம் ஜங்கமம் இரண்டாகியும், முடிவில் ஏகனான பசுபதியே! நடராஜபதியே! என்று தொழுது மனங்கரைந்து துதித்தான். (எ-று.) 11.

மறைநவீன்ற திருவாயாற் காசியிற்றி வோதாதா மன்னன் செய்த குறைகளெலாந் தீரவே முத்திதந்த பரமனார் கூறு கின்றார் சிறுவராவ் கந்தனுக்குங் கணபதிக்கு நிகராகச் சிந்தை செய்தேம் நெறியினு னின்பூசை மகிழ்ந்தனம்யாம் நினைத்தவர நிகழ்த்தா மென்றார்

(இ-ள்.) காசிப்பதியில் திவோதாதாவென்னும் வேந்தன் செய்த வினைகளை எல்லாம் நீக்கி மோக்ஷப்பேற்றையளித்த ஸ்ரீ சிவபெருமானார் வேதங்களை வெளியிட்ட தமது திருவாய் மலர்ந்தருளுகின்றார் :—அன்பனே : நின்னை எமது குழந்தைகளாகிய சுப்பிரமணியனுக்கும் கணபதிக்கும் சமானமாக மதித்தோம் : விதிதவறாதியற்றிய நினது பூசைக்கு உள்ளத்தில் மகிழ்ந்தோம் ; நினது மனதில் எண்ணிய வரத்தைக் கேட்பாயென்று ஆக்ஞாபித்தருளினார். (எ-று.) 12.

அம்மொழிகேட் டந்தணனு மகங்குளிர்ந்தே மனமுருகி யைய நாயே னிம்மையிலே சித்தியடைந் திறவாம லிருக்கவர மீவா யென்னக் கொம்மைமுலைமா துபங்கனகமகிழ்ந் துமறையோய்கேள்கூர்ந்தவன்பிற் செம்மையா யிவ்விடத்தி னீங்காம லெமைப்பூசை செய்வா யென்றும்,

(இ-ள்.) சிவபிரானது அத்தகைய வசனங்களைக்கேட்ட சவுந்தரமாதவன் உள்ளங்குளிர்ந்து மிகவும் உருகி ஐயனே! இப்பிறவியிலேயே அடியேன் காயசித்தியை யடைந்து இறவாமலிருக்கும் வரத்தைத் தருவாயென்று பிரார்த்திக்க, திரண்ட பயோதரங்களுடைய உமாதேவியாரின்பதியார், சந்தோஷித்து வேதி

யனே ! கேட்பாய், எப்பொழுதும் இப்பதியை நீங்காமலிருந்து
மிசுந்த அன்பினால் ந ம து பூ ச ச ய ச் செய்வாய் (எ-று.)
(குளகம்.) 13.

நாலிலக்க முப்பானீ ராயிரமாண் டாங்கலிக்கு நான்க னோதின்
மேலிதனை யிரட்டித்தாற் றுவாப்ரமா மூன்றிலே விரிவாய் மாறிற்
ரூலமிசை திரேதையா நான்கிலே மாறினாற் றகுங்கி ரேதை
சீலமிசு மூன்றுகத்தும் பூசைசெய்வா யார்க்குமே தெரியு மாறு.

(இ-ள்.) கலியுகத்திற்கு நாள் கணக்கைச் சொல்லுமிடத்
தில் நான்கு லக்ஷத்து முப்பத்திராயிர வருடங்களாகும் ; அதை
யிரட்டித்தால் துவாபரயுகத்தின் அளவாம் ; விரிவாக மூன்றினாற்
பெருக்கினால் பூமியின்கண் திரேதாயுகத்தின் அளவாகும் ; நான்
காற் பெருக்கினாற் றகுந்த கிரேதாயுகத்தின் அளவாகும் ; அன்ப
னே ! பரிசுத்த மிசுந்த முதல் மூன்று யுகங்களிலும் யாவருடைய
விழிகளுக்கும் புலப்படுமாறு நம்மைப் பூசிப்பாய். (எ-று.) 14.

கலியுகத்திற் பூசிப்பா யருபியா யொருவருமே காண வண்ண
மலிபுகழ்சேர் கஞ்சமலைச் சித்தனெனப் பேர்கொண்டு வாழ்க நீயே
யுலகிலுனைப் பூசித்தா லெமைப்பூசை செய்தபல னுண்ட வர்க்கே
கலர்களா யுனையிகழ்ந்தா ரெமையிகழ்ந்த பாதகராங் காணுங் காலே.

(இ-ள்.) நான்காவதாகிய கலியுகத்தில் யாரும் அறியாத
படி அருபியாயிருந்து நம்மைப் பூசிப்பாய் ; விரிந்த கீர்த்தியை
யுடைய “கஞ்சமலைச்சித்தன்” என்னும் நாமதேயத்தைப்பெற்று நீ
வாழ்க்கடவது ; பூமியில் நின்னைப் பூசித்தவர்களுக்கு எமது பூ
சை இயற்றிய பலன் உண்டாகும் ; கீழ்மக்களாய் நின்னை நிந்தித்
தவர்கள் பார்க்குமிடத்தில் நம்மையிகழ்ந்த பாவிகளாவார்கள்.
(எ-று.) 15.

வேறு.

இற்றை நாண்முத லிவ்விட நீங்கலாய்
பற்றி வாழ்ந்து பகர்கருங் காட்டினிற்
சுற்றி யார்க்கு மருந்துதோன் ருவகை
யுற்ற தன்மைநின் காவலுண் டாக்குவாய்.

(இ-ள்.) அன்பனே ! நீ யின்றுமுதல் இவ்விடம் நீங்காமல் இப்பதியையே பொருந்திவாழும் இடமாய்க்கொண்டு சொல்லப் பட்ட கருங்காட்டிடைச் சுற்றித்திரிந்து அதிலுள்ள மூலிகைகள் யாவர்க்குந் தெரியாதபடி பொருந்தியவிதமாய் நினது காயலை யேற்படுத்துவாய். (எ-று.) 16.

என்று கூறி மறைந்தன ரீசனா
ரன்று தொட்டகி லத்துன சித்தர்கள்
நன்ற தாஞ்சித்து மூலிகை நாடி.
லொன்று கஞ்ச மலைச்சித்தர்க் கோதுவார்.

(இ-ள்.) இவ்விதமாய்ச் சிவபெருமானார் மொழிந்து மறைந்தருளினார். அன்று முதல் உலகிலுள்ள சித்தர்கள் தாங்கள் நன்மையுள்ள ஓர் சித்து மூலிகையை விரும்பினால் கஞ்சமலைச் சித்தரிடம் வந்து கேட்பார்கள். (எ-று.) 17.

விடைய லாற்கருங் காட்டினின் மேவியே
விடையு ருன்மருந் தெய்தற் றெரிந்திடா
தடைவிற் சித்த ரனேகர்கள் சூழுவார்
படியிற் கஞ்ச மலைச்சித்தர் பக்கலில்.

(இ-ள்.) இவரது உத்தரவைப் பெறாமலே கருங்காட்டிற் பிரவேசித்துத் தடையினால் மூலிகைகளிருப்பிடமறியாமல் மயங்கிய அநேக சித்தர்கள் கிரமமாய்ப் பூமியில் கஞ்சமலைச் சித்தர் சமீபத்தில் சூழ்ந்து இருப்பார்கள். (எ-று.) 18.

கோரக் கனெனுஞ் சித்தன் குறித்துளஞ்
சேரக் கஞ்ச மலைச்சித்த ரையெண்ணுன்
நேரச் சித்துச்சஞ் சீவிகள் நேர்படான்
பாரக் கஞ்ச மலைச்சித்தர் பக்கலில்.

(இ-ள்.) கோரக்கனென்னும் நாமமுடைய ஓர் சித்தன் மனதிற் பொருந்தும்படி கஞ்சமலைச் சித்தரைக் கருதாமல் கருங்காட்டிற் சென்று மூலிகைகள் எதிரில் தோன்றாததால் பெரிய கஞ்சமலைச்சித்தர் சமீபத்தில். (எ-று.) (குளகம்.) 19.

வந்து நின்றெதிர் வாது மொழிகுவான்
முந்தை நாளல் லமனெனு மூர்த்திபாற்
சிந்தை யாகியென் சித்தின் றிறஞ்சொல
வுந்தச் சித்தின் வகையை யுரையென.

(இ-ள்.) எதிரில் வந்து நின்று வாது பேசத் தொடங்கி
னான் ; சித்தனே ! பூர்வத்தில் அல்லமதேவரென்னும் நாதரிடத்
தில் விருப்பத்துடன் யானடைந்த சித்துவல்லமைகளைப்புகல,
அதற்கு அல்லம தேவர் நீ நடத்தும் சித்தின் வகைகளையு
ரையென்றருளிச்செய்ய. (எ-று.) (குளகம்). 20.

தட்டிப் பாரென் னுடலைத் தண்டாலென
வெட்டித் தண்டி னிடிக்கக் கலீரெனப்
பட்ட வோசையிற் சித்து பலித்தில
விட்ட டாயென் னுடற்றிறம் பாரென.

(இ-ள்.) யான் எனதுடலைத் தண்டாயுதத்தாற் றட்டிப்
பரீக்ஷிப்பாயென்று சொல்ல, உடனே அல்லமதேவர் எனதுட
லைத் தண்டினால் ஒங்கியடிக்கவும் கலீரென்னும் சப்தங்கிளம்ப,
இந்த வோசை கிளம்பியதால் நினக்கு சித்தி இன்னும் கைவல்ய
மாகவில்லை ; நீ சித்தனென்னும் எண்ணத்தை இன்று முதல் நீக்
கிவிடு ; எனது தேகத்தின் வன்மையைப் பரீக்ஷித்துப்பாரென்று
அருளிச்செய்து (எ-று.) (குளகம்). 21.

வாளு ருவீக்கொ தெத்திட வாங்கியே
கோளி தென்றுணர் கொள்கையின் வெட்டிய
வேளை யல்லமன் மேனிதண் ணீரென
நீள வேதடை யின்றி நெகிழ்ந்ததால்.

(இ-ள்.) வாளாயுதத்தை உருவி எனது கரங்களிற் றந்த
ருள யான் அதை வாங்கி எனது முழுப்பலமும் இதுவென்று
யாவருமுணரும்படி வெட்டியபோது அல்லமதேவரது உடல்
அந்த வாளாயுதத்திற்குச் சற்றும் தட்டுதலில்லாமல் அந்தச்சரீ
ரம் சலத்தைப்போல் நெகிழ்ச்சியுடையதாயிருந்தது. (எ-று.) 22.

ஈது சித்தென் றியம்பிட வல்லம
 னாதி நாளிற்கண் டேனவன் போலநீ
 யேது சித்தை யறிந்தா யியம்பென
 வோதக் கஞ்ச மலைச்சித்த னேதுவான்.

(இ-ள்) இதல்லவா தேகம் சித்தியடைந்ததற்கு இலக்
 கீணமென்று அல்லமதேவர் சொல்ல முன்னாஸிற் பிரத்தியக்ஷ
 மாய் பார்த்தேன் ; அந்த அல்லமதேவரைப்போல் நீ விசேஷித்து
 எந்த சித்தியைத் தெரிந்துகொண்டாய் ? என் முன் சொல்லு
 வாயென்று கோரக்க சித்தர் கேட்கக் கஞ்சமலைச் சித்தர் சொல்
 லுகிறார்.

23.

சித்து மூலிகை தேடித் திரிந்தனை
 யொத்த சித்தினம் வேறுள தென்றலோ
 அத்த னாசித் தனைத்துந்தந் தார்வரஞ்
 சித்தெ லாம்வரு மென்றிறஞ் செப்பிலே.

(இ-ள்.) பொருந்திய சித்திகள் வேறு அநேகமிருக்கின்
 றன என்றல்லவா நீ சித்துமூலிகைகளைத் தேடித்திரிந்து இங்கு
 உற்றாய் ? அஷ்டமாசித்திகளையும் சிவபிரான் எனக்கு வரமாய்த்
 தந்தருளினார் ; என்னுடைய திறமையைச் சொல்லுமிடத்தில்
 எனக்கு எல்லாச் சித்திகளும் தெரியும் (எ-று.)

24.

என்ன வோதலும் கோரக்க நென்பவன்
 நன்னு ளஞ்சியே சாற்றின னையகேள்
 பன்னு நடப்பினை வேண்டியுன் பால்வந்தேன்
 முன்னு மாறிரண் டொன்று முறைமைபோல்.

(இ-ள்.) என்று கஞ்சமலைச் சித்தர் சொல்ல கோரக்க சித்
 தர் தனக்குள்ளே மிகவும் பயந்து கஞ்சமலைச் சித்தரே கேட்பீர் !
 நினைக்கத்தகும் இரண்டு நதிகள் ஒன்றாய்ச்சந்திக்குங் கிரமத்
 தைப்போல் சொல்லப்பட்ட உம்முடைய சிநேகத்தை விரும்பி
 யே இவ்விடம் வந்தேன் என்று சொன்னார் (எ-று.)

25.

சித்து வல்லகோ ரக்கர்தஞ் சிந்தையு
மொத்த கஞ்சம லேச்சித்த ருள்ளமும்
பத்தி யீசர் பதத்தி லொழுகவே
நித்த மாய்ப்பல கால நிகழ்ந்தனர்.

(இ-ள்.) இப்படியாகச் சித்துத்திறமையில் தேர்ந்த கோர
க்க சித்தரின் மனமும் சமத்தன்மையுள்ள கஞ்சமலைச் சித்தரின்
மனதும் கரபுரேசர் திருவடிகளிற் பக்திபெருகிச் சரீரங் கெடா
தவர்களாய் நீண்டகாலமிருந்தார்கள். (எ-று.) 26.

வேறு.

கரைகொண் டிரங்கு நீர்த்தரங்கக் கடல்குழ் கிடந்த வையகத்தி
லரசு புரியுஞ் செங்கோல னதிக மாளும் பெயருடையோன்
புரைதீர் சங்கத் தமிழ்க்கடலை நீந்திப் போர்வே லையைக்கடந்தான்
வரைசேர்புயத்தான் முடிபுனைந்த சேரன் மரபில் வந்தானே

(இ-ள்.) கரையின்மேல் மோதியொலிக்கும் அலைநீருடைய
சமுத்திரமானது சூழவமைந்த இப்புனியில் இராஜரீகஞ்செய்
பும் செங்கோல் வேந்தன், அதிகமானென்னும் நாமமுடையவன்;
குற்றமற்ற சங்கம் பொருந்திய தமிழெனும் கடலை நீந்தி யுத்த
மென்னும் கடலைக்கடந்தவன்; மலையையொக்கும் புயங்களைப் ப
டைத்தவன்; கிரீடந்தங்கியசேர அ ர ச ர் ம ர பி ல் வந்தவன்.
(எ-று.) 27.

சிந்தை யன்பாய்க் கஞ்சமலைச் சித்தர் தம்மை தினந்தோறும்
வந்து பணிந்து துதிபுரிந்து மடியா வண்ணஞ் சித்துறவே
முந்து மருந்தாஞ் சஞ்சீவி பெறவே வேண்டி முயற்சியா
யைந்து முகத்தா னாகவுனை யறிவீற் கொண்டே னருள்புரிவாய்.

(இ-ள்.) இவ்வரசன் அன்புபொருந்திய மனத்துடன் நா
ள்தோறும் தவறாமல் கஞ்சமலைச் சித்தரிடம் வந்து அவரைப்பணி
ந்து தோத்திரங்கள் சொல்லி, ஐயா! தேகம் விழாதபடி காயசித்
தியை அடைய முதன்மையாகும் மூலிகையாகிய சஞ்சீவியை
முயன்று பெறும்படி விரும்பி சிவபிரானைப்போல தம்மை மன
திற்கொண்டு இங்கு அடைந்தேன். (எ-று.) 28.

ஐயா வுனக்குச் சித்துவகை யனைத்து மடங்கக் கைவருமான்
மெய்யா னினது விழிக்கருணைக் கடலிற் நிவலை. மேற்படினா
னுய்யா தொழியேன் கருங்காட்டி லுளசஞ் சீவி மருந்தெல்லாம்
பொய்யா விவற்று னோர்மருந்து கொடுத்துப் புரப்பா யெனக்கூற.

(இ-ள்.) ஐய! தமக்குச் சித்தியின் விதங்களெல்லாம் ஒன்
றேனுந் தவறாமல் கைவல்யமாயிற்றே! கடல்போலுடைய தமது
விழியின் கருணையிற் சிறிது அடிமையின்மேற் பட்டாலும் யான்
உய்ந்தே தீருவேன்; கருங்காட்டில் உண்டாயிருக்கும் சஞ்சீவி
மருந்துகள் யாவும் பொய்யாய்ப்போகா; இவைகளுள் அடிமையு
க்கு ஓர் மருந்தைக்கொடுத்துக் காத்தருள்வீரென்று அரசன் பி
ரார்த்திக்க (எ-று.) (குளகம்.) 29.

வனசம் போல முகமலர்ந்து மருந்து திருவாய் மலர்ந்துரைப்பார்
கனக மாகச் செம்பினுள் களிம்பு நீக்கு மோர்மருந்து
மனமெத் தூர னினைத்தாலுங் கணத்தி லங்கே வந்திருக்கப்
புனையு முடிமன் னவகேட்டி போகச் செய்யு மோர்மருந்து.

(இ-ள்.) தாமரையின் பொலிவைப்போல் தமது வதனம்
விகாசஞ்செய்ய, சித்தரானவர் முலிகை விதங்களைத் திருவாய்
மலர்ந்து சொல்லுகின்றார்; அலங்காரமுடைய கிரீடம் அணிந்த
அரசனே! கேட்பாய், ஒரு மருந்து சுவர்ணமாயாகும்படி தாம்பி
ரத்திலுள்ள களிம்பை அகற்றும்; எவ்வளவு தூரத்திலுள்ள இ
டமாயினும் அங்குசெல்ல உள்ளத்திலெண்ணினால் ஒரு கண்ணத்
திற்குள் அங்கேபோய்ச்சேரச்செய்யும் மற் றொரு மருந்து.
(எ-று.) 30.

முதிர்ந்த யாக்கை நரைதிரையை முடுக்கு விக்கு மேர்மருந்து
பதிந்த சித்து வீளையாடப் பண்ணு விக்கு மோர்மருந்து
சிதைந்த புண்ணு லிறக்கின்ற சீவ நெழுப்பு மோர்மருந்து
வதிந்த நோயாற் குற்றயிர்க்கு வாணன் வளர்க்கு மோர்மருந்து.

(இ-ள்.) அரசனே! ஒருமருந்து விருத்ததேகத்தில் அமைந்த நரையையுந் திரையையும் போக்கி வாலிபஞ்செய்யும்; வேறு ஒருமருந்து பார்ப்போரை விருப்பில் அழுந்தச்செய்யும் பலவித சித்திகளையும் விநோதிக்கச்செய்யும்; மற்றொருமருந்து அவயவங்கள்சிதைந்து இரணத்தினுற் சாகப்போகும் உயிரை மீட்கச்செய்யும்; பின்னொரு மருந்து நீடித்த வியாதியாற் குற்றியி ராயிருக்கின்ற ஜீவனுக்கு ஜீவகாலத்தை விருத்திசெய்விக்கும். (எ-று.) 31.

கூடு விட்டோர் கூடதனிற் புகுதக் கூட்டு மோர்மருந்து
நாடிப் புலியா னையையழைத்தா னனுக்கச் செய்யு மோர்மருந்து
வாடும் பயிர்ந்கு மழைமறுத்தான் மழைபெய் விக்கு மோர்மருந்து
தேடக் கிடையா விவையெல்லாங் கருங்காட் டகத்திற் சேர்ந்திருக்கும்.

(இ-ள்.) ஓர் மருந்து தேகாந்தரகமனம் செய்விக்கும்; ஓர்மருந்து விரும்பி யானே புலி முதலிய மிருகங்களை வாவென் னால் சமீபத்தில் வரச்செய்யும்; ஓர்மருந்து வாடிய பயிர்களுக்கு மழையில்லாமற்போனால் உடனே வருஷிக்கச்செய்யும்; உலகத் தில் தேடினும் கிடைக்காத இம்மருந்து வகைகளெல்லாம் கருங் காட்டில் விசேஷமாய்ப் பொருந்தியுள்ளன. (எ-று.) 32.

வேறு.

இத்தனை மருந்து தம்மு ளெம்மருந் துனக்கு வேண்டு
மத்தைநா னீவே னென்ன வழியாது காய நிற்கச்
சித்தரே நினைத்தே னென்று செப்பிட வகம கிழந்து
கைத்தலக் கரிய நெல்லிக் கனியினை யீந்திட் டாரே.

(இ-ள்.) அரசனே! யானிப்பொழுது சொல்லிவந்த சஞ் சீவி விதங்களில் நினக்கு எதன்பேரில் இச்சை; தெரிவித்தால் அ தனை இப்பொழுதே தருவேனென்று சித்தர் செப்பியருள, அரசன் சித்தரே! இத்தேகமானது நாசமாகாமல் ஸ்திரமாயிருக்கும் படி நினைத்தேனென்று சொல்ல, சித்தர் சந்தோஷப்பட்டுத் தமது அகங்கையிலிருந்த கருநெல்லிப் பழத்தை அரசனுக்குக் கொடுத்தார். (எ-று.) 33.

அக்கனி வாங்கிக் கொண்டே யதிகமா னென்னுஞ் சேன்
முக்கணர் கரபு ரத்தின் முதல்வர்தான் பணிந்து போற்றி
மிக்கதன் பதியில் வந்து மேலியே யினிதி ருந்தான்
ஒக்கவே பிறந்த வவ்வைக் குதவினன் கனியைத் தானே:

(இ-ள்.) அதிகமானென்னுமர்சன் அக்கருநெல்லிக்கனி
யைக் கரத்திற் பெற்றுக்கொண்டு திரிநேத்திரதாரியாகிய கரபுரத்
துக்கடவுளின் றிருவடிகளை வணங்கித் துதிசூறி மேன்மையுள்ள
தனது நகரம் வந்து பொருந்தி சுகமாயிருந்தான். தான் பெற்ற
அப்பழத்தைத் தன்னோடுபவித்த ஒளவைபிராட்டியார் கரத்தி
லீந்தான். (எ-று)

34.

அக்கனி வாங்கி யவ்வை யருந்தினான் முதிர்ந்த யாக்கை
யிக்கண மிளமை யாகு மிளமையா லுலகிச் சிக்கும்
புக்கிவெந் நரகத் துள்ளே புழுங்குவா ரழுங்கு வார்க
ளிக்கனி யாலே துன்ப மித்தனை விளையு மென்றான்.

(இ-ள்.) அப்பழத்தை ஒளவைபிராட்டியார் பெற்று அர
சனைப்பார்த்து, தம்பீ! இக்கனியைப் புசிப்பேனாயின் எனது வார்
த்திகவுடலமானது இந்நொடியிலேயே வாலிபமாக மாறும்; அவ்
வாலிப வருவை உலகத்தார் காமிப்பார்கள்; அதனால் தீயநரகத்
தினுள்ளே விழுந்து புழுங்கியலறுவார்கள்; இப்பழத்தை யருந்
துவதாலேயே இத்தனை தீமைகள் உண்டாகின்றதென்று சொல்
லிப் பின்னுஞ் சொல்லுவாள். (எ-று)

35.

இளமைதா னில்லா தேகு மிறப்பது வந்தே யெய்து
முளவுல கங்க ளெல்லா மழிந்திடு மோர்கா லத்தில்
வளவிய துருவன் ருந் து மாய்குவ னிரவி திங்கள்
விளிவுறு மிந்த யாக்கை யியல்பினை விளம்ப லென்னே.

(இ-ள்.) இயளவனப்பருவம் ஸ்திரமின்றி மாறிப்போகும்;
நாசமானது ஓர்காலத்தில் வந்தேதீரும்; உண்டாயிருக்கின்ற உல
கங்களுெல்லாம் காலாந்தரத்தில் அழிவைக் கட்டாயமாய் எய்தும்;

நித்யமென்று சொல்லப்படும் துருவ பதவியும் கேடடையும் ;
சூரிய சந்திரர்களும் ஒழிவார்களென்றால் இந்தச் சரீரத்தின் தன்
மையைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ ? 36

இப்புவி தோன்று நாட்டொட் டின்றள வெண்ணிப் பார்க்கி
லொப்பிலா மனுக்கண் மாய்ந்தார் முசுகுந்த னுய்ந்த தில்லை
மெய்ப்படு வைகுண் டத்தின் மேவினு நிலைத்தி ராதான்
மைப்படி மறவி யூர்போம் வயந்தனைத் தவிர்தார் யாரே.

(இ-ள்.) இவ்வுலகம் உண்டாகிய காலமுதல் இன்றுவரை
யில் யோசித்துப்பார்த்தால் சமாமில்லாத அநேக மனுக்கள்
இறந்தார்கள் ; அரிய வரத்தைப்பெற்ற முசுகுந்த சக்கரவர்த்தி
யும் நிலைத்து வாழ்ந்ததில்லை ; பாம்பதமென்னும் வைகுண்ட
லோகத்தை யடைந்தவர்களும் நீங்காமல் ஸ்திரமாயிருந்ததி
ல்லை ; இருள் நிறம் பொருந்திய இயமனூரிற்குச் செல்லும் வித
த்தை நீங்கினவர் யாவருளர் ? (எ-று.) 37.

மண்ணுறு வாழ்வா சித்து மனிதரிற் பதடி யானோ
ரெண்ணுவ ருடல மாய்வ தின்றைக்கோ நாளைக் கேயோ
வுண்ணிடிற் பகலி ராவி லுண்பது மெய்யோ பெரிய்யோ
நண்ணுவன் கூற்ற னென்னி னம்புவ ரோகா யத்தை.

(இ-ள்.) பூமியிற் பொருந்திய வாழ்க்கையை விரும்பி மாந்
தருள் பதர்போன்றவர்களே தேகவாஞ்சை கொள்பவர்கள் ; தே
கம் நசிப்பது இன்றைக்கோ நாளைக்கோ தெரியாது. பகலிற்
போசனம் செய்தவன் இராத்திரியிலும் இருந்து பசிப்பானென்
பது நிச்சயிக்கக் கூடாமலிருக்கிறது ; எப்படியும் இயமன்வந்து
கொண்டுபோய் விடுவன் என்றால் தேகத்தை யார்தான் நிலையென
நம்புவார்கள் ? (எ-று.) 38.

கூற்றினை யுதைத்த காலன் கூரூட் கடற்கு ளித்தே
மாற்றிட வேண்டு மிந்தப் பிறவியை மண்ணில் யாக்கை
தோற்றியே மனித ராகி யறிவுளே தோன்றி நின்றும்
வேற்றுள மாக வொன்றை வேண்டிலேன் வேண்டி லேனே.

(இ-ள்.) இயமனையுதைத்தருளிய பாதங்களையுடைய கால்
காலனாகிய கடவுளின் மிகுந்த அருளாகிய சமுத்திரத்தில் மூழ்கி
யே இப்பிறவித் துன்பத்தைத் தவிர்க்கவேண்டும்; பூமியில் தே
கந்தாங்கி மானிட ஜென்மம் எடுத்து ஆற்றிவு பொருந்தியிருந்
தும் நான் பரமசிவத்தின் பிரசாதத்தைத் தவிர்த்து அந்நிய சிந்
தனத்தால் மற்றொன்றையும் விரும்பேன்! விரும்பேன்!
(எ-று.) 39.

இவ்வகை மொழிந்தே யவ்வை கனியினை யிகழ்ந்து தன்னிப்
பவ்வநீர் சூழு மிந்தப் பாரினிற்-தேசம் பார்க்கச்
செவ்விதி னடந்து சென்று டென்னவன் பாண்டி நாட்டி
னவ்வியங் கையான் மாறியாடிய நகரத் தன்னில்.

(இ-ள்.) என ஓளவைபிராட்டியாரிவ்விதமாய் அரசனாக்
குபதேசித்துக் கையிலுற்ற பழத்தை வேண்டாமென மறுத்துக்
கடல்குழந்த இவ்வுலகில் சிவசேஷத்திரங்களைத் தரிசிக்கும் விருப்
புடன் மாணை அழகிய கையிலுடைய சிவபெருமான் கால்மாறியா
டிய திருவாலவாய்நகரத்திற்குப் பிரயாணமாய்ச் சென்றான்.
(எ-று.) 40.

கதைச் சருக்கம்.

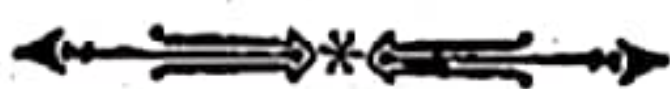
கலிங்கதேயத்தில் வேதமங்கல நகரத்தில் வசித்த சவுந்தர
னென்னும் ஓர் வேதியன் சிவப்பிரசாதத்தைப்பெற விரும்பிச் சிவ
பெருமான் திருக்கோயில் கொண்டொழுந்தருளியிருக்கும் சேஷத்
திரங்கள்தோறும் சென்று பரமேசனைப் பூசித்தும் பலனடையா
மல் கடைசியாய்க் கரபுரநகரைச்சேர்ந்து இலிங்கபிரானைப் பூசிக்
கப் பரமேசன் காஷிதந்து அவ்வேதியன் விரும்பியபடி காயசித்தி

யையும் மூலிகை நிறைந்த கஞ்சமலையிலுள்ள கருங்காட்டின் ஆதிபத்தியத்தையும் “கருங்காட்டு சித்த” ரென்னும் நாமதேயத்தையும் நான்கு யுகங்களிலும் தம்மைப் பூசிக்கும் பேற்றையுமீந்து மறைந்தருளினார். அவண்ணம் நிகழ்ந்த காலையில் ஓர் காலத்தில் கோரக்க சித்தர் கருங்காட்டுச் சித்தரின் அநாமதியின் றிக் கருங்காட்டில் பிரவேசித்து மூலிகைதோன்றாததால் கருங்காட்டுச் சித்தரிடம் சென்று அவரது சித்தி விசேஷத்தையறிந்து வணங்கிப்போயினார். பிறகு ஓர்காலத்தில் ஓளவையுடன் பிறந்த அதிகமானென்னும் அரசன் காய்சித்தியை விரும்பிக் கருங்காட்டுச்சித்தரை வழிபட்டு வந்த காலையில் சித்தர் அகமகிழ்ந்து தமது கரத்திலுள்ள கருநெல்லிப்பழத்தைத் தந்தருள, அதைப் பெற்ற அரசன் மகிழ்ந்து தன்னிருப்பிடம் சென்று அருமையாகிய அக்கனியைத் தமக்கையாகும் ஓளவைபிராட்டியாருக்களிக்க அவ்வம்மை அதன் விசேஷங்களை அரசனுக்கோதி கடவுளருளால் இளமையைவெறுத்துத்தாண்டிய தமக்குச்சிவப்பிரசாதத்தைத் தவிர்த்து அக்கனியால் நேரும் பலன் தேவையின்றென வோதிப் பழத்தை அரசனிடமே தந்து அவ்விடத்தை நீங்கி ஸ்ரீ மீனாக்ஷி சுந்தரேசரைத் தரிசிக்கச் சென்றனர்.

சித்தச்சருக்கம் முற்றிற்று.

பாலனுக்கு முடிசாய்த்த சருக்கம்.

அருளெனுங் குயமும் பொறையெனும் விழியு மைம்புல விடையொடு வேதத், திருவதனமுந்தொள் ஞானவல் லியையே தினம்புணர்ந் தில்லறம் புரிவோர், கரபுரந் தன்னி லரன்முடி சாய்த்த கதையை யிங் குரைத்திட ரென்ன, விருசெவி யமுதாய் முனிவரர்க் குரைத்தா னிருந்தவ குதமா முனிவன்.

(இ-ள்.) கருணையென்னும் பயோதரங்களும், பொறுமை
யென்னும் நேத்திரங்களும், பஞ்சேந்திரியமென்னும் இடையும்,
சுருதியாகிய அழகிய முகாரவிந்தமும் பொருந்திய பேராதநாயகி
யை அறுதினமும் பொருந்தி மனையறம் இயற்றுவோராகிய னை
மிசர்ரண்ய வாசிகள் சூதமாமுனிவரை வணங்கி, முனிநாதரே!
கரபுரமென்னும் திருநகரிலெழுந்தருளிய சிவபெருமான் ஓர்
பாலன் பொருட்டுத் திருமுடியை வளைத்துக்கொடுத்த சரித்திரத்
தை இப்போது அடியேங்கள் சிரவணஞ் செய்யும்படி சொல்லி
யருள்வீரெனப் பிரார்த்திக்க, அம்முனிவர்களின் இருகாதுகளுக்
கும் அமிர்தவர்ஷம்போல் முதிய தவசிரேஷ்டராகிய சூதமாமுனி
வர் சொல்லத்தொடங்கினார். (எ-று.)

1.

வேறு.

சைவ நாத னென்னுமறையேன் நலைவி நாமங் குணவதியாம்
பொய்யை நீக்குங் கரபுரத்துப் புரிதர் கோயிற் பூசைசெய்வா
ருய்யு மாறு கதிகாட்ட வொருசே யின்றி வருந்தினரான்
மெய்யை யுணக்கி நாடோறும் விரதம் பூண்டு சிவமுன்னி.

(இ-ள்.) சைவநாதனென்னும் நாமதேயமுடையவர் ஓர் பி
ராமணர் ; அவரதுபத்தினியாரின் நாமம் குணவதியென்பார்கள் ;
பொய்யுலக வாழ்க்கையையகற்றி இன்பம் அருளும் கரபுரத்தில்
அமர்ந்த கடவுளைப் பூசிப்பவர்கள் ; தாங்கள் பிழைக்கும்படி புரு
ஷார்த்தத்தை யடையச்செய்யும் ஓர் புத்திரன் தங்களுக்கு இன்
மையால் மிகவும் மனவருத்தப்பட்டுத் தினந்தோறும் தேகத்தை
வாட்டி விரதாதிகளை யறுஷ்டித்து, சிவபெருமானைத் தியானித்து
(எ-று.) (குளகம்.)

2.

பண்டை நாளின் மிருகண்டு பால னின்றித் தவஞ்செயமார்க்
கண்ட னுதிக்கத் திருவுளத்திற் கருணைகூடர்ந்தாய் கிரகபதி
யண்டர் போற்றத் தவம்புரிநா ளருளால் வன்னிக் கடவுளவற்
குண்டாய்ப் பால னெனத்தோன்ற வுதவி செய்தா யெம்மானே.

(இ-ள்.) எமது தந்தையே ! பூர்வத்தில் மிருகண்டுநாமமுனிவர் தமக்குப் புத்திரப்பேற்றைக் கருதித் தவமியற்றியபோது மார்க்கண்டனென்னும் புத்திரன் அவருக்கு உண்டாகும்படி கிருபைசெய்தீர் ; கிரகபதியென்னுமறையோன் தேவர்களெல்லாம் துதிக்கும்படி தவஞ்செய்தபோது கிருபையினால் அக்கினிபகவான் அவருக்கு பாலாயுதிக்கும்படி திருவருள் புரிந்தீர். (எ-று.) 3.

ஆல முண்டு விண்ணோர்க ளழியா வண்ண மேபுரந்தாய்
காலன் விழவே யுதைத்துமிரு கண்டு புதல்வற் குயிர்மீட்டாய்
ஞாண் மொடுக்கு முப்புரத்தை நகையா லெரித்தன் றருள்செயுநீ
சீலக் கருணைக் கடலன்றோ தேவ தேவா பராபரனே.

(இ-ள்.) தேவாதி தேவரே ! பராபரமூர்த்தியே ! பாற்கடலிலெழுந்த ஆலகால விஷத்தையுண்டு அமர்கள் நாசமாகாதபடி காப்பாற்றினீர் ; யமதருமன் பூமியில்விழும்படி யுதைத்தருளி மிருகண்டு புதல்வராகிய மார்க்கண்டேய மகா முனிவருக்கு ஜீவதானஞ்செய்தீர் ; உலகங்களையெல்லாம் ஒருங்கேநாசமாக்கும்படி வரும் திரிபுரங்களைச் சிரிப்புமாத்திரத்தால் பஸ்பம்செய்து இரகூதித்தருளிய தேவரீர் ஞானமுள்ள த ய ர ச மு த் திர ம ன் னே ரு ? (எ-று.).

உலக விருளை யோட்டுமரி யோட்டற் கரிய மனவிருளை
யலகில் கோடி பருதியுதித் தாங்குத் தோற்றி யகற்றுவைநீ
யிலக வருவி மணிகொழிக்கு மிருநாற் றிக்கி லுளவரைக
டிலக மான மலைகளைத் தேவி யாக விடம்வைத்தாய்.

(இ-ள்.) ஜகத்தின்கண் வெளியிருளைப்போக்கும் சூரியனாலும் போக்கற்கு அரிய மனந்தகாரத்தை எண்ணிறந்த கோடி சூரியர்கள் உதயமானாற்போல் தோன்றி தேவரீர் நீக்கியருள்வீர் ; பிரகாசிக்கும்படி நவமணிராசிகளைக் கரையிலொதுக்கும் அருவி களுடைய அஷ்டதிசாகுலபர்வதங்களுக்கும் திலதம்போல் விசேஷித்து விளங்கும் ஹிமாசலவரசன் புத்திரியாகிய பார்வதிபிராட்டியாரைப் பத்தினியாய்க்கொண்டு இடப்பாகத்தில் வைத்தருளினீர். (எ-று.) 5.

பற்றா மன்பு மனத்தினிடை யூறி யூறிப் பழுத்துமிகக்
கற்றா மனம்போற் கசிந்துகசிந் துருகிக் கண்ணீர் வார்ந்திழிய
முற்றா வுரோம மெய்பொடிப்ப முடியின் மீது முகிழ்த்தகையாய்ச்
சொற்றா னெடுத்துப் பலகாலும் வாயிற் றுதிகள் கூறினரே.

(இ-ள்) உள்ளத்தில் ஆசைப்பெருக்கமானது மிகவும் ஊறி
ப்பலத்தையடைந்து, கன்றையுடைய பசுவின் நெஞ்சம்போல் மிக
வும் கசிந்தழுது, அதனாற் பெருகிய கண்ணீர் அருவிபோல் மார்
பின்மீதிறங்க, வாலிபமுடைய அவர்கள் தேகத்திலுள்ள கேசங்
கள் சிலிர்ப்பையடைய, சிரசின்மீது அஞ்சலித்த கரமுடையவர்
களாய் அத்தம்பதிகளிருவரும் இவ்விதமாகிய துதிகளை அநேக
நாட்களாய் அமலன் சந்நிதியில் ஒதிப் பிரார்த்தித்தார்கள்.
(எ-று.) 6.

ஆதி யீசன் முக்கண்ணு மலர்மா மதிசேர் திருமுடியுங்
காதி லணிசங் கக்குழையுங் களத்தி லணிபன் றிக்கோடும்
பாதி யிமய மலையரையன் பயந்த கொடியு மான்மழவுஞ்
சோதி யிலிங்கத் திடைத்தோன்றி சொன்மி னுங்கள் நினைவென்றான்.

(இ-ள்.) இவ்வண்ணம் அநவரதமும் துதிக்கும் அத்தம்
பதிகளுக்கு இரங்கித் திரிநேத்திரங்களும், பிரகாசிக்கும் அழகிய
சந்திரன் பொருந்திய சடாமுடியும், திருச்செவிகளில் அணிந்த
சங்கத்தோடுகளும், திருமிடற்றில் அணிந்த பூவராகத்தின் கொ
ம்புகளும், சரீரத்தின் அர்த்தபாகத்தில் பர்வத வேந்தன் பெற்ற
மரகதவல்லியன்னையாரும், கரங்களில் மானுடன் மழுவும் விள
ங்க முதன்மையாகிய சிவபெருமானார் பிரகாசமுடைய காபுர
நாத இலிங்கத்தினிடமாயுற்பவித்து உங்கள் விருப்பத்தைச் சொ
ல்லுங்களென்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். (எ-று.) 7.

மக்கட் பதடி யானேமில் வாழ்க்கை பூண்டே மகவில்லாத்
துக்கத் துழந்தே மெமக்குப்பின் றோன்றி நிற்பா ரொருவரினே
பக்கத் துரிய தொருமகவைத் தருதி யென்று பகர்ந்திடலுஞ்
செக்கர் சடையான் வரமீந்தே மறைந்தா னங்கு தேவியுடன்.

(இ-ள்) நாதா! யாங்கள் மானிடப்பதராயினோம்; கிரஹஸ்தாசிரமத்தைப் பொருந்தியும் ஓர் புத்திரன் இல்லாத்துயரினால் மிக வருந்தினோம்; வாழையின் கீழ்க்கன்றுபோல் எங்களது தலை முறைக்குப்பின் கருமமியற்ற ஒருவருமில்லை; ஆகையால் எங்களது அன்பிற்குரிய ஓர் புத்திரனை யருளிச்செய்வீரென அத்தம் பதிகள் பிரார்த்தித்தலும், சிவந்த ஜடைகளுடைய சிவபெருமானார் அப்படியே வரமருளித் தேவியாருடன் அவ்விடத்திலேயே திருவுருக்கரந்தருளினார். (எ-று.) 8.

மற்று மனைவி குணவதிதன் வயிற்றிற் கருப்பம் வாய்ப்பாகி யுற்ற திங்க ளீரைந்துஞ் செல்லக் கோட்க ளுச்சத்திற் பற்றிப் பானு சிகண்டிசன்மு னிற்கப் பாலன் ரூன்பிறந்து கற்றை வேணிச் சோழீச ரருளின் மகிமை காட்டினனே.

(இ-ள்.) பிறகு சைவநாத வேதியரின் மனைவியாகிய குணவதியாரின் வயிற்றில் கருவுண்டாகிப் பொருந்திய மாதங்கள் பத்தும் அகலக் கிரகங்கள் உச்சஸ்தானத்திற் பொருந்திச் சூரியன் குரு முன்னின்ற காலையில் குமாரன் உற்பவித்துச் சடைக்கற்றை யையுடைய சோழேசர் திருவருளின் பெருமையை உலகில் வெளிப்படுத்தினான். (எ-று.) 9.

இறந்து ளோர்க டங்குலத்தி லெல்லோ ருஞ்செய் புண்ணியத்தாற் பிறந்த மைந்தற் சூரியதுவாம் பெயரொன் றிடவே கருத்திலெண்ணிச் சிறந்த சைவ மறையோரைச் சேர வழைத்துக் கூட்டவவ ரறந்த வாத சிவசீல னென்ன வழைத்தா ரகங்குளிர.

(இ-ள்.) உடனே சைவநாதப் பெயரோன், தனது குலத்தில் மரணமாயின பிதிர்க்களெல்லோரும் செய்த நல்வினை விசேஷத்தால் உற்பவித்த அக்குழந்தைக்குத் தகுதியாகிய ஓர் நாமகரணஞ்செய்ய உள்ளத்தில் நினைத்து மிகப்பெரியோராகிய சிவவேதியர்களைத் தனது கிரகத்திற் பொருந்தும்படி யழைத்து தனது கருத்தை விண்ணப்பிக்க அவர்கள் தருமமகலாத சிவசீலன் என்னும் நாமத்தால் மனமகிழ்க் கூப்பிட்டார்கள். (எ-று.) 10.

வேறு:

மாடகத் திவவுறு மகதி யாழினன்
பீடுறு நாரத னென்னும் பேரின
னாடுறு தீர்த்தயாத் திரை நயந்தவன்
காடகத் தென்றிசை கருதி வந்தனன்.

(இ-ள்.) முனிவர்களே! இச்சரித்திரமிப்படியிருக்க வலிந்
துகட்டிய முறுக்காணி தங்கிய மகதியாழ் வல்லராகும் பெருமை
தங்கிய நாரதரென்னும் நாம முடைய தேவரிஷியானவர் யாவ
ரும் விரும்பும் தீர்த்த யாத்திரையைக் கருதி வனங்கள் செறிந்த
தக்ஷணதிக்கை நாடிவந்தனர். (எ-று.)' 11.

தீர்த்தமுங் கரபுரச் சீருங் கண்ணுறப்
பார்த்தன னிவ்விடைப் பலிக்கு மாதவ
மார்த்தெழு மைந்தெழுத் தாறு பாதகந்
தீர்த்திடுந் தீர்த்திடு மீது திண்ணமே.

(இ-ள்) பஞ்சாக்ஷரத்தியின் சிறப்பையும், கரபுர கேஷ
திரத்தின் சிறப்பையும், அம்முனிவர் நேரில் பார்த்து, எனது பெ
ரிய தவமானது பலிக்குந்தானம்துவே, இரைச்சலிட்டுப்பாயும்
இப்பஞ்சாக்கரத்தி பாதகமெவற்றையும் நீக்கு மென்பது நிச்சய
மே. (எ-று.) 12.

இத்த லந்தரு முத்தியெ னும்பய
னித்த லத்தி லிருப்பவர் சித்தர்க
ளித்த லத்தரு யாவும் கற்பக
மித்த லத்துறை மாந்த ரிமையவர்.

(இ-ள்.) இந்நகரின் வாசமாத்திரத்தால் அடைவது மோ
க்ஷமென்னும் பிரயோசனமாகும்; இப்பதியில் சித்தர்கள் யாவ
ரும் வந்திருப்பார்கள். இந்த கேஷத்திரத்திலுள்ள மரங்கள்
யாவும் கற்பிக் விருக்ஷங்களாகும்; இத்திருநகரத்தில் வசித்து
வரும் மனிதர்கள் தேவர்களே. (எ-று.) 13.

என்று கூறி யிருந்திடு மேல்வையில்
வன்றி றற்சை வநாதன் வணங்கியே
யின்று கண்டுநின் ருளிலி றைஞ்சிட
நன்று மாதவம் நான்செய்த தென்கொலோ.

(இ-ள்.) என்று இவ்விதமாய் நாரதர் தமக்குளையெண்ணி
அத்தலத்தில் தங்கியிருக்கும் காலத்தில் நல்வினை வலியொருந்
திய சைவநாதவேதியர் அவரைத்தொழுது இன்று தேவரீரைத்
தரிசித்து வணங்கும்படி நன்மையுடைய பெருந்தவம் அடிபேன்
செய்தது யாதோ அறிகிலேன். (எ-று.) 14.

இந்த நீர்மை யிசைத்திடு தந்தைபால்
வந்த மாதவன் மகிழ்ந்துரை செப்புவான்
மைந்த னிச்சிவ சீலன் வளருநான்
முந்த மேல்வரு செய்கை மொழிகுவேன்.

(இ-ள்.) இவ்விதம் வார்த்தையாடிய வேதியரிடம் தேவரி
ஷியாகிய நாரதர் சந்தோஷப்பட்டுச் சொல்லுகின்றார் : உமது கு
மாரனாகிய இச்சிவசீலனுடைய ஜீவகாலத்தில் முற்பட மேல்நடக்கி
ன்ற காரியங்களைச் சொல்லுகின்றேன் கேட்பீர். (எ-று.) 15.

கையி லக்கணங் காலி னிலக்கண
மெய்யி லக்கண மேனி யிலக்கணஞ்
செய்ய வாயி னிலக்கணஞ் சீருற
வைய மின்றித் தெரியு மெனக்கறி.

(இ-ள்.) வேதியரே ! எனக்கு ஹஸ்தலக்ஷணம், பாதலக்ஷ
ணம், அங்கலக்ஷணம், தேகலக்ஷணம், சிவந்த உதட்டின் லக்ஷ
ணம் இவைகள் சந்தேகமில்லாமல் செம்மையாகத்தெரியும் என்
பதை நீர் அறியக்கடவீர். (எ-று.) 16.

ஆண்டொ ரேழ்செல்விச்சுதற் கார்வமே
பூண்ட தந்தைநீ பொன்றுவை பின்னிவன்
வேண்டு மாலயற் கரியவின் னோனரு
னோட வில்லற வாழ்க்கை தொடங்குவான்.

(இ-ள்.) இச்சிறுவனுக்கு ஏழுவயது பூர்த்தியானவுடன் அவன்பால் அன்பு பூண்ட பிதாவாகும் நீர் மரித்து விடுவீர்; பிறகு இச்சிறுவன், அறிய இச்சைகொண்ட பிரம் விஷ்ணுக்களுக்கும் அறிவதற்கரிய சிவபெருமானாருடைய பூரணப் பிரசாதத்தைப் பெற்று அவ்வருளின் தூண்டலினால் கிரகஸ்தாஸ்ரமத்தை வகிப்பான். (எ-று.) 17.

வாரி சூழ்பெரு வையந் துதிக்கவே
பாரி சாத வுலகொடு பாதளஞ்
சீருலாவிய சீர்த்தி திருந்துவான்
நாரி பாகர்தம் பூசை நடத்துவான்.

(இ-ள்.) கடல் சூழ்ந்த இப்பெரிய மண்ணுலகமும் தேவருலகமும் நாகலோகமும் துதிக்கும் படி நன்மைபொருந்திய கீர்த்தியை யடைவான்; பார்வதி பங்கராகிய சிவபெருமானுடைய பூசையைச் செய்வான். (எ-று.) 18.

கரபு ரத்தினிற் கண்ணுத லன்பொடு
சிரங்கு னிக்கத் திருமுழுக் காட்டுவான்
வருமுன் கூறிய வாறெலா நிற்கதன்
பெருக வாழுநாள் பிறங்கத் தெரியுமால்.

(இ-ள்.) கரபுர கேஷத்திரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபெருமான் கருணைகூர்ந்து தமது திருமுடியைச் சாய்த்துக் கொடுக்க இப்பாலன் அபிடேகம் செய்வான். எதிர்கால சம்பவமாய் நாம் சொல்லியபடி யாவும் உமது குமாரன் நன்றாக வாழ்கின்ற காலத்தில் செம்மையாய் விளங்கும். (எ-று.) 19.

என்ன வேமொழி கூறி யிருந்தமிழ்
தென்ன னிந்திரத் துய்ம்மனைச் சேரவே
துன்ன வாவினிற் சொக்கரைக் கைதொழ
நன்ன ரெண்ணி யகன்றன ஞர்தன்.

(இ-ள்.) என்று இவ்விதமாய்ச் சைவநாதவேதியருக்குத் திரிகாவஞானியாகிய நாரதர் மொழிந்து, பிறகு இந்திரத்துயம்மனென்னும் பாண்டிய வேந்தனைக் காணவும், நெருங்கிய ஆசையினால் சொக்கலிங்கப்பிரானைத் தரிசித்து வணங்கவும், நன்மையுடன் சிந்தித்து அவ்விடமிருந்து நீங்கினார். (எ-று) 20.

தென்றி சைக்க ணடந்துதென் கூடலிற்
றுன்ற விந்திரத் துயம்மனென்திரிகொடே
யன்றி றைஞ்சி யருக்கிய மேமுதல்
நின்று நீடி யரியனை யேற்றியே.

(இ-ள்.) முனிவர், தக்ஷணதிக்கிற்சென்று நான்மாடக்கூடல் என்னும் மதுரை நகரைப் பொருந்தவும் அப்பொழுது இந்திரத்துயம்மனென்னும் அவ்வூர் வேந்தன் எதிர்கொண்டு வணங்கி அர்க்கிய முதலியன கொடுத்து சிம்மாசனத்தின்மேல் எழுந்தருளச்செய்து கைகட்டியெதிர் நின்று, (எ-று.) (குளகம்) 21.

எங்கி ருந்திவண் வந்தனி ரென்றலுந்
துங்க யாத்திரை யாய்த்தலஞ் சுற்றியே
கொங்கிற் சோழ புரத்துளங் கூரவே
யங்கு வாசம்பன் னுண்மகிழ் வாயினேன்.

(இ-ள்.) தேவரீர் எவ்விடமிருந்து இங்கெழுந்தருளினீர் என்று விண்ணப்பம் செய்ய, முனிவர் நாம் பரிசுத்தஞ்செய்யும் தல யாத்திரையைக் கருதி அநேகக் க்ஷேத்திரங்களையடைந்து தரிசித்த பிறகு கொங்கு நாட்டிலுள்ள சோழபுரத்தை மேவி மிகவும் மனோவிருப்பமுண்டாகவே அவ்விடத்திலேயே அதிக தினங்கள் வாசஞ்செய்து சந்தோஷம் அடைந்தோம். (எ-று) 22.

காசி நற்கயை காஞ்சி வடவனந்
தேச னுமலைத் தில்லை சிரபுரம்
பேசு காளத்தி பேரூர் பவானிதேன்
மூசு காவலி நாசி கொடுமுடி.

(இ-ள்.) வாராணசி, நல்ல கயாபுரி; காஞ்சிபுரி; திருவாலங்
காடு, ஒளி பொருந்திய திருவருணை; சிதம்பரம், திரிசிரபுரம்,
சொல்லப்பட்ட திருக்காளத்தி, திருப்பேரூர், பவானிகுடல்,
வண்டுகள் மொய்க்கும் சோலைசூழ்ந்த அவிநாசி, திருப்பாண்
டிக் கொடுமுடி, (எ-று.) (குளகம்.) 23.

பூத லத்திடைப் புண்ணிய மாதலஞ்
சூத கன்றிடச் சுற்றி யறிந்தன
னேத மற்ற கரபுரத் திற்கிணை
யோத வேறிலை யுண்மையி தென்றறி.

(இ-ள்.) இவை முதலிய பூவுலகத்திலுள்ள பெரிய புண்
ணிய சேஷத்திரங்கள் பலவும் வஞ்சனையில்லாமற்சுற்றித் தரிசித்து
வணங்கி அவைகளின் விசேஷங்களை யறிந்தோம் ; குற்றமில்லாத
கரபுர நகரத்திற்கு ஒப்புசொல்ல வேறு தலங்கள் கிடையாது.
வேந்தனே! இம்மொழியைச் சத்திய மென்றறிவாய். (எ-று.) 24.

மன்னர் மன்னவ கேட்டி வனசவீட்
டன்ன ஆர்தி யவையி லொருதினங்
கொன்னு லாவு முனிவர் குழாங்களே
பன்னி னார்கள் சிவதலப் பான்மையை.

(இ-ள்.) அரசர் பெருமானே ! இவ்விசேடத்தைக் கேட்
பாய்; தாமரைக் கோயிலின் மேவிய அன்னவாகனக் கடவுளாகும்
பிரம தேவருடைய சபையில் ஒரு நாள் பெருமை மிகுந்த முனி
வர் கூட்டங்கள் சிவ சேஷத்திரங்களின் மகிமையைச் சொல்லி
வந்தபோது (எ-று.) (குளகம்.) 25.

சுவீலி லாப்புகழ் கொங்கிற் கரபுரி
சிவத லத்தி லதிகமச் சீர்த்தல
மெவர்செய் பாவமு நீக்கிடு மென்றனர்
தவம் வளர்ந்து தழைத்திடு மாதலால்.

(இ-ள்.) பூவுலகிற் கொங்குநாட்டிற் குறையாத கீர்த்தியை யுற்ற கரபுர கேஷத்திரமே சிவ கேஷத்திரங்களின் மேம்பீட்டதா கும் ; அத்திருநகரத்தில் யாராயினும் தாங்கள் இயற்றும் தவமு தலிய சற்கருமங்கள் வளர்ந்து விசேஷிப்பதால், யாவருடைய தீ வினைகளையும் அத்தலவாசமே நாசஞ்செய்யுமென்று பேசிக் கொண்டார்கள். (எ-று.) 26.

வேறு.

அன்னகர நீங்கிட வகத்தினினை யாமன்
மன்னுநசை யாலவண் வதிந்துபல நாட்கள்
கன்னிநதி யாடிடவுங் கவுரியர்பி ரானே
யுன்னைவிழி காணவு முளத்திடை நினைந்தே.

(இ-ள்.) பாண்டிய வேந்தனே ! மகிமை பொருந்திய அத் தலத்தை நீங்க மனமில்லாமல், நிலைபெற்ற ஆசையுடன் அவ்வி டத்திற் பல தினங்கள் வசித்து, கன்னியாகுமரி தீர்த்த முழ்க வும், உன்னை நேரிற்காணவும் மனதில் எண்ணி (குளகம்.) 27.

மேருவை யகன்றுவரு 'விண்ணவர்கள் போலு
நீரினை யகன்றுவரு மன்னநிக ராயுஞ்
சீரினை யகன்றுவரு தேசநரர் போலு
நேர்கர புரத்தைவிட நெஞ்சநினை வென்றான்.

(இ-ள்.) மகமேரு பர்வதத்தை நீங்கிவர நினைக்கும் தேவர் கள் போலும், நீர் நிறைந்த தடாகத்தை நீங்கிவரும் அன்னப் பகி போலும், செல்வமுள்ள தங்கள் தேயத்தைவிட்டு நீங்கும் ஜனங்கள் போலும், திருப்தியின்றி நேராகிய கரபுரநகரை விட்டு நீங்க எனதுள்ளமிசைந்தென்று நாரதர் சொல்லி. (குளகம்.) 28.

இயற்றினை சிவாலயம தெத்தனையோ கண்டேன்
வியக்கமண மில்லவர்கள் வேட்கவே முடித்தாய்
குயிற்றுமன சத்திர மலர்ப்பொழில்கள் கோடி,
நயக்குமறை யோர்க்குநிதி நல்கினை யனந்தம்.

(இ-ள்.) வேந்தனே! உன்றற்கட்டிப் பிரதிஷ்டைசெய்யப் பட்ட எண்ணிறந்த சிவாலயங்களைக் கண்ணாற் கண்டிளேன் ; யாவரும் அதிசுயிக்கும்படி அநேக பிரமச்சாரிகளுக்கும் கன்னிகைகளுக்கும் விவாக நிறைவேற்றினாய் ; சொல்லப்பட்ட அன்னசத் திரங்களும் நந்தவனங்களும் கோடி கோடியாய் அமைத்தாய் ; வேதியர்கள் விரும்பியபடி திரவியங்களைக் கணக்கின்றித் தானம் கொடுத்தாய். (எ-று.) 29.

புண்ணியநீ செய்தது புகன்று முடியாது
நன்னுகர புரமகிமை நான்சொல வறிந்தாய்
பண்ணியவ றங்களினு மிக்கபலன் கண்டா
யென்னுகதை கேட்பவருக் கெய்துநினை வெல்லாம்.

(இ-ள்.) மன்னா ! நீ செய்த அறங்கள் சொல்லில் அடங்காதவையாகும் ; பொருந்திய கரபுரக்ஷேத்திர மகிமையை யான்சொல்ல நீ தெரிந்து கொண்டாய் ; இச்சிரவணபலன் நீ யியற்றிய புண்ணியங்கட்கெல்லாம் மிகுந்ததாகும் ; யார் கரபுர மகிமையை அன்போடும் கேட்பார்களோ அவர்களுக்கு இஷ்ட காமியங்கள் யாவும் கைகூடும் (எ-று.) 30.

என்னமுனி நாரத னிசைத்துவழு திக்கே
கன்னிநதி யாடிட களிப்புட னகன்றான்
மன்னனதன் மான்மிய மனத்திடை பதித்தான்
அன்னகர் சிறப்பினை யளந்திவெர் யாரே.

(இ-ள்.) இவ்வாறு தேவரிஷியாகிய நாரதர் இந்திரத்துய்ம்ம நென்னும் பாண்டியவேந்தனுக்கு எடுத்துச்சொல்லி, கன்னியாகுமரி தீர்த்த ஸ்நானத்தின் பொருட்டு சந்தோஷத்துடன் திருவால்வாய் நகரை விட்டு நீங்கினார் ; அவரால் சொல்லப்பட்ட மகத்துவங்களை அரசன் மனத்துள் நிலைபெறச் செய்தான். ஆகையினால் முனிவர்களே ! அத்திவ்யக்ஷேத்திரத்தின் பெருமையை அளவிட்டு உரைப்பவர் ஒருவரும் இல்லை. (எ-று.) 31.

வேறு.

சிந்தை யுவக்க வேதமுனி செப்பி யகன்ற நாண்முதலாய்ச்
சந்த மறையோ னுளமகிழ்ந்து தனது தவத்துப் பயனாக
வந்த மகவை முன்னையினும் வாஞ்சை பெருக வளர்த்தனனா
லிந்த வாறு மகப்பேற்றை யெய்தின் மகிழா தவர்யாரே.

(இ-ள்.) இது நிற்க, சைவநாத வேதியர் உள்ளமகிழும்
படியாக நாரத முனிவர் மேல் பாலனுக்கு நேரும் விபவங்களைச்
சொல்லிப்போன தினந்தொட்டு அம்மறையோர் தமது மரண
சம்பவத்தையுங் குறியாமல் அகப்பூரித்து தம்முடைய அரிய
தபோபலனையுதித்த மைந்தன்மீது முன்னேவிட ஆசை அதி
கரிக்கப் பேணுவாராயினர்; முனிவர்களே! இவ்வித
விசேஷித்த புத்திரலாபத்தையடைந்தால் யார்தான் சந்தோஷி
யார்கள். (எ-று.) 32.

அந்த மைந்தன் வளர்பிறைபோல் வளர்ந்தோ ரேழான் டதுசெல்லத்
தந்தை கயிலை யடைந்திடவுந் தளர்வா யணிந்த கலனீத்தா
னெந்தை பெருமான் றிருக்கோயிற் பூசை செய்வா ரெவரென்ன
நொந்த போதி லவன் கனவில் வந்தே யமல னுவல்கின்றான்.

(இ-ள்.) அவ்வேதியச்சிறுவன் சுக்கிலபக்ஷ மதியம்போல்
நாளுக்குநாள் விருத்தியாகி ஏழு வருடங்கள் பூர்த்தியாயினகாலே
யில் (முந்தி நாரதர் மொழிந்தபடியே) தாதையாகிய சைவநாத்
வேதியர் சிவபதமடைய பூண்ட ஆபரணங்கள் நீங்கப்பெற்ற
வராகிய குணவதியார் மிகவும் வருந்தி எமது தந்தையாகிய சிவ
பெருமானுக்கு ஆலயத்தில் பூசை யியற்றுபவர் யாரென்றுன்னி
மிகவும் வருந்துகையில் நின்மலராகும் பரசிவக்கடவுள் அவ்
வுத்தமியின் கனவில் தோன்றி யருளிச்செய்கின்றார். (எ-று.) 33.

எனக்குப் பூசை முட்டுமென வீரங்கி யிரங்கி வருந்தலே
யுனக்கு மைந்தன் றனைப்பூசை யுருற்று கென்ன விடுத்தியெனச்
சினக்குஞ்சரத்தி னுரிபோர்த்தோன் றிருவாய் மலர்ந்து மறைந்திடலுங்
கனகக் குன்றிற் குணதிசையிற் கதிரோ னுதித்தா னிருடர.

(இ-ள்) குணவதியே ! நமது பூசைக்குத் தடையாயிற்றென்று எண்ணி மிகவும் அழுது நீ வருந்த வேண்டாம் ; நினது மைந்தனையே நம்மாராதனையைச் செய்யும்படி விவாயென்று கோபமுடைய மதயானையின் சர்மத்தைப்போர்த்தருளிய கடவுள் தமது அழகிய வாயைத்திறந்து மொழிந்து அவ்விடமே திருவுருக்கரந்தருளினார். இருள் நீங்கும்படி கீழ்த்திசையில் பொன்போன்ற உதயகிரியில் சூரியனும் உதித்தான் (எ-று) 34.

பச்சைப் புரவி யேழ்துண்டிப் பகல்கான் நெழுந்த பருதிகண்டே கச்சைப் பொருபூண் முலைமடந்தை பங்கன் கனவி லுரைத்தானு லெச்சப் புதல்வன் நனைநோக்கி யினிநீ பூசை செய்போவென் றச்சப் படாம லேயுரைக்க வாற்றின் மூழ்கிக் கோயில்புக்கான்.

(இ-ள்.) ஏழு பச்சைக் குதிரைகள் பூட்டிய தேரைச்செலுத்தி ஒளியை யுமிழ்ந்து உதயம் செய்த சூரியனைத் தரிசித்ததும், குணவதியார் யாக கர்மங்கட்குரிய தமது புத்திரனாகிய சிவசீலனுடைய வதனத்தைநோக்கி குழந்தாய் ! நேற்றிரவில் எனது கனவில் வரைக்கிழிக்கும் குவிந்த பயோதரங்களுடைய பார்வதி தேவியாரின் பாகமுடைய பரசிவனார் எழுந்தருளி ஆக்ஞாபித்தபடியே இந்நாள் முதல் கரபுரேசருக்கு நீயே பூசை பியற்றக்கடவை, உடனே செல்கவென்று பயமில்லாமல் சொல்ல உடனே பாலனெழுந்து சென்று பஞ்சாக்ஷர நதியில் ஸ்நானஞ்செய்து ஆலயத்துட் பிரவேசித்தான். (எ-று.) 35.

வேறு.

திருவல கிட்டு நீராற் கழுவியே தீப மேற்றி
யருமலர் மாலை கட்டி யபிடேகந் தான்செய் தற்கே
யிருகையெட் டாமை யாலே யிலிங்கத்தின் முன்னே நின்று
வெருவியே யழுது சோர்ந்தா னென்செய்வான் வேதப் பிள்ளை.

(இ-ள்.) ஆலயத்தை அலகினால் சுத்தம் செய்து ஜலம்விட்டு அலம்பி விளக்கேற்றி அரிய புஷ்பங்களினால் மாலை கட்டிய

பின், மூர்த்திக்கு அபிஷேகம் இயற்ற தனது இருகரங்களுக்கும்
திருமுடியெட்டாதபடியால் சிவலிங்கமூர்த்தியின் முன்பு நின்றவ
னாய் அம்மறைச்சிறுவன் மிகவும் பயந்து அழுது வாடினான் ;
பின்னையென்ன செய்வான் ! (எ-று) 36.

வேறு.

வேதா கமதூ லறிவெல்லா மியல்பாய் நெஞ்சில் வினைந்தனவாற்
போதா ரிதழி யாற்குச்செய் பூசை விதியுங் கைவரவே
நாதா வரக்கர் புரமெரித்த நம்பா வென்று துதிசூறி
யாதா னுந்தா னென்றறியே னியற்று பூசை கைக்கொளென.

(இ-ள்.) இச்சிறுவன் மனதில் வேதாகம சாஸ்திரங்களின்
ஞானம் சுபாவமாய் உதிக்க அதனால் கொன்றைமலர் மாலையணி
ந்த சிவபெருமானுக்கு இயற்றும் பூசையின் நியமங்களும் சுபாவ
மாய்க் கைகூடியபடியால், பெருமானை நினைந்து, உலகிற்குக் கர்ர
ணனே ! திரிபுரதகனா ! என்று பற்பல தேவத்திரங்களைச்சொ
ல்லி, யாதொரு விதிக்கிரமங்களும் அறியாத சிறுவனாகிய அடி
யேன் செய்யும் ஆராதனையை யேற்றுக்கொள்வாபென்று பிரார்த்
திக்க. (குளகம்.) 37.

முன்பு பிரமன் மால்விண்ணோர் முயன்று தேடிக் காணறியா
னன்றியடியார்க்கெளியானென்றருநான்மறைகள்முறைகொள்வோன்
றுன்ப மெண்ணி யமுதமைந்த னெதிராய் வந்து தோன்றினனா
லின்ப முறுநல் வினைசெய்தா லெல்லா முடியு மெனலியல்பே.

(இ-ள்.) பூர்வத்தில் பிரம விஷ்ணுக்களும் தேவர்களும்
வருந்தித் தேடியும் காணப்படாதவராயினும் அன்பரான தொண்
டர்கட்கு மிகவும் எளியவரென்று அரிய நான்கு வேதங்களின் மு
றையையும் கொள்பவராகிய சிவபெருமான் துக்கத்துடன் தம்மை
நினைந்தமுத சிறுவனுக்கெதிரில் தோன்றி யருளினார் ; ஆகையால்,
முனிவர்களே ! சுகத்தை யடைவிக்கும் புண்ணிய கருமங்களை இ
யற்றினால் அரியதாயினும் யாவும் கைகூடும் என்பது சுபாவமா
கும். (எ-று.) 38.

கருணை வாரி யாதலினுற் கண்முன் னுடைய வெம்பெருமா :
 னருண நிறஞ்சேர் சடைமுடியைச் சாய்த்தா னபிடே கம்புரிய
 வருண முயர்ந்த சிவசீல மைந்தன் பூசை முடித்தானு
 விருணற் கண்ட னருள்போல விமையோர் பொழிந்தார் பூமாரி.

(இ-ள்) திரிநேத்திரதாரியாகிய எமது பெருமான் கருணை
 சமுத்திரமானபடியால் பிஞ்ஞகமென்னும் தமது சிவந்த சடை
 முடியை குழந்தை அபிடேகம் செய்யும்படியாய் வளைத்துக்
 கொடுத்தருள, பிறகு குலத்திலுயர்ந்த சிவசீல நாம வேதியச்சிறு
 வன் விதிப்படி பூசையை நிறைவேற்றினான் ; அக்காலையில் நன்
 மையருளும் திருநீலகண்டமுடைய இறைவரின் அருண்மாரி
 போல் தேவர்கள் பூமாரியைப் பொழிந்தார்கள் (எ-று.) 39.

வேறு.

கரபு ரத்தி விருந்தவர் காதலாய்ப்
 பரம னார்முடி சாய்ப்ப ரெனப்பண்டு
 வருமுன் கூறிய நாரதன் வாய்மொழி
 தெருளுறக் கண்டன மென்று செப்பினார்.

(இ-ள்.) பிறகு இவ்வைப்பவத்தை அறிந்த அக்கரபுரவாசி
 கள் அன்புடன் சிவபெருமானார் திருமுடி சாய்ப்பாரென முந்தி
 எதிர்கால சம்பவமாய் நாரத முனிவர் வாய்திறந்து அருளிய
 சொல்லின் உண்மையைச் சந்தேகமறத் தெளிவாய் அறிந்தோ
 மென்று ஒருவர்க்கொருவர் சொல்லிக்கொண்டனர். (எ-று.) 40.

வேறு.

காதினின்வி ருந்தெனவே கண்ணுதல் களிக்க
 வேதவிசை யின்னறல் விழுத்தி முனிவர்க்கே
 நாதனென வேபுரணந் தோறுநவில் கின்ற
 ராதலின ருந்தவரு ளதிகனென வானார்.

(இ-ள்.) சிவபிரானது திருச்செவிகட்கு விருந்தாய்க் களிக்
 கும்படி சாமவேத கானமாகிய இசையமுதைப் பொழிந்து

நாரதமகாமுனிவர் முனிவர்கட்கெல்லாம் முதன்மை பூண்டா
ரெனப் புராணங்கள்தோறும் துதிக்கப்படுகின்றார் ஆனையினாலே
மெய்வருந்த அரிய தவத்தை இயற்றிய தபோதனர்களுக்குள்
சிரேஷ்டத்துவம் அடைந்தார். (எ-று.) 41.

அன்னமுனி யின்னக்ரோப் பானதல மில்லை
யென்னவெடுத் தோதுதலி னென்சொலி னடங்கா
தின்னகர மான்மியம தென்னமுனி வர்க்கே
தன்னிகரில் சூதமுனி சாற்றினன் தெரிந்தே.

(இ-ள்.) இம்மகாமுனிவரே இக்கரபுரநகரத்திற்குச் சம
ஸ்தயான சேஷத்திரம் எங்குமில்லையென்று எடுத்துச்சொல்வதா
னால் அதன் பெருமையைச்சொல்ல என்னொருநாவில் அடங்கா
ததாமெனச் சமானரகிதராகிய சூத முனிவர் சவுனகாதிமுனி
வர்களுக்குச் சொன்னார். (எ-று.) 42.

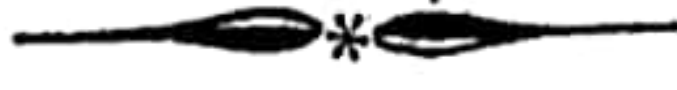
கதைச் சுருக்கம்.

முன்னொருகாலத்தில் ஸ்ரீ கரபுரேசரைப் பூசித்துவந்த சைவ
நாதரென்னும் வேதியர் குணவதியாரென்னும் தமது மனைவியுட
ன் புத்திரப்பேற்றைவேண்டி ஸ்ரீ சிவபிரானை நோற்றுவருங்கால்
அப்பெருமான் கிருபையால் ஓர் பாலன் பிறக்க அச்சிறுவனுக்கு
சிவசீலனென்று நாமகரணஞ்செய்து வளர்த்து வரும் நாளில்
ஸ்தலயாத்திரையின்பொருட்டு அங்குவந்த தேவரிஷியாகிய நார
தர் அவ்வேதியர்முன் தோன்றி பிற்காலத்தில் அச்சிறுவன்
அடையும் விசேஷங்களைச்சொல்லியகன்றனர். பிறகு வேதியர்
சிவபதமடைய சிறுவன் தானே சிவலிங்கபிரானைப் பூசிக்க நேர்ந்
ததனால் விதிப்படி கோயிலுட்சென்று பெருமானுக்கபிடேகஞ்
செய்யத் திருமுடி யெட்டாததுபற்றி வருந்தியழகருணாசாகரரா
கும் கடவுள் தமது முடியை வளைத்துக்கொடுக்க பாலன் அபி
டேகஞ்செய்து பூசையை முடித்தான்.

பாலனுக்கு முடிசாய்த்த சருக்க முற்றிற்று.

—o—o—o—

சோழச் சருக்கம்.

தெரிய பாலன் கதையினைச் செப்பினீர்
கருது முத்தமச் சோழன் கதையினை
யுரைசெய் வீரென வோத முனிவரர்
பரிவ தாகிப் பகர்ந்தனர். சூதரே.

(இ-ள்.) சவுனகாதி மகரிஷிகள் சூதமாமுனிவரைநோக்கி,
தேவரீர் யாங்கள் யாவரும் அறியும்படி சிவசீலனென்
னும் வேதியச்சிறுவன் சரித்திரத்தைச் சொன்னீர் ; எண்ணத்தகு
ம் உத்தமச் சோழன் சரிதையையும் உரைத்தருள்வீரென்று
பிரார்த்திக்க, சூதமாமுனிவர் தையுடன் சாற்றத்தொடங்கி
னார். (எ-று.) 1.

பாவநாசப் பதியினில் வாசமாய்
மேவு மவ்வை யிடைக்குல மெல்லியற்
காவ தாமணஞ் செய்ய வழைக்கவே
மூவ ராமன்னர் தங்களை முன்னியே.

(இ-ள்.) கேளுங்கள் முனிவர்களே ! சேலபுரியென்னும்
பாவநாசத்தலத்தில் வாசமாகி அங்குற்ற ஒளவைப்பிராட்டியார்
இடையர்குலத்தில் ஒரு கன்னிகைக்குத் திருமணஞ்செய்துவிக்கும்
பொருட்டுச் சேரசோழ பாண்டியரென்னும் மூவேந்தர்களை வர
வழைக்கத் தமதுளத்திற் சிந்தித்து (குளகம்.) 2.

ஒலை விட்டன லோலையைக் காண்டலு
மால வட்டங் கவரி யசைந்திட
நால்வகைப்படைச் சுற்றி நடக்கவே
சால வன்பு தழைத்திட வந்தனர்.

(இ-ள்.) ஓர் நிருபம் வரைந்து அனுப்ப, அந்நிருபத்தைக்
கண்டவுடன் மூவேந்தர்களும் ஆலவட்டம் வெண்சாமரை வீச
வும், சதுரங்க சைனியங்கள் தங்களைச்சுற்றிச் செல்லவும், மிகுந்
த அன்பு உள்ளத்தில் ஒங்கவும் வந்து சேர்ந்தார்கள். (எ-று) 3.

அவ்வை தாஜெதி ராய்வந் தணுகவே
செவ்வி தின்னிழிந் தார்பொற் சிவிகையை
யெவ்வ நீத்தன மின்பத்தை யெய்தினந்
தெவ்வை வென்றன மென்றிவர் செப்பலும்.

(இ-ள்.) சேர்ந்த அவர்களை எதிர்கொண்டழைக்க ஓள
வைபிராட்டியார் சமீபிக்கவும் மூவேந்தர்களும் தங்களது பொன்
னாலாகிய பல்லக்கினின்றும் அழகாயிறங்கி அம்மையைப்பார்த்து
தமது தரிசனத்தால் துன்பம் நீங்கினோம், சுகமடைந்தோம்;
சத்துரு ஜயம்பெற்றோமென்று ஸ்துதித்து எங்களையழைத்த கா
ரணமியூதென்றுவினவ, (எ-று.) (குளகம்) 4.

மகளொ ருத்தி யுளாளவண் மன்றல்செய்
தகைமை யாலுமை யிவ்விடை தந்தன
னிகப டச்சக மெய்துமுங் கட்கினி
மகிழ்வி னோடு மணமுடிப் பீரென்றாள்.

(இ-ள்.) வேந்தர்களே! எனக்கு அபிமானபுத்ரியொருவ
ளுண்டு. அவளுக்கு பெருமையுடன் விவாகஞ்செய்விக்கக்கருதி
உங்களை இவ்விடம் தருவித்தேன். இனி உங்களுக்கு இம்மை
மறுமை இன்பங்கள் எளிதில் உண்டாகும்; சந்தோஷமுடன்
விவாகத்தை நிறைவேற்றுங்களெனப் பிராட்டியார் மொழிந்
தார். (எ-று) 5.

சொல்ல மந்தற் ரெழில்கண் முடியவே
நல்ல பல்பொரு ளியாவையு நல்கினார்
செல்வ மேமிகச் சீதன மீந்தனர்
கல்வி தேரவ்வை யுள்ளங் களித்தனர்.

(இ-ள்.) சொல்லியவுடனே விவாக காரியமானது உடனே
நிறைவேறும்படி நன்மை யாகிய பலவிதப் பொருள்களை யெல்லா
ம்தந்தார்கள்; மணமுடிந்ததும் அம்மங்கைக்கு செல்வமதிகரிக்கு
ம்படி வேந்தர்கள் மூவரும் சீதனம் கொடுத்தார்கள். அதனால்
கல்லியில் தேர்ந்த ஓளவை பிராட்டியார் சந்தோஷப்பட்
டார். (எ-று.) 6.

மேற்செய் கின்ற கருமம் வினவலுந்
தேற்று மஞ்செழுத் தாறத னீர்க்கரைப்
போற்றி வாசஞ்செய் தான்மிகு புண்ணியங்
கூற்றை வெல்லுங் குறிப்புமக் காமென.

(இ-ள்.) பிறகு வேந்தர்கள் இனி செய்யவேண்டும் காரியம் யாதென்று அம்மையைக்கேட்க, பாபத்தினின்றும் நிவர்த்தி செய் யும் பஞ்சாக்ஷர நதியின் கரையில் விருப்புடன் சிலநாள் வசித்தா ல் மிகுந்தபுண்ணியமுண்டு ; யமவாதையை நீக்கும் திறமை உங்க ளுக்கு உண்டாகுமென்று பிராட்டியார் சொல்ல. (குளகம்) 7.

நன்று நன்றென மூவரு நம்பினு
ரொன்று தம்பெய ருரையுண் டாக்கியே
குன்ற னார்க ளரசசெய் கொள்கையால்
வென்றி யாகவெவ் வேறுநகர்செய்தார்.

(இ-ள்.) இவ்வசனம் மிகவும் நன்மையுடையதென வேந் தர்கள் மூவரும் நிச்சயித்துத் தங்களது நாமத்துடன்கூடிய நகர் களையுண்டாக்கி அரசாக்ஷி புரியக்கருதி பர்வதநிகர்க்கும் தோளே யுடைய அம்மூவர்களும் வெவ்வேறாக மூன்று நகர்களை எத்படுத்தி னார்கள். (எ-று.) 8.

சேரன் செய்தனன் சேல நகரென
வீர பாண்டியை வேம்பணிந் தோன்செய்தான்.
பாரி லிவ்விரண் டின்னெப் பாண்மையாய்ச்
சூரி யன்குலச் சோழனுண் டாக்கினான்.

(இ-ள்.) கழறிற்றறிவாரென்னும் நாமமுடைய சேரராஜன் சேலநகரென்ன ஒரு பட்டினம் உண்டாக்கினான். வேப்பமாலைய ணிந்த வீரபாண்டிய னென்னும் மதிக்குலமன்னன் வீரபாண்டி யென்னும் நகரையியற்றினான்; உத்தமச்சோழனென்னும் இரவி குலவரசன்மேற்படி நகரங்கள், இரண்டின் மத்தியிற் பொருந்த ஓர் நகரையுண்டாக்கினான். (எ-று.) 9.

காடு சூழ்ந்திடுங் காலமக் காலத்திற்
காடு முற்றுங் கடிந்துகு டாரத்தால்
நாடு செய்யப் பஞ்சாக் கரந்தி
மேடு மேற்றிசைக் கீர்த்தி விளங்கவே.

(இ-ள்.) எங்கும் வனமே பரவிய அந்நாளில் அரண்யமுழு
தும் கோடரிகொண்டு வேருடன் வெட்டி யெறிந்து பஞ்சாக்கர
நதியின் உந்நதமாகிய மேற்றிசையில் சோழவேந்தன் தனதுகீ
ர்த்திவிளங்கும்படி நாடுண்டாக்க எண்ணி. (குளகம்) 10.

ஆட கத்தின் மணிக ளழுத்திய
மேடை பற்பல வீதிக ளெங்கணு
மாட கூட மதின்மணி மண்டப
மாடு தோரண மாருமங் காடிகள்.

(இ-ள்.) பற்பலவாகிய தெருக்களில் எங்கேபார்த்தாலும்
சுவர்ணத்தினிடமாய் இரத்தினங்கள் பதித்த மேடைகளும், மா
டகூடங்களும், மதில்களும், அழகியமண்டபங்களும், அசைகின்
றதோரணங்களும், நிறைந்த கடைவீதிகளும். (குளகம்.) 11.

ஆல யங்க ளறந்தரு சாலேகண்
மாலே வேன்மனர் கோயின் மணக்கடைச்
சாலு மங்கையர் நாடக சாலேகள்
கோலி விழைத்தன சித்திர கூடங்கள்.

(இ-ள்.) தேவாலயங்களும், புண்ணியம் புரியும் தர்மச்சா
லேகளும், தாரணிந்த வேல்தாங்கிய ராஜ மாளிகைகளும், அழ
கியசவுந்தர்ய மிசுந்த வேசியர்களின் நடன அரங்கங்களும்,
எழுதுகோலால் சித்திரீகர்தீட்டிய வர்ணகூடங்களும்,
அமைத்து (எ-று) (குளகம்.) 12.

நாம முத்தம சோழ நகரென
வேம மாக லிசைத்திட வெண்டிசை
காமர் பொன்னிறக் கற்பக நீங்கியே
பூமி வந்தது போலம ராவதி.

(இ-ள்.) அழகிய ஸ்வர்ணச்சாயலுடைய கற்பக விருகங்
களைவிட்டு இந்திர லோகமானது பூலோகத்தில் வந்த தென்று
எட்டுத்திசையோரும் சொல்லும் அந்நகரிற்கு உத்தமசோழபுரி
யென்று பெயரிட்டு (எ-று) (குளகம்.) 13.

கரபு ரேச்சுரர் பூசைமுக காலமும்
பிரிவி லாது நடக்கப் பிணைவிழி
யரிவை மார்தின மரடல்கன் பாடல்கள்
திருவி ழாமண் டப்படி செய்தனன்.

(இ-ள்.) கரபுர நாயகரது ஆராதனை திரிகாலங்களிலும் த
வறாமல் நடந்தேறவும், மான்போன்ற நேத்திரங்களுடைய மங்
கையர் குழாங்கள் தினந்தோறும் சங்கீத நடனங்களியற்றவும்,
உற்சவக்கட்டளைகளும் உண்டாக்கினான். (எ-று.) 14.

சிவபு ரம்மிது வெனச் செப் பும்படி
தவமி யற்று மடங்கள் சமைத்தனன்
றவறி லாமனு நீதி தழைத்திடப்
புவியை யேபொது நீக்கிப் புரந்தனன்.

(இ-ள்.) சிவலோகமென்னும் கைலையேயிது வென்று சொ
ல்லும்படி முனிவர்களின் தவச்சாலைகள் உண்டாக்கினன்; மனுநீ
திதழைந்து தவறாமல் நடக்கப் பாரபட்சமின்றி பூமியை அரசா
காசிசெய்தான். (எ-று.) 15.

வேறு.

கன்னசா மரைகள் வீசக் கவினுறு பட்டங் கட்டிப்
பொன்மணி முரசு மார்ப்பப் புழைக்கைநால் வாய்க்க ளிற்று
மன்னெனும் பூத நாத நெருத்தமேல் வைகி யோர்நாண்
மின்னுவெண் குடைரி ழற்ற வீதியில் வந்த காலே.

(இ-ள்.) சாமரைபோன்ற செவிகளையாட்டிக்கொண்டு நுத
லில் அழகிய பட்டமணிந்து கழுத்தில்ணிந்த பொன்மணிகள்

முரசம்போல் தொனிசெய்ய, து வ ர ம் பொருந்திய துதிக்
கையையும் தொங்கும்வாயையுமுடைய அரசகுஞ்சரமாகிய தலை
யானையின் பிடரியின்மேல் ஆரோகணித்துக்கொண்டு உத்தமசோ
ழவேந்தன் ஓர் தினம் பிரகாசிக்கும் வெண்மையான குடை நிழல்
செய்யும்படி தெருவில் பவனிவந்தபோது (குளகம்.) 16.

என்டிசை புகழும் கீர்த்தி கரபுர யாத்தி ரைக்கே
கொண்டல்கண் படுக்குஞ் சோலைக் குடதிசை யந்தனாள்
பண்டுசெய் தவத்தி னாற்றம் பதியிருந் தெழுந்து நாகந்
தண்டலை பலவு நீந்தித் தகும்பவா னியைவந் துற்றார்.

(இ-ள்.) சோலைகளுடைய மேற்குத்திக்குில் வாழும் பிரா
மணர்கள் சிலர் பூர்வத்தில் தாங்கஸியற்றிய தவத்தின் பயனாக
அஷ்டதிசைகளும் புகழ்ந்திடும் கீர்த்தி பொருந்திய கரபுரகேசுத்
திர யாத்திரையை விரும்பியவர்களாய் மலைகள் சோலைகள் பற்பல
கடந்து தரிசிக்கத் தகுதியாகிய பவானிகூடல் வந்து சேர்ந்தார்
கள். (எ-று.) 17.

பொன்னியற் பவானி கூடும் புனிதநீ ராடிச் சந்தித்
துன்னுமர்க் கியங்கா யத்ரித் தொழின்முடித் தன்பி னாலே
வென்னையா ளுடைய சங்க மேச்சுர னுமையைப் போற்றி
யன்னகர் சின்னாண் மேவி யகன்றுசெங் குன்றார் சேர்ந்தார்.

(இ-ள்.) காவிரி நதியில் பவானியாறு சங்கமமாகும் துறை
யில் பரிசுத்த ஜலத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து சந்தியாவந்தனம், நீரி
றைத்தல், காய்த்ரி ஜபம் முதலிய கிரியைகளை முடித்து அன்பு
டனே என்னையாட்கொண்ட சங்கமேச்சுரரென்னும் சிவ
பெருமானையும் உமாதேவியாரையும் துதித்து அவ்விடத்திலேயே
சிலநாள் தங்கியிருந்து பிறகு அதை நீங்கித் திருக்கொடிமாடச்
செங்குன்றாரென்னும் பதியை அடைந்தார்கள். (எ-று.) 18.

உமையொரு பாக னான வெருபெரும் பொருளை யண்ண
லெமையுடை யரனையென்ன விருக்கனீர் சொரியப் பேர்ந்றித்
தமையறிந் துணரும் வேத பாரகர் தருக்கி யாசை
யமைய நாண் மூன்று வாச மங்கிருந் தகன்றார் மன்னோ.

(இ-ள்.) உமாதேவியாரை ஒரு பாகத்திலுடைய ஒப்பற்ற பரம்பொருளாகிய அர்த்தநாரீச்சுரரை வணங்கி அண்ணலே! எம்மையாளுடைய இறையே! என்றிவ்விதமாய்க் கண்களிரண்டிலும் பரஃபம் பெருகத்துதித்துத் தங்களது ஆத்மஸ்வரூபதையுணர்ந்த அப்பிராமணர்கள் மிகவும் ஆசைதுண்ட அவ்விடத்திற் பொருந்தும்படி மூன்று நாள் வசித்து அங்கிருந்து நீங்கினார்கள். (எ-று.)

19.

கனிபழுத் தொழுகுந் தேறற் கன்னல்செந் நெலினுந் தேங்கப்
பனிமலர் சோலை குழும் பகர்கர புரத்தை நண்ணி
முனிவர ரடியார் சித்தர் முறை முறை போற்று மீசன்
சினகரக் கோபுரத்தைக் கண்டனர் பணிந்து சென்றே.

(இ-ள்.) பிறகு பழங்கள் கனிந்தொழுகிய தேன்வெள்ளம் கரும்பு வயல்களிலும் செந்நெல் வயல்களினும் தேங்கி நிற்கக் குளிரந்த பூஞ்சோலைகள் நாற்புறமுஞ்சூழ வேதங்கள் போற்றும் கரபுரகேஷத்திரத்தை அடைந்து முனிசிரேஷ்டர்களும் தொண்டர்களும் சித்தர்களும் முறைமையாகப் பூசிக்கும் சிவபெருமானது ஆலயத்தின் கோபுரத்தைத் தரிசித்து நமஸ்காரம்செய்து நடந்து, (குளகம்.)

20.

வேறு.

பஞ்ச பாதக மற்றும் பாவமும் பானு முன்னம் பனியெனப் போக்கிட, வஞ்செழுத்து முருக்கொடெழுந்தமெய் யாற்றின் மூழ்கி முடித்த தொழிலினர், நஞ்சை யுண்ட மி.ற்றன் கரபுரநாதன் மாதா கணபதி நந்திவேள், தஞ்ச. வீரன் வயிரவன் சூரியன் சண்டி மற்றும் மறுபத்து மூவர்க்கும்.

(இ-ள்.) மகாபாதகங்கள் ஐந்தையும் வேறுள்ள தீவினைகளையும் சூரியன் முன்னர் பனிபோல் நீக்குவதற்கே ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரங்களும் வடிவுகொண்டு பெருகிய உண்மையாகிய மணிமுத்தாந்தியில் ஸ்நானஞ்செய்து தங்களது கடன்களை முடித்தவர்களாய்க்

கோயிலுட்புகுந்து விஷத்தையருந்திக் கறுத்த கண்டத்தையு
டைய கரபுரோசர், உமாதேவியார், விநாயகர், நந்திதேவர், சுப்பிர
மணியார், சரணடையத்தகும் வீரபத்திரர், வைரவர், சூரியபு
வான், தண்டசர், இன்னும் அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்கள்
ஆகிய இம்மூர்த்திகள் யாவருக்கும், (குளகம்.) 21.

ஆவின் பாலின நீர்தயி லத்துட னுட்டு வித்தபி டேக விதியுடன்,
கூவி எம்முத ளாய வருச்சனை கூறு பாயச மாதிரி வேதனம், யாவுந்
துபதி பப்பணி மாறவே யாசை யாற்செய்வித் தன்பினிற் போற்றியே,
பூவின் மிக்கவிவ் ஆருங் கயிலையாம் பூத நாதனும் பொற்கயி லாசனே.

(இ-ள்.) அபிஷேக விதிக்கிரமத்துடன் எண்ணெய், தெங்
கிளநீர், பசுவின்பால் இவைகளால் அபிஷேகஞ் செய்வித்து
வில்வ முதலானவைகளால் அருச்சனையும், சொல்லப்பட்ட பா
யச முதலிய நி வே த ந வகைகளும் தூபதீப முதலிய பணிவி
டைகளும் அன்புடன் செய்வித்து வணங்கிப் பூமியிற் சிறந்த
இப்பதியும் கயிலையங்கிரிக்குச் சமானமாகும் ; மூர்த்தியும் அழ
கிய வெள்ளியங்கிரியமர்ந்த விமலரே யாகும் (குளகம்.) 22.

என்று போற்றி யிருந்துபன் னுண்மறை யேத்த மேற்குல வேதிய
ரியாவருங், கொன்றை குடியானருள் பெற்றவக் கொள்கை யாற்றம
தூர்க்கு வழிக்கொடே, சென்ற போதி னணித்து குடக்கினிற் றிங்கள்
பானு வொளியும் புகாததோர், துன்றி ருட்குடி கொண்டு மருட்கொ
ளுந் தொன்மை யாம்வன மொன்றினில் வந்தனர்.

(இ-ள்.) என இவ்விதமாய்ப் புகழ்ந்து துதித்து அநேக
நாள் அவ்விடம் வசித்து வேதம் புகழும் உயர் வருணத்தவராகிய
அம்மறையோர்கள் யாவரும் கொன்றைப் பூமாலேதரித்த சிவ
பெருமானது திருவருட் பிரசாதத்தையடைந்த ஏதுவினால் தங்
கள் நகருக்கு வழிபற்றிக்கொண்டு போகுங்காலத்தில் அதற்குச்
சமீபித்து மேற்குத்திக்கில் சூரிய சந்திரர் ஒளியும் பிரவேசிக்கக்
கூடாதபடி நிறைந்த அந்தகாரமே எப்போதும் நீங்காமற் குடி

கொண்டு பார்ப்போரைப் பபப்படச்செய்யும் ஓர் பழம்மயாயே
அரண்யத்தினிடமாய் வந்தார்கள். (எ-று.) 23.

வேறு.

கருகிய வுடலு நீண்ட கைகளில் வானும் வேலும்
பெருகிய வயிறுந் தேய்ந்த பற்களும் பினந்த வாயு
முருமெனத் தெழித்த சொல்லு முறுகழ லொடுசெங்கச்சுஞ்
சுரிகையுங் கொண்ட வேடர் தோன்றின ரவரைக் கண்டே.

(இ-ள்.) அக்காலையில் கறுத்த மேனியும், நெடிய காங்க
ளிற் பிடித்த வாளாயுதத்துடன் வேலாயுதமும், பெருத்த வுயி
றும், தேய்ந்துபோனதந்தங்களும், பிளவுபட்டவாயும், இடிபோல்
அதட்டும் சொற்களும், காலிலணிந்த செருப்பும், சிவந்த கச்சை
யும், உடைவாளுமுடைய வேட்டுவர்கள் அம்மறையோர்களைப்
பார்த்துப் பின்னொடர்ந்தார்கள். (எ-று.) 24.

வேதிய ரபய மென்றே மிகப்பயந் தேகக் கிள்ளி
யாதிமன் னவன்ற னேவ லாளர்க ளனேகர் கண்டு
வீதியிற் பவனி வந்த வேந்தனு மனைக்குச் சென்ற
னீதுவெந் துயர நீக்க லிங்குநங் கடனா மென்ன.

(இ-ள்.) வேதியர்கள் வேடர் கூட்டத்தைப் பார்க்கவும்
மிகவும் பயந்து அபயமென்று ஒடுவதைச் சோழவேந்தனது
ஏவலாளர்கள் அநேகர்கண்டு, யானைமீதேறி தெருவில்வந்த அரச
ரோ அரண்மனைக்குட்சென்றார், மறையோர்கட்கு நேர்ந்த இக்
கொடிய ஆபத்தை நிவர்த்திசெய்தல் நமது பாரமாம், என்று
நினைத்து (குளகம்.) 25.

போயினர் வேத மேற்ற புனிதர்கள் புண்பட் டார்க
ளாயினர் வழியி லெய்த வஞ்சலிர் போயி னீயிர்
தாயினு நல்ல னெங்கோன் றஞ்சமா யாத ரிப்பான்
தீயராம் வேடர் தம்மைக் கொலச்செல்வோ மென்று சென்றார்,

(இ-ள்.) எதிரிற்சென்று வேதம் உணர்ந்த அப்பரிசுத்த மறையவர்கள் புண்பட்ட நெஞ்சுடன் மார்க்கத்தில் வந்தடைய அவர்களைக்கண்டு, நீங்கள் பயப்படாமல் செல்லுங்கள், அன்னை யினுமினியோராகிய எமது அரசர் அடைக்கலமாயுங்களை ரக்ஷிப்பார், கொடியர்களாகிய வேட்டுவக் கூட்டத்தை யாங்கள்சென்று வதைசெய்வோமென வேதியரையனுப்பி எதிர்த்துவந்தார்கள். (எ-று.) 26.

சென்றவ ரணுகக் கண்டு சீறியே கூட்டங் கூடிக்
குன்றுபோற் றிரண்டு வந்து கூயினர் போரெ திர்த்து
நின்றனர் பொருக ளத்தி லுருமென நெருங்கி யார்த்துக்
கன்றியே பொருதார் முன்னங் காலொடு கால்கள் பின்ன.

(இ-ள்.) வந்தவர்கள் தங்களைச் சமீபிப்பதைப் பார்த்துச் சீறி வேடர்கள் கூட்டமாய் ஒன்றுசேர்ந்து பர்வதம்போலத்திரண் வெந்து ஆர்ப்பரித்துச் சண்டைக்காக எதிர்த்து தங்களது கரங்கள் ஒன்றோடொன்று பின்னும்படி சோழவேந்தனது வீரர்கள் முன்னம் இடிபோற் கர்ச்சித்து யுத்தகளத்தில் கோபத்துடன் நின்றார்கள். (எ-று.) 27.

சிலர்களால் வளவன் நீரர் தேய்ந்தனர் வேடர் கூட்டம்
பலர்களால் வெற்றி கொண்ட பான்மையா லச்ச மின்றிக்
கொலைகளிற் றலைப்பட்டார்கள் சோழனார் குறுகிச் சற்றிக்
கலகமே செய்திட் டார்கள் காரண மொன்றி லாதே.

(இ-ள்.) வேடர்களின் கூட்டம் அதிகமாயும் சோழனுடைய வீரர்கள் எண்ணிக்கையில் சிலர்களாயிருந்ததால் இவ்வீரர்கள் கொல்லப்பட்டார்கள் ; பிறகு வேடுவர்கள் தங்களுக்கு ஜயம் நேர்ந்தபடியால் கொஞ்சமும் பயப்படாமல் கொலைத்தொழிலில் தலைப்பட்டவர்களாய்ச் சோழனது நகடைச்சேர்ந்து நாற்புறமுஞ் சூழ்ந்துகொண்டு யாதொரு காரணமும் இல்லாமல் கலகமியற்றினார்கள். (எ-று.) 28.

சுற்றிலே வுள்ள ஆர்க டொறுமுறை கூவிக் கொண்டே,
கொற்றவன் கோயில் வாயில் வந்தனர் குறுகி நின்று
பற்றிலர் வேடர் செய்தி பகர்தலும் பகரக் கேட்டே
ஒற்றையந் திகிரித் தேரோ னுதயவெற் புற்று னன்றே.

(இ-ள்.) இவ்விதங்கலகமியற்றிய வேடர்களால் துன்பம் அடைந்த சுற்றுப்பக்கத்துக் கிராமவாசிகளியாவரும் அபயமென்று அழுதுகொண்டு அரசனுடைய அரண்மனைவாயிலைச் சமீபித்து இரக்கமில்லாத வேடர்களின் செய்கையைச் சொல்லி முறையிட்டார்கள் ; அம்முறையைக்கேட்டு (தன்வமிசத்து அரசனுக்கு ஹிதஞ்செய்ய வருபவன்போல்) ஒற்றைச்சக்கரமுடைய இரதமேறிச் சூரியன் உதயவிரியில் உதயஞ்செய்தான். (எ-று.) 29.

சூரியல் கரபு ரத்துச் சேயிழை யாரு நுப்பில்
வாரிச மலர்ம லர்ந்து பகலினில் வதன மொத்தோங்
கூரிருண் மாலைக் காலங் கொங்கையொப் பென்னக் கேட்டு
நேரிய லாம்பற் போது வாயினே நிகர்வோ மென்னும்.

(இ-ள்.) சிறப்புற்ற கரபுரநகரத்து மாதர்களினவயவங்க ளில் கமலமலர்கள் புஷ்பித்து நாங்கள் பகற்காலத்தில் இம்மாதர்களின் முகத்துக்குச் சமானமானோம், மிகவும் இருண்ட இராக் காலங்களில் ஸ்தனத்திற்கு நிகரானோமென்றதைக்கேட்டு உவமையிலொத்த ஆம்பற் புஷ்பங்கள் யாங்கள் அப்பெண்கள் வாய்க்குச் சமானமானோமென்று சொல்லும். (எ-று.) 30.

சூரிய னூரி தென்று சொல்லலாற் பகைத்துச் சோம
னூரினிற் பிரிந்த மாத ருள்ளத்தை வருத்தஞ் செய்தான்
பாரினி லன்று தொட்டுப் பருதியஞ் செல்வ னுக்கு
நேரியல் சோமனுக்கும் நிலைத்தது வெறுப்புத் தானே.

(இ-ள்.) சூரியன்வமிசத்து அரசனது நகரம் இதுவென யாவருஞ் சொல்வதால் சந்திரன் கோபித்து அவ்வுரில் வேற்றார் சென்ற கணவரைப் பிரிந்த யௌவனமாதர்களின் இகயத்தை

மிகவும் துன்பம் செய்தான் ; அக்காரணத்தால் உலகில் அன்று முதல் சூரியனுக்கும் சமானத்தன்மை பொருந்திய சந்திரனுக்கும் பகை நிலைத்துவிட்டது. (எ-று.) 31.

இரவினி லரசு செய்ய வந்துவே பகற்போ தெல்லாம்
பரிதி தா னரசு செய்ய வரசியல் பகுத்துக் கொண்டா
ரிரவிதா னொருகா லத்து மிருட்போது தோன்றி டாது
கரைமதி பகற்கா லத்திற் றேன்றலாற் களங்க னான.

(இ-ள்.) அப்போது இராக்காலமுழுதும் சந்திரன் அரசா
ளவும், பகற்காலமெல்லாம் சூரியன் அரசாளவும் தங்களுக்குள்
ளேபாகஞ்செய்துகொண்டார்கள் ; ஆகையால் அன்று முதல்
நியதிகெடாமல் சூரியன் எக்காலத்திலும் இரவில் தலைகாட்டுவ
தில்லை ; சொல்லப்பட்ட சந்திரன் உடன்படிக்கைக்கு விரோதமா
மாய்ப் பகலிற் றேன்றியதால் மே மனியிற் களங்கம் அடைந்
தான். (எ-று.) 32.

ஏழ்பரித் தேரைத் தூண்டி யுதயவெற் பிடையெழுந்து
காழிருள் குழாத்தை யுண்டு பகலினைக் கக்கிக் கொண்டு
தாழ்வுறு மேற்குத் திக்காந் தையலி னூடல் போக்கக்
காழ்வுறு மன்பிற் றொட்டா னாயிரங் கிரணக் கையான்.

(இ-ள்) மதியின் ஆகியாகிய இராப்போது நிற்கவும், ஆ
யிரகிரணங்கள் உடைய சூரியன் உதயகிரியில்தோன்றி ஏழுகுதி
ரைகள்கட்டிய இரதத்தை முன்செல்லத் தூண்டி-க்கறுத்த அந்த
காரகூட்டத்தை விழுங்கி வெளிச்சத்தை யுமிழ்ந்து தாழ்வடை
ந்த மேற்றிசையாகுந்தனது மனைவியின் பிணக்கைத் தீர்க்கும்படி
மிகுந்த அன்புடன் கரங்களினாற் பரிசித்தான். (எ-று.) 33.

ஒளிதிகழ் வெண்கு டைக்கீழ் மீற்றைநா னுதய காலை
தளிர்புரைக் கையின் மாதர் சாமரை யிரட்டக் கண்ணு
மனியினந் தெரியன் மார்பி னழகெனுந் தேன ருத்த
வளவர்கோன் வந்து நின்றே யணியினின் வகுப்புக் கண்டான்.

(இ-ள்.) மறுநாள் உதயகாலத்தில், சோழவேந்தன் தளிக்
களுக்குச் சமானமாகிய கரங்களினால் மாதர்கள் கவரிவீசு அவர்
களது கண்களாகிய வண்டிகள் தாணின்தமார்பின் அழகென்னும்
மதுவை உண்ணும்படி பிரகாசம்பொருந்திய வெள்ளைக்குடை
நிழலில் சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருந்து சீசனைகளை அணிவகுக்கும்
படி உத்தரவுசெய்து. (குளகம்.) 34.

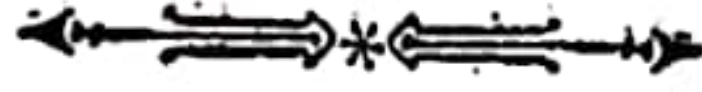
ஒற்றர்கள் தம்மை விட்டா னூர்தொறுங் குன்று தோறு
முற்றிய காடு தோறு முழைகளி னிடங்க டோறு
முற்றிடம் கள்வர் வேட ருறைவிட மெல்லாங் கண்டு
கொற்றவன் முன்னர் வந்து கும்பிட்டார் செய்தி சொன்னார்.

(இ-ள்.) கிராமங்கள், குன்றுகள், முதிர்ந்த ஆரண்யங்கள்
குகைகள் ஆகிய இவைகளுக்கு எல்லாம் ஒன்று விடாமல் தூதர்
களை அனுப்ப அவைகளில் இருக்கும் கள்ளர்கள், வேடர்கள்
ஆகிய இவர்களின் இருப்பிடங்களை யெல்லாம் அவர்கள் அறிந்து
அரசன் முன்னேவந்து நமஸ்காரம்செய்து சங்கதி சொன்னார்
கள். (எ-று.) 35.

கடம்பொழி கலுழிச் சேறு காட்டவே வீதிவந்த
தடம்படு பனைக்கை வேழம் பாய்வரு யிவுளிக் கூட்டம்
விடம்பயில் சினங்கொள் காலாள் வீரர்தங் கூட்டஞ் சேரக்
சூடம்பொரு வளைகள் பேரி கொம்புகள் முழங்க வெங்கும்.

(இ-ள்.) உடனே அரசனாக்கையால் மதத்தைப் பொழிவ
தால் கலங்கிய சேற்றையுண்டாக்கிக்கொண்டு நீண்ட பருத்த து
திகைகளுடைய யானைக்கூட்டங்களும், பாய்ந்துசெல்லும் குதி
ரைக்கூட்டங்களும், குடத்திற்குச் சமானமாகிய சங்குகளையும்
பேரிகளையும் கொம்புகளையும் நாற்றிசையும் முழக்கிக்கொண்டு
நஞ்சைப்போல் கோபங்கொண்ட படைவீரர் கூட்டங்களும்
ஒன்றுசேர்ந்து வீதியிற் புறப்பட்டன. (எ-று.) 36.

வேடச் சருக்கம்.

சூழ்ருட் படல் நீங்கக் கதிரவன் றேன்றக் கஞ்சம்
வாழவே மலர் தல் போல மாதவர் முகசு ரோசந்
தாழ்விலா தலர நெஞ்சத் தாமரை விகாச மாகக்
காழ்சினக் கிராதர் காதை கருதிச்சொல் கின்றார் சூதர்.

(இ-ள்.) எங்கும் பரவியிருந்த அந்தக்காக்கூட்டம் நீங்கிச்
சூரியன் உதயமானால் கமலமலர் அலர்ந்து விகசிதம் ஆவதுபோல்,
நைமிசவன இருடிக்களின் முகமென்னும் தாமரைகள் சூறையின்
றி ழல்ரவும், இதயகமலம் விரியவும் கடுங்கோபிகளாகிய வேட்டு
வர்களின் சரித்திரத்தைச் சொல்வதற்கெண்ணிச் சூதமுனிவர்
சாற்றத்தொடங்கினார். (எ-று) 1.

வேறு.

கல்லாம னங்கொடிய காடாமி டங்கள்விழி காணுஞ் செடித் தலை
யர்கள், வில்லோசை செய்கையர்கள் வெஞ்சின நெருப்பினர் வெடித்
திடு மிழக் குரலினார், கொல்லா ருயிர்த்திரள்கள் குத்தென்பர் வெட்
டென்பர் கூக்குர லெழுப்பு துடியோ, ரல்லார் நிறத்தினர்கள் பல்லே
கடிப்பவர்க ளாகா வுழிப் புனிந்ரே.

(இ-ள்.) சிலைபோன்ற வலிய நெஞ்சமும், பீதியைத்தரும்
அரண்மனையாகிய உறை விடமும், கண்கோர்சரிக்கும்படியான
புதல்போன்ற சிரமுமுடையவர்கள்; எப்போதும் தறுசை குணத்
தொனியெழுப்பும் கரங்களுடையவர்கள்; வெவ்விட கோபாக்கினி
மிசுந்தவர்கள்; இடியையொத்து வெடிக்கும் தொனியுடையவர்
கள்; சீவராசிகளை எப்போதும் வதைசெய்வார்கள்; குத்தென்
றும் வெட்டென்றும் கூவும் குரலிடைய பெருத்த உதடுடையவர்
கள்; இருள் போன்ற சாயலுடையவர்கள்; தந்தங்களை
நறநறவென்று கடிப்பார்கள்; மிகவுந்தீயவர்களாகிய அவ்வேடர்
கள். (இ-ள்.) 2.

மழைகா லிருட்பொழுது பக்வே யெனத்திரிவர் வரைகாடு சுற்றி வருவார், பழியே செயத்துணிவ ரொளிகு டொளித்திடுவர் பசுமாடு பத்தினி மினர், வழிமீ தினிற்களவு கொளவே நினைத்திடுவர் வலைவிசி நீத்தம் விளைவோர், சுழியே யெனச்சுழல்வர் முனிவோ ரிடைக்கணுறு னுகிலே பறிப்பர் தின்மே.

(இ-ள்.) மழைநிசி யிருட்காலங்களில், பகற்காலம்போல் சஞ்சரிப்பார்கள் ; கிரிகளையும் வனங்களையும் அக்காலத்தில் சுற்றி வருவார்கள் ; ஒளிகுகுகளில் ஒளித்துக்கொண்டிருப்பார்கள் ; பிரயாணிகளையடித்துக் கொலை செய்ப்பயப்படார்கள் ; அகப்பட்டவர்களைக்கொன்று அவர்களுடைய பசுமாடுகளையும்; பத்தினிப்பெண்களையும், வழிப்பறிசெய்ய நினைப்பார்கள் ; தினந்தோறும் வலைகளைப்பரப்பி அதில் அகப்பட்டவர்களை சூழ்ந்து பிடிப்பார்கள் ; நீர்ச்சுழிபோல் எவ்விடத்தும் சுற்றிவருபவர்கள் ; நிதமும் முனிவர்களின் இடையிலுள்ள வஸ்துக்களை அபகரிப்பார்கள் அவ்வேடர்கள். (எ-று) 3.

வளர்காவீ ரித்துறைவ் னம்ரேசெ யக்கருதி வருவா னெனக் குழுகியே, யுளவேட ரிற்றலைவர் பலர்கூடி யொட்டுநீரை யொழியாத யற்க ணுறைவோர், தளவாய்ப்ப டைத்தலைவர் முனையோர மைச்சர் சிலர் தளராசி பற் பலர்களா, விளவேனி லிற்பெரிய தொருபூச லைப் புரிவ ரிளகா மனத் தெயினரே.

(இ-ள்.) விரிந்த காவிரித்துறையுடைய சோழவேந்தன் ஒருக்கால் நம்மீது யுத்தஞ்செய்ய நினைத்து வருவானென்று கூட்டமாயிருக்கும் வேடர்களின் தலைவர்கள் பலர் ஒன்றுசேர்ந்து கூடிய கூட்டம் நீங்காமல் அக்கம் பக்கங்களில் வசிக்கும் தங்கள் சைனியங்களைப்பிரித்து படைத்தலைவர்களென்றும், முனைமுகத்தில் நிற்பவர்களென்றும், ஆலோசனை சொல்பவர்களெனவும், மற்ற சைனியங்களை என்றும் விபாகித்து வெப்பத்தின் மிகுந்த ஓர் சண்டையையியற்ற கடின இதய முடைய அவர்கள் ஏற்பாடு செய்தனர். (எ-று.) 4.

காலாடு ரங்கம்வரை மேனீரி ழிந்திடுக டாயாணை பந்தி நிரையே
மேலாய்வி ரிந்தகுடை கீழேகு ளிந்தநிழல் வீராய் வ ருந்து ளைகளே
யாலால முன்புவரல் போலேயெ ழுந்துசில் ராகாத வன்பு ளிநர்மேல்
மாலேத ரும்பரச வேலாயு தம்பொருவில் வாளாயு தந்தி கழுமே.

(இ-ள்.) காலாட்களும், குதிரைகளும், குன்றின் மீதருவி
வழிவது போன்று மதயாணை கூட்டங்களும், ஆகாயத்தில் விரித்
த குடைகளின் கீழ் குளிர்ந்த நிழலில் விருப்புடன் செல்லும் அ
திபர்களும், ஆகிய சோழவேந்தன் படைகள், எதிர்த்துவரும் ஆ
லகால விஷம்போற் சீறி யெதிர்த்து அக்கொடிய வேடர்களின்
மீது மயக்கத்தைத்தரும் மழுக்களையும், வேல்களையும் ஒப்பற்ற
வாள்களையும் பாயும்படி யேவினார்கள். (எ-று.) 5

வேறு.

கண்டனர் வரும்படை யெதிர்த்தனர் கலந்தார்
கொண்டமு சலங்கதை குனிந்தசிலை வாளி
தண்டெதி ரடித்தனர் விடுத்தனர் தடுத்தா
ரண்டமுக டெண்டிசை குலங்கவமர் செய்தார்.

(இ-ள்.) சோழன் படை வருவதை வேடர்கள் கண்டு எதி
ர்த்து இருதிறத்தார்களும் கைகலந்து கரங்களிற்பிடித்த உலக்கை
களாலும், கதைகளாலும், வளைத்த வில்லிலிருந்து கிளம்பிப அ
ம்புகளாலும், தண்டாயுதங்களாலும், நேருக்குநேராய் நின்று அ
டித்தும், விடுத்தும், தடுத்தும் எட்டுத்திசைகளும் அண்டமுகமும்
அதிரும்படி யுத்தஞ்செய்தார்கள். (எ-று.) 6.

வாள்விசிறி நிற்பரிரு தோள்களறு மட்டுந்
தாள்களற வெட்டுவர் துணிப்பர்தலை யோடே
மூளைக டெறித்துவிழ மொத்துவர்கள் குத்தால்
வேளையடு ருத்திர னெனப்பலர் வெகுண்டார்.

(இ-ள்.) தங்களது தோள்கள் சேதிக்கப்படும் வரையில்
கையில்வாளாயுதத்தைச்சுழற்றிப் போர்செய்து நிற்பார்கள்; கால்

களிரண்டும் அற்றுவிழும்படி வெட்டுவார்கள் ; உடல் முண்டமா
கும்படி சிரசைத் துண்டிசெய்வார்கள் ; சிரத்திலுள்ள முளைசிதறி
விழும்படி சிரசில் குத்துவார்கள் ; அநேகர் காமனையெரித்த கால
காலன்போல் சீறினார்கள். (எ-று.) 7.

மார்புகிழி யச்சிலர் மடிந்தனர் கிடந்தார்
வாரியி லிரத்தநதி வாரியென வேடச்
சூரிய னுதிக்கவெதிர் சுற்றிய பனிப்போல்
வீரிய முழக்கிசைகள் மேகவிடி வெல்லும்.

(இ-ள்.) மார்க்கத்தில் இரத்தநதியானது வெள்ளம்போற்
பெருக்கெடுத்தோட மார்புபிளந்து சிலபேர் இறந்து விழுந்தார்
கள் ; அவர்களின் தோற்றம் உதயசூரியனைப் பனிசூழந்திருப்ப
தையொத்தது ; வீரர்கள் வாயிலிருந்து சப்திக்கும் வீரநாதங்கள்
மேககர்ச்சனையை அடக்கும். (எ-று.) 8.

அடிப்பர்கள் பிடிப்பர்க ளடிக்கடிபி னோடி
முடுக்குவர் விலக்குவர் முறுக்குவர்கண் மீசை
யொடிப்பவர் களத்தினை யுறுக்குவர் சினத்தாற்
றுடிப்பருயிர் நெக்கியுடல் சொக்குவர் களைத்தே.

(இ-ள்.) ஒருவரையொருவர் அடிப்பார்கள் ; பின்பாய்ந்து,
முன்சென்று கரங்களிற் பற்றுவார்கள் ; துரத்துவார்கள் ; விலக்
குவார்கள் ; மறுபடி மீசைகளை முறுக்குவார்கள் ; கழுத்தை
முறிப்பார்கள் ; சீறுவார்கள் ; ஆவிதுடிப்பார்கள் ; உடல்குழை
யக் களைத்து முர்ச்சிப்பார்கள். (எ-று.) 9.

வாளினை விதிர்ப்பர்சிலர் வாயிதழ் மடிப்பர்
தோணினைக டட்டுவர் தொடுப்பர்சிலர் பாண
மாளுவர்கள் வீழுவர்கள் மீள்வெழு வார்கள்
காளமொடு பேரிபட கங்கட லடக்க.

(இ-ள்) சிலர் வாளாயுதத்தை வீசுவார்கள் ; சிலர் உதட்டைக் கடிப்பார்கள் ; சிலர் இரண்டு புயங்களையும் தட்டுவார்கள் ; அம்புகளை சிலர் விடுப்பார்கள் ; சிலர் மடிந்துவிழுவார்கள் ; மூர்ச்சையால் விழுந்த சிலர் எக்காளம், பேரி, தம்பட்டம் ஆகிய இவைகளின் முழக்கம் சமுத்திர கோஷ்டியை அடக்கும்படி முழக்கிக் கொண்டு மறுபடியும் எழுந்திருப்பார்கள். (எ-று.) 10.

ஆணைகர மற்றுடல் கிடக்கவரு மாழிச்
சேனைக ளிறக்கநடை வாசிகள் செருப்பார்
காணிடை யெளளிப்பர்சிலர் கால்கடடு மாறி
மேனியிடு நற்கவசம் வெட்டினி லிழப்பார்.

(இ-ள்.) பாணைகள் துதிக்கையலுந்து உடலம் பூமியிற் கிடக்கவும், கடல்போல்வந்த சேனைகள் மடியவும், கதிகளையுடைய குதிரைகள் உயிர்துறக்கவும் பலர் போர் செய்தார்கள் ; பாதங்கள் தடுமாற விழுந்தோடி சிலர் வனங்களிலொளிந்துகொண்டார்கள் ; பகைவர்கள் வெட்ட சிலர் தங்கள் மார்பிலணிந்த கவசங்களை யிழந்தார்கள். (எ-று.) 11.

வேறு.

அஞ்ச லின்றியே யாயிரு படைகளு மடர
வெஞ்ச லின்றியே வேடர்தம் படையெலா மெதிர்த்துத்
துஞ்சினார் சிலர் துஞ்சிடார் தோற்றன மென்றே
வெஞ்ச மத்திடை யோடினர் வெருவினர் விரைந்தே.

(இ-ள்.) இவ்விதமாய் இருதிறச்சைனியங்களும் பயப்படாமல் சண்டைசெய்ய அவற்றுள் மிச்சயின்றி வேட்டுவர் சைனியங்களியாவும் சோழன் சேனையோடு எதிர்த்து மடிந்தார்கள் ; மடியாமல் தப்பிய சிலர் தோற்றோமெனச் சொல்லிக்கொண்டு, வெவ்வினியுத்தமத்தியில் பயந்து வேகமாய் ஓட்டம் பிடித்தார்கள். (எ-று.) 12.

ஒடி னூர்சில ருயிர் பிழைத் தோமென வுள்ளம்
வாடி னூர்சிலர் வாள்வழி யெயிற்றியர் தம்மைக்
கூடி னூர்சிலர் கானெலா மழுகையின் குரலாய்த்
தேடி நாதர்கண் மக்களெங் கேயெனத் திரிந்தார்.

(இ-ள்) உயிர் தப்பினோமெனச் சிலர் ஒடினார்கள் ; சிலர்
மனமெலிந்து வாள்போலும் பிரகாசம் பொருந்திய விழிகளு
டைய வேட்டுவமாதர்களிடம் போய்ச்சேர்ந்தார்கள் ; அம்மாதர்
கள் அரண்யமுழுதும் அழுகுரலுடன் தங்கள் புருஷர்களையும்
பிள்ளைகளையும் தேடித்திரிந்தார்கள். (எ-று) 13.

வேட மாதர்க ளழுதகண் ணீர்வழி வெள்ள
மோட மார்பினி லிறங்கியே யலறிடு மொலியாற்
கூடி மர்னின் மஞ்சியே மயலினிற் குதிக்க
வாடி யோடிடுங் கடமைகள் வனத்திடை மறுகி.

(இ-ள்.) வேடஸ்திரீகள் அழுததினால் கண்ணினின்று
பெருகிய ஜலம் மார்பின்வழியாய் வழிந்து பெருக்கெடுத்தோட
அவர்கள் அலறிடுந் தொனியால் மான் கூட்டங்கள் பயந்து மரு
ண்டு குதித்துச்செல்ல, கடமைமிருகங்கள் பயந்து வனமெங்கும்
சுழன்று திரியும். (எ-று.) 14.

இவ்வ ணம்பட வளவர்கோன் சேனைக ளெழுந்தே
யவ்வ னத்தினைக் குடாரமோ ராயிரங் கொண்டே
யெவ்வ யின்றொறுங் களைந்தன ரழலினி லெரித்தார்
கொவ்வை வாய்ச்சிய ரெயிற்றியர் குடியெலாஞ் சிதற.

(இ-ள்.) இப்படியாய் வேடுவர்களியாவரும் நாசமடைய
உத்தமச் சோழவேந்தனுடைய சைனியங்கள் கிளம்பி கொவ்வை
யத்ரமுடைய வேடப் பெண்களின் குடிகளெல்லாம் சிதறியோ
டும்படி கணக்கில்லாக் கோடிகளைக்கொண்டு அவ்வாரண்யத்
தை எல்லா இடங்களிலும் அறவெட்டி அக்கினியில் எரியும்படிச்
செய்தார்கள் (எ-று.) 15.

பாவ புண்ணிய மெப்படி யோவெனப் பார்க்கின்
மேவு வேடர்தங் கிளையோடு பாவம்வே ரறுக்கு
மோவில் புண்ணியஞ் சோழனை வாழ்வினை யுற்றுத்
தேவ னென்னவே செப்பிட விளங்கியே சிறக்கும்.

(இ-ள்.) நல்வினை தீவினைகளின் செயல்கள் எவ்விதமென
ஆராய்ந்து பார்த்தால், பாவமானது பொருந்திய வேடர்களைச்
சுற்றத்துடன் அடியோடு நாசஞ்செய்துவிட்டது ; கெடுதலில்
லாத புண்ணியமோ தன்னையண்டிய சோழராஜனைத் தேவாமிச
மெனும்படியான வாழ்வையடையச்செய்து பிரகாசித்துச் சிறப்
படைந்தது. (எ-று.) 16.

புண்ணி யம்மது தேய்தல்போல் வளர்ந்திடும் பொலிவா
யெண்ணு தீவினை நாட்குநாள் வளர்தல்போ லிறக்குங்
கண்ணொ ராயிர முள்ளவன் கற்பக நிழற்கீழ்
நண்ணி வாழ்வார்க ணல்வினை செய்திடு நல்லோர்.

(இ-ள்.) பின்னும் நல்வினைப் பலன் சுருங்குவதுபோற்
காட்டி எழுந்து விருத்தியாகும்; கொடியதாய் நினைக்கப்பட்ட
தீவினைப்பலனோ நாளுக்கு நாள் விருத்தியாவது போற்காட்டி
அடியோடு நாசமாகும்; ஆயிரங்கண்ணுடைய இந்திரனது லோ
கத்தில் கற்பக விருஷங்களின் நிழலின்கீழ் புண்ணியம் இ
யற்றிய மேலோர்கள் பொருந்தி வாழ்வார்கள். (எ-று.) 17.

வேங்கை யீற்றினுக் கைந்தென வீனினும் விளங்கா
தேங்கு நாட்குநாட் டேய்ந்திடும் கொலைசெயு மியல்பா
லோங்கி மெப்பசு வீற்றினுக் கொன்றென வீனும்
வாங்கு நீர்ப்புவி நிறைந்தது வளருநல் வினையால்.

(இ-ள்.) புலி ஓர் சூலுக்கு அவ்வைந்தாய்க்குட்டிகள் ஈன்
றாலும் விருத்தி யடைவதில்லை; கொலை செய்யும் இயல்பான கொ
டியகுணத்தால் நாளுக்கு நாள் கூடிவிடும்; புண்ணியமதிகரித்த
பசுவானது சூலுக்கு ஒவ்வொரு கன்றே யீன்றிடினும் நல்வினை

யால் கடல் சூழ்ந்த உலகத்தில் நாளுக்கு நாள் அதிகரித்து விளங்கும். (எ-று.) 18.

ஆத லால்விற கடைந்தனன் பொன்னிநா டாள்வோன்
நீதி யற்றிய தன்மையால் வேடர்கள் சிதைந்தார்
வேத தூல்வழி நல்வினை விளங்கவே செய்து
நீதி யாமர சியலையே நடத்தின னெனநாள்.

(இ-ள்.) காவிரிபாயும் நாடாளும் வேந்தன் மேற்சொல்லி ய ஞாயத்தினாலேயே ஜயமடைந்தான்; வேடர்கள் தாங்கள் தீமையை யியற்றியபடியால் நாசமடைந்தார்கள். வேத சாஸ்திரக் கிரமமாய்ப் புண்ணிய க்ருமங்களையே செம்மையாகச் செய்து ம னுநீதியாகிய செங்கோலையே சோழராஜன் வெகு காலம் நடத்தினான். (எ-று.) 19.

புவிம டந்தைதா னியற்றிய தவமெனப் புகல
நவைசெய் வேடர்தாம் போனபின் காடுனு நாமந்
தவற வேவளர் நாடுன யாவருஞ் சாற்ற
வுவகை யாயுள வாக்கினு னடிக்கடி யூர்கள்.

(இ-ள்.) பூமி தேவி செய்த தவவிசேடத்தாலென்று சொல்லும்படி குற்ற மியற்றும் வேடர்கள் நசித்தபின்பு, அரண்யமென்னும் பெயர் அடியோடு ஒழிந்து வளமுள்ள நகரமென்று யாவருஞ் சொல்ல சந்தோஷமாய்ச் சோழராஜன் அடிக்கடி சமீபமாய் ஊர்களுையுண்டாக்கினான். (எ-று.) 20.

வேறு.

மிடியுளா ராகி வந்தார் வீடொடு மாடு செல்வக்
குடிகளென் றுரைக்கும் வண்ணங் கொடுத்தனன் கங்குல்போக
விடியல்வந் துற்றாப் போலும் வெருவிதா மிடங்க ளெல்லாம்
வடிவதாம் பந்தர் நீழல் வகைவகை நிறைத்தார் சால.

(இ-ள்.) தரித்திரராய் வந்தவர்கள் கிரகம், பசு, நிதி வாய்ந்த குடிகளென்று சொல்லும்படி கொடுத்தான்; இரவுநீங்க விடி

யற்காலம் பொருந்துவதுபோல் பயங்கரமுள்ள காடனைத்தும்
அழகிய காவணங்களாய் நிழல் தரும்படி வேண்டியபுட்டும் வரி
சைவரிசையாய் அவ்விடமெங்கும் செய்தார்கள். (எ-று.) 21.

சிலசில ஓர்கள் சிற்றூர் சிற்சில ஓர்கள் பேரூர்
பலபல நகரா மென்னப் பாங்கினங் காடி வீதி
சலமிசு வாலி யேரி சத்திரஞ் சாலை பூங்கா
முலைசுமந் திடைதேய் மின்னார் முழக்குறு நடன சாலை.

(இ-ள்.) சிற்சில கிராமங்கள் சிறிய கிராமங்களாகவும், சிற்
சில கிராமங்கள் பெரிய கிராமங்களாகவும், பற்பல ஊர்கள் நகரங்
களாகவு மியற்றி அவைகளில் அழகிய கடைவீதிகளும், தண்ணீ
ர்நிறைந்த குளங்களும், ஏரிகளும், தர்மசத்திரங்களும், சாலைகளு
ம், பூந்தோட்டங்களும், கொங்கையின் பாரத்தால் இடைதேய்ந்
த மாதர்கள் கானஞ்செய்தாடும் நாடகசாலைகளும். (குளகம்.) 22.

மகரதோ ரணங்க ளாடு மணிவீதி மணியிழைத்த
சிகரவா லயங்கண் மன்னர் கோயில்கண் மறைத டேர்வோ
ரகரமா மடங்கண் முக்கணரன்விழா மண்ட பங்கள்
விகசித மாகுங் கஞ்ச மின்னனார் மணிக்குழைக்கே.

(இ-ள்.) மகர தோரணங்க ளைசுகின்ற அழகிய வீதிகளு
ம், இரத்தின மிழைத்த சிகரமுடைய சினகரங்களும், அரசரது
அரண்மனைகளும், வேதிபர்களின் அக்கிரஹாரங்களும்; பெரிய
மடங்களும், சிவபிரானுக்குத் திருவிழா மண்டபங்களும் அமை
ய வுண்டுபண்ணினன். அந்நகரில் மின்போன்ற மாதர்களின் நவம
ணியிழைத்த குண்டலங்களுக்குச் சமானமாய்த் தர்மரை புஷ்பிக்
கும். (எ-று.) 23.

வேறு.

எங்குங்கழை யெங்கும்பயி ரெங்குங்கழ னிகளே
சங்கங்கள் கமஞ்சுல்க ளுலைந்தேதர ளங்க
ளங்கங்கு முமிழ்ந்தீன வரும்புஞ்சல சங்கள்
பொங்குங்கயல் பொருவானைகள் புனலோடைக ளெங்கும்.

(இ-ள்.) அப்புதிய நகரில் எங்கேபார்த்தாலும் கரும்புகள், எவ்விடத்திலும் நெற்பயிர்கள், எங்கும் செந்நெல் வயல்களாம்; சங்குகள் நிறைந்த சூல்முதிர்ந்து வெடித்து முத்துகளை எவ்விடமும் சொரிந்து கிடக்க, கமலங்கள் முகைகாட்டும்; கெண்டை மீன்களுடன் எதிர்த்துப் போர்கெய்யும் வானைமீன்கள் சலக்கால்வாய்கள் தோறும் அதிகரித்து விளங்கும். (எ-று.) 24.

தெங்கங்குலை கதிரேழ்பரி செல்லும்பத மிடறி
யங்கங்கு முடைந்தேபுன லாராய்வயல் பாயப்
பொங்குங்கதிர் நெற்சாலி புகுந்தேமடை பாயத்
தங்குஞ்சில கமுகாடவி பவளங்க டழைக்க.

(இ-ள்) சூரியனது தேரிற்பூட்டிய ஏழு பச்சைக்குதிரைகளின் கால்கள் இடறியதால் வானளாவிய தென்னங்குலைகள் பூமியில் வீழ்ந்து எங்குமுடைந்து இளநீர் நதிபோற்பெருகி உயர்ந்த கதிர்களுடைய நெல்வயலிற் பிரவேசித்துப் பாய்ந்து மடைவழியாய்ச் சென்று பாக்குத்தோப்புகளும் பவளக்கொடிகளும் தளிர்த்த நிறைந்து தேக்கியிருக்கும். (எ-று.) 25.

வேறு.

சேறு செய்வா ரொருபக்கஞ் சேற்றின் வயல்நாற் றுகணவொ
ராறு வாய்க்கால் நீர்பாய வடைத்த மதகு திறப்பார்கள்
தாறு கவிழ்ந்த குலைவாழை யிடையே கனிந்த சாரத்தி
னாறி யூறு மஞ்சளிஞ்சி தழைந்து வளர்ந்தே யோங்கிடமே.

(இ-ள்.) ஒரு பக்கத்தில் வயல்களைச் சேறடிப்பார்கள்; இன்னொருபக்கத்தில் சேருக்கிய வயல்களில் நாற்றுகள் நடுவார்கள்; சிலர் ஆற்றுவாய்க்கால் நீர் வயலிற்பாய அடைத்திருக்கும் மதகுளைத்திறப்பார்கள்; முற்றித்தொங்கிய வாழைக்குலைகளினடுவில் கனிந்தொழுகும் ரசம் பாய்ந்து பூமியூறுவதால் மஞ்சட்செடியும் இஞ்சிச்செடிகளும் தழைத்து வளர்ந்து உயரும். (எ-று.) 26.

மடவார் முகத்தை மதியமென்று மலருங் குமுதங் கருநெய்த
விடையை மின்னா மென்றெண்ணி யேடு விரியுஞ் செந்தாழை
கடையே குமுன்ற கருங்கூந்தற் காரென் றெண்ணி மயினடிக்கு
மடல்வேற் கண்ணை யலர்களுன்றே யளிகள் மொய்க்க வகற்றிடுவார்.

(இ-ள்.) மாதர்களின் வதனத்தைச் சந்திரனென்றெண்
ணி குமுதமலர்களும் நீலோற்பலங்களும் புஷ்பீக்கும்; இடையை
மின்னலென்றெண்ணி சிவந்த தாழை இதழ்கள் விரிந்து மலரும்;
அடிப்பாகத்திற் குழற்சியுடைய கரிய கொண்டையை மேகமென்
று நினைத்து மயில்கள் நடனஞ்செய்யும்; கொல்லும் வேல்போன்
ற விழிகளைக் குவளைப்புஷ்பங்ளென்றுன்னி வண்டுகள் மொய்க்க
அவைகளை யோட்டுவார்கள். (எ-று.) 27.

இரவி விளக்கப் பணிமணிக ளெரிக்கக் கதிர்க ளிருளிரியுங்
கரமே னீலக் களங்கோதிற் கார்தண் மேல்வண் டணைந்ததொக்கு
மிருமா முலையைச் சமக்குமிடை யியற்றும் வேத னெனுஞ்சித்த
னொருநா விரண்டு மலைசமக்க வுபாயஞ் செய்த வகைபோலும்.

(இ-ள்) அம்மாதர்களணிந்த சூரியப்பிரகாசத்துக் கொப்
பான ஆபரணங்களிற் பதித்துள்ள இரத்தினங்கள் கிரணத்தை
வீசுவதால் அந்தகாரம் நீங்கும்; கரத்தின் மேற்புறத்திற் குத்திய
குறியாகிய நீலக்களங்கத்துக்கு உவமை சொல்லின் கமல மலர்
மேல் வண்டு சேர்ந்ததை யொக்கும்; இரண்டு பருத்த குயங்களைத்
தாங்குஞ் சிறிய விடையை நோக்குமிடத்து அதனைச் சிருஷ்
டித்த பிரமனாகிய சித்தன் ஒருநா ளிழையானது இரு பர்
வதங்களைச்சமந்திருக்கச்செய்த உபாயத்தன்மை போல
விளங்கும். (எ-று.) 28.

முள்ளு செறிந்த கொழுங்காட்டை முழுநா டாக வளஞ்செய்த
வள்ளல் சோழ னெஞ்சறிவுஞ் செயலு முரைக்கே யடங்காவா
முள்ளத் திடைநல் லோர்நினைக்கி லுடனே முடியு மென்பதுதான்
வெள்ளக் கடல்குழ்ப் புவியினிடை யாரு மறிய விளக்கினனே.

(இ-ள்.) முட்கள் நிறைந்த பருத்த வனத்தை முற்றும் வளப்பழுள்ள நாடாகச்செய்த கொடையாளனாகும் சோழ வேந்தனுடைய மனோரூபமும் தொழிலும் வசனத்திலடங்காததாகும்; நல்லவர்கள் தமது இதயத்தில் ஏதேனுமொன்றைச் சங்கற்பித்தால் அக்கருமம் உடனே தடையின்றி நிறைவேறுமென்னும் நியாயத்தை நீர் நிறைந்த கடல் சூழ்ந்த இவ்வுலகில் எவருந் தெரிந்து கொள்ளும் படி விளக்கிக்காட்டினான். (எ-று)

29.

அரசர் பிரானுத் தமச்சோழ னவ்வை சொல்லி நெறியொழுகித் தரணி மீதிற் புகழ்நிறுவித் தருமப் பயிரை வனமாக்கி யானார் கருணைக் கடன்மூழ்கி யளவில் கால மரசியற்றித் திரமாய் வாழ்வு செழித்தோங்கிச் சிந்தை மகிழ்ந்து சிறந்தானே.

(இ-ள்.) ஒளவை பிராட்டியார் உபதேசித்த வழியை யதுஷ்டித்து உத்தமச்சோழமகாராஜன் பூமியின்மீது தன்னுடையகீர்த்தியைத்தாபித்து தருமமென்னும் பயிரைச் செழிக்கச்செய்து அதனால் சிவபிரான் பிரசாதித்த கருணைவாரியிற்படிந்து நெடுங்காலம் அரசாக்கிசெய்து நிலை பெற்ற வாழ்வில் தழைத்து மனமகிழ்ச் சிறந்து விளங்கினான். (எ-று.)

30.

கதைச் சுருக்கம்.

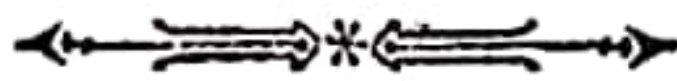
ஸ்ரீ ஒளவைபிராட்டியார் பாவநாசப்பதியில் வாசமாயிருந்த போது தம்மை நேசித்த ஓர் யாதவப்பெண்ணின் விவாஹகாலத்தில் சேர, சோழ, பாண்டிய வேந்தர்களை அங்கு வரவழைத்து அவர்கள் முன்னிலையில் அப்பெண்ணின் மணத்தை முடித்தபின்னர், வேந்தர்கள் அங்குவந்ததற்கறிஞறியாய் அப்பதியில் சில பகல் வசித்துத் தங்கள் பெயரால் மூன்று நகர்களையுண்டாக்கும் படி பிராட்டியார் ஆக்ஞாபிக்க, அவ்வாறே சேரன் சேலபுரியையும், பாண்டியன் வீரபாண்டியென்னும் நகரையும் பஞ்சாக்கூர் நதிக்கரையிலியற்றினார்கள். சோழவேந்தன் தனது பெயர்

விளங்க உத்தமச்சோழ புரமென்னும் நகரை நதிக்கரையிலியற்றி
சோழேசர் பூஜையை நடத்தி அந்நகரிலிருந்து அரசுபுரிந்துவந்த
காலத்தில், மேற்றிசையிலிருந்து சில வேதியர்கள் யாத்திரை
யாய்ப் பல தலங்களைத் தரிசித்தபின் சோழபுரம் வந்து கரபுரேச
ரை விதிப்படி வணங்கி தம்மூர்க்குத்திரும்புகையில் கொலைவேடர்
கள் வழியில் மறிக்க, சோழவேந்தனது ஏவலர் அவ்வேட்டுவரை
யெதிர்த்து மாளவும், வேடர்மீறி அரசனது நகரிற் பிரவேசித்து
கொள்ளைக்காய் யத்தனிக்க, அரசன் தனது படையுடன் எதிர்த்
து மூலத்தோடும் அவர்களைச்சம்ஹரித்து அவர்கள் வசித்த கான
கங்களை வெட்டித்திருத்தி அழகிய நகராக்கி பலதேயத்தாரும்
குடியேறி வாழச்செய்து சோழேசர்பூஜையின் மகிமையால் நெடு
நாள் வாழ்ந்து அப்பதியை அரசு புரிந்திருந்தனன்.

கதைச்சுருக்க முற்றும்.

வதிட்டச் சருக்கம்.

செடித்தலை வேடர் மாளச் சிதைத்துகா நகத்தின் மாந்தர்
குடித்தனஞ் செய்ய வைத்த கோச்சோழன் கதைவயக் கூறி
முடித்தபின் வதிட்டர் காதை முனிவரர்க் குரைப்பான் சூத
படிதொடுத் தோதும் வேத வியாசரை யஞ்சு லித்தே.

(இ-ள்.) புதர் போன்ற சிரமுடைய கிராதர்கள் மாளும்ப
டி நாசஞ்செய்து அவர்களின் உறைவிடமாகிய வனத்தை மனிதர்
கள் வசித்து இல்வாழ்க்கை செய்யும் நகரமாக்கிய உத்தமச்சோழ
வேந்தனதுசரிதையைச் சொல்லிமுடித்துப் பிறகு வசிஷ்டமுனிவர்
ரின்சரித்திரத்தை நைமிசமுனிவர்களுக்குச் சொல்லும்பொருட்டு
ஸ்ரீ வேதவியாச மூர்த்தியை சூதர் வணங்கி ஆரம்பமுதல் சொல்
லத்தொடங்கினார். (எ-று.)

வேறு.

பங்கயப் பொருட்டி லரசுவீற் றிருக்கும் பழமறைக் கிழவனோர் தினத்திற், கங்கையே முதல நதிகளும் வேதங் களுமெழுத் துகளுமே யுருவா, யங்கெதிர் நிற்கச் சித்தர்கந் தருவ ரமரர்க ளியக்கரோ டரக் கர், பொங்கிய திக்குப் பாலர்கள் மேருப் பொருப்பினை வலம்புரி வோர்கள்.

(இ-ள்.) தாமரை மலரின் பொருட்டில் வீற்றிருந்து உலக அரசியல் நடத்தும் அநாதி வேத சுதந்தரனான பிரமதேவன் ஓர் தினத்தில் கங்கைமுதலிய புண்ணியநதிகளும், வேதங்களும், அக்ஷரங்களும் வடிவுகொண்டு தமது சந்நிதியில் நிற்கவும்; சித்தர், கந் தருவர், தேவர்கள், இயக்கர்கள், இராக்ஷதர்களுடன் ஒங்கிய அ ஷ்டதிசைப்பாலர்களும் மகமேருகிரியைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்யும் சூரிய சந்திரர்களும், (குளகம்.) 2.

அன்பெனு நீரே யகத்தினிற் பாய வசைவிலா நினைவெனும் வாய்க்கால், நன்பெருந் தவமாம் பயிரினை வளர்க்கு நான்மறை முனி வரின் மிக்கார், தென்பொதி யத்துக் குறுமுனி வதிட்டன் செழுந்த வத் துயர்ந்தமார்க் கண்ட, நென்பினை யுதவு ததீசிகா சிபன்மற் றினை யிலா முனிவர்கள் சூழ.

(இ-ள்.) அன்பென்கிற ஜலமானது சலன்மற்ற சங்கற்ப மென்னும் கால்வாய் வழியாய் இதய வயலிற் பாய்ந்து நன்மையு டைய பெரியதவமென்னும் பயிரை வளர்க்குஞ் சதுர் வேதமுணர்ந்த முனிசிரேஷ்டர்களாகிய தெற்கிலுள்ள பொதியமலையில் வசிக்கும் அகத்தியமுனிவரும், வசிட்ட முனிவரும், செழுமையாகிய தவத்தில் உயர்ந்த மார்க்கண்டேயரும், தேவர் வாழும்படி தமது முதுகெலும்பைக்கொடுத்த ததீசிமுனிவரும், இன்னும் காசிபர் முதலிய ஒப்பில்லாத பற்பல முனிசிரேஷ்டர்களும் தம்மைச் சூழவும், (குளகம்.) 3.

நாற்றிசை முகத்தும் வருபவர்க் கெதிராய் நான்முகக் காகுதிந் தரசு, வீற்றிருந் தம்போ ருகத்திருக் கோயின் மேவினோன் தருமுகில் வண்ண, னூற்றுதே னுந்தித் தாமரை மலரி லுதித்தவ னுவகையா யிருந்தான், ரோற்றிய புவன கோடியி னடக்குஞ் செய்தியை யவ்வர் சொல்ல.

(இ-ள்.) நான்கு திக்குகளிலும் இருந்து சேவிக்க வருபவர் களுக்குத் தமது சதுர்முகங்களின் தரிசனம் தந்து மேகவண்ண ராகும் விஷ்ணு மூர்த்தியின் தேன் சுரக்கும் நாபிக்கமலத்தில் உற்பவித்தவரும் அழகிய தாமரைக்கோயிலிற் பொருந்தி வசிப் பவருமாகிய நான்முகக்கடவுள் கொலுவீற்றிருந்து தம்மாற்சி ருஷ்டிக்கப்பட்ட அண்டகோடிகளின் சவிஸ்தாரங்களை ஒவ்வொ ருவராய் விண்ணப்பஞ்செய்யத் திருச்செவிகொண்டு மகிழ்ச்சியா யிருந்தார். (எ-று) 4.

திவவுறு மகதி யாழிசைப் பரமர் திருச்செவி விருந்தெனத் தேக்க, வுவகையே செய்யு நாரதன் வரலு நோக்கினு னுலகெலரம் படைத் தோன், புவியின்மே லோது புராணமு வாறி னினைச்சொலாப் புராண மொன் றுண்டோ, தவமுனி வோரிற் பெரியைநீ யென்று சாற் றியே சாற்றுவான் பின்னும்.

(இ-ள்.) அப்போது, வலீந்து கட்டப்பட்ட மகதியாழின் ஓசையைச் சிவபிரான் திருச்செவியில் விருந்தாக நிறையச்செய் து திருவுள்ளத்திற் களிப்பையூட்டும் நாரதமுனிவர் அங்கு வரவே சகல உலகங்களையும் சிருஷ்டித்த பிரமதேவர் அவரைத் தமது விழிகளாற்பார்த்து, பூமியில் சொல்லப்பட்ட பதினெண் புராணங்களில் உன்னைப் புகழ்ந்துபேசாப் புராணமும் உண்டோ? தவமி யற்றிய முனிவர்களில் நீ விசேஷித்தவனாகுமென்று புகழ்ந்து மறு படியுஞ்சொல்லுவார். (எ-று.) 5.

பலபக லீண்டு வந்திலா யெங்கே படர்த்தனை யென்னவே வினவ, வலைதிரை புரட்டுங் கடலுடை யுடுத்த வவனிமே லியர்த்திரை யாகித், தலமெலாங் காணப் போயினே னெனலுஞ் சதுர்ஹைச் சதுர்முக னோக்கி, மலைமகள் பாகன் சிவதலத் ததிக மகிமையெத் தலமெனக் கேட்க.

(இ-ள்.) குழந்தாய்! நீ இவ்விடத்திற்கு அநேக நாட்களாய் வரவில்லையே; எங்குசென்றனை, சொல்லுவாயென்றுகேட்க, நாரதர், ஐயனே! சலிக்கும் அலைகளையெறியுங் கடல் என்னும் ஆடை தரித்த பூமியின்மீது யாத்திரையாய்ச் சிவசேஷத்திரங்களியாவை யுந்தரிசிக்கச் சென்றிருந்தேன் என்று சொல்ல, நான்மறைகளும் நான்கு முகமாயுடைய பிரமதேவர் அவரைப்பார்த்து பார்வதி பங்கராகிய பரமசிவன் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவஸ்தலங்களுள் பெருமை மிகுந்தது எதுவெனக்கேட்க, (குளகம்.) 6.

காசிமா நகர்மா யாபுரி யவந்தி காஞ்சிமற் றயோத்திவண் வெரை, மாசறு மதுரை யென்னுமேழ் புரிகள் மாநிலத் ததிகமென் றுரைப் பர், பேசிய கங்கையமுனைநன் மதைநீர் பெருகிய சரஸ்வதி பொன்னி, வீசிய திரைசேர் குமரிநற் கோதா விரியென வுரைப்பரேழ் நதியே.

(இ-ள்) நாரதர் சொல்லுகின்றார், அத்தனே! பெருமைதக் கிய வாரணாசி, மாயாபுரி, அவந்தி, காஞ்சி, அயோத்தி, வளமுள்ள துவாரகை, குற்றமற்ற மதுரையென்று சொல்லப்படும் இவ்வேழ் நகரங்களைத்தான் பூமியில் விசேஷமாய்ச் சொல்வார்கள்; நதிகளு ள் கங்கை, யமுனை, நர்மதை, நீர் பெருகும் சரஸ்வதி, காவிரி, அ லைவீசும் கன்னியாகுமரி, நல்லகோதாவிரி யென்னும் ஏழ் நதிக ளைச் சிரேஷ்டமாய்ப் புகல்வார்கள் (எ-று) 7.

இத்தலங் களினு மதிகமாந் தலமொன் றெண்ணிலுண் டேழ்நதிக் கதிக, வுத்தம நதியு முண்டவற் றுண்மை யுமையொரு பங்கின ரரு ளான், மெய்த்தவப் பயத்தா லறிந்தன னவற்றை விளம்புவன் வேதமே மணக்கும், வித்தகத் திருவா யையனே வுலகம் விளங்கிடப் பூத்திடு முதலே.

(இ-ள்) வேதமணம் பரிமளிக்கும் திருவாயுடைய ஞான மூர்த்தியே! அண்டங்களியாவு முண்டாகி விளங்கத் தந்தருளிய காரணனே! யோசிக்குமிடத்து மேற்சொல்லிய ஸ்தலங்களினும் வி சேஷித்த ஓர் ஸ்தலம் புவியில் உண்டு; முற்கூறிய சப்தநதிகளினு

ம் சிறந்த மேலான ஓர்நதியும் உண்டு; இவைகளின் உண்மையைச் சிவபெருமான் திருவருளாலும் எனது மெய்ம்மையாகிய தவப் பிரயோசனத்தாலும் தெரியலானேன்; அவற்றைச் சொல்லு கிறேன். (எ-று.) 8.

அரனுரு வசகியரியுரு வாகியயனென வாயினையையா, பிரமநீய நியாப் பொருளுமொன் றுண்டோ பெற்றவனீயலோ புலியை, யுரிய நம்மைந்தர்க் கொருசொலையோதி யுரைத்திடம் மைந்தரை யுவப்பா, நிருநிலத் தோர்கள் முறைமையீ தாமா லிவ்வகைத் திருவுளத் தியற்கை.

(இ-ள்.) ஐயனே! நீர் ருத்திரராகவும், மாலாகவும், பிரம தேவராகவும் திருவுருக்கொண்டீர்; ஞானசொருபியாகிய தேவரீர் அறிபாத வஸ்து உண்டோ? உலகத்தைச் சிருஷ்டித்தவர் தேவரீர் அன்றோ? உலகத்தார் தமக்குரிய சிறுவர்களிடம் ஓர் சொல்லைச் சொல்லி அதற்குப்பின் அவர்களாற் பேசப்படும் இன்பமொழி களைக்கேட்டுச் சந்தோஷிப்பார்கள்; இவ்வியற்கையின்படியே தமது திருவுளப்பாங்கும் இப்போது ஏற்பட்டது. (எ-று.) 9.

அன்னவா நென்ன குழவிக ளறிவா யறிந்தது போலயா னுரைப் பன், சொன்னவேழ்பதியிற் கோடிபங் கதிகந் துக்கிடை துக்கியே பல த்தை, முன்னியே யறியிற் கண்டிட லாகு மொழிந்தபஞ் சாக்கரநதியை, நன்னதியோரேழ் நதிக்குமேன் மிக்காய் நாடிடி லத்துணைப் பயனே.

(இ-ள்.) அதுபோல, சிறுபிள்ளைகள் தங்கள் அற்ப அறிவு கொண்டு அறிந்ததுபோல் தேவரீருக்கடியேனும் மொழிவேன் டேட்கவேண்டும்; யான் சொல்லப்போகும். நீகரம் முற்சொல்லிய எழ்நகரங்களுக்கும் கோடிபங்கு அதிகமாகும். இவைகளிலுண்டா ரும் பலத்தைத் தராசில் நிறுத்துயோசித்தறிந்தால் இவ்வுண்மை யை அறியலாகும்; மேற்கூறிய விசேஷமான ஏழ் நதிகளினும் சொல்லும் ஸ்ரீபஞ்சாசுரநதியை மிகச்சிறந்ததென மதித்திடில் அவ்வளவுக்கவ்வளவு பிரயோசனம் உண்டாகும். (எ-று.) 10.

வேறு.

நாரதன்சொலு மேயறிந்திட நான்முகன்றிரு வாயினுற்
பாரிலைந்தல மேசிறந்தன பாவமென்பது தேயுமே
யோர்தினந்துறை நீர்படிந்தவ ருருறைந்தவர் வாழ்வரே
யேருறுங்கயி லாயவெண்கிரி யீசர்வந்தெதி ராள்வரே.

(இ-ள்.) பிரமதேவர் தெரிந்து கொள்ளும்படி பின்னும்நர்
ரதமுனிவர் தமது திருவாயாற் சொல்லுகின்றார், பஞ்சாக்கர
நதிக்கரையில் ஐந்து கேஷத்திரங்களும் மேலானவை. இந்
நீர்த்துறையில் ஓர் தினம் முழுகினவர்களின் தீவினைகள்முழு
தும் ஒழிந்துபோம் ; கேஷத்திரவாசம் ஓர் தினஞ்செய்தவர்களும்
சுகமடைவார்கள்; அழகிய வெள்ளியங்கிரிக்கடவுள் அவர்கள் மு
ன்தோன்றி ஆட்கொள்வார். (எ-று.) 11.

மாதவம்புரி வோர்களைந்தல வாசமென்பது சேர்வரே
யீதரும்பெரு வாழ்வுதந்திடு மீனமில்சுதர் சார்வரே
சாதியென்பது தானிழந்தவர் தாமுறைந்திட மேலவ
ராதியந்தமி லாதசங்கர னுவரென்றிடு நூல்களே.

(இ-ள்.) பெருமையுடைய தவத்தை யியற்றுபவர்களியாவ
ரும் மேற்சொல்லிய பஞ்சஸ்தலவாசமே செய்வார்கள். இதனால்
அரிய பெரியவாழ்வை யடைந்து குற்றமில்லாத பிள்ளைகளைப்
பெற்று வாழ்வார்கள். வருணத்தில் இழிந்தோர்களும் அங்குவாச
ஞ் செய்வதால் உயர்ந்தவர்களே. தேகாந்தத்தில் முதலும் மு
டிவும் இல்லாத சுக ஸ்வ ரூபி களா வ ரென்று மெய்நூல்கள்
விளம்பும். (எ-று.) 12.

இன்னதன்ஹும மெடுத்தியம்ப விரிஞ்சநீளவை யின்கணே
யன்ன வன்மொழி யாதுகூறினு மாரணஞ்சொலு நீதியா
மென்னவெண்கணன் மெய்ம்மையென்றன னின்பமாகி மகிழ்ந்தனர்
பின்னரேவிஷுகொண்டெழுந்தனர் பேசியங்குறை பெற்றியார்.

(இ-ள்.) இப்படியாய் நாரதமுனிவர் ஸ்தல தீர்த்தவிசேட
ங்களை நெடிய பிரம சபையில் எடுத்துச் சொல்ல அவைகளை

எட்டு விழிகளுடைய நான்முகக்கடவுள் கேட்டு நாரதன் எந்த வார்த்தைகளைச் சொன்னாலும் அவைகள் வேத வசனமாகும் என்னும் கிரமத்தால் இப்பொழுது சொல்லியவிஷயம் வாஸ்தவந் தானென்று உரைக்க, சபையிலுள்ள முனிவர் முதல் யாவரும் உள்ளமகிழ்ந்து இன்பமுற்று பிறகு பிரமதேவரிடம் விடை பெற்று எழுந்தார்கள். (எ-று.) 13.

வந்திருந்தவர் தம்மின்மிக்க வதிட்டனா முனி புங்கவ
னிந்தமாரில மீதுகங்கை யிசைந்தகாசியை யெய்தினான்
முந்தவேமறை தூல்விதிப்படி வேள்வியொன்று முடித்திடச்.
சிந்தையூடெணி யேமகிழ்ச்சி திருந்தவைகிய காலையில்.

(இ-ள்.) பிரம சபைக்குப் போயிருந்த முனிவர்களிற் சிரே ஷ்டராகிய வசிஷ்டரென்னும் மகாமுனிவர் வேத விதிப்படி யாக மொன்று நிறைவேற்ற உள்ளத்தில் சிந்தித்து இவ்வுலகத்திற் க ங்காநதி பொருந்திய பரிசுத்த காசி கேஷத்திரத்தை முற்பட வ டைந்து சந்தோஷமாக அங்கு வசிக்கும்போது, (குளகம்.) 14.

வேறு.

கங்கைசூழ் கிடந்த காசி நாட்டிடைக் கார்பெய் யாம.
லங்குளோர் முகங்கள் வாடி யறிவினிற் கலக்க மெய்த
பைங்கதி ரின்றி யெல்லாப் பயிர்களுங் கருகிச் சோரச்
செங்கதிர் பாணு வெய்யிற் புற்களுந் தீய வீச.

(இ-ள்.) கங்கை யென்னும் நதியானது தன்னைச்சுற்றி யமைந்த அக்காசி நகரில் மழை வருஷிக்காமல் அவ்வூர் வாசிகள் யாவரும் வதனம் தளர்ந்து புத்தியிற் சஞ்சலமடைய, பசுமை யாகிய கதிர் விடுதலில்லாமல் சகலபயிர்களும் தீய்ந்து மெலிய, சி வந்தகிரணங்களுடைய சூரியனது வெய்யிலானது புற்களெல்லா ம் தீய்ந்து போம்படி வீச, (குளகம்.) 15.

மறந்தனர் தெய்வங் கட்டு மாறவே சிறப்புப் பூசை
யறந்தடை பட்டு நிற்கத் தீவினை யடைவே யோங்கப்
பிறந்தன வறுமை யெங்கும் பெருத்தன பசிவ ருத்தங்
கறந்திடு பசுவி னம்பாற் கன்றுக்கி லாமல் வற்ற.

(இ-ள்.) ஆலயங்களில் தேவதைகட்கியற்றும் விசேஷ ஓரா த்னையைமறந்து விட்டார்கள்; அஃது மாறுதலையடைந்ததால் புண்ணியவினையோங்காது சருங்கிப்போய்ப் பாவவினை விசேஷித் துண்டாக நாடுமுழுதும் தரித்திரமுண்டாகி உதரவாதை யதிகரி த்தது; கறவைப் பசுக்கூட்டங்களுக்குக் கன்றுக்கேயில்லாமல் பால் வற்றிப்போயிற்று. (எ-று.)

16.

முனிவார் வேத வேள்வி முயற்சியே தவிர்ந்த தென்று தனித்தனி யாயங் கங்கே தளர்ந்தனர் மனங்க லங்கிக் கனிகிழங் கிலைகள் காய்கள் கானிடைக் காணா வாகி மனிதர்கள் புல்வி லங்கு மயங்கின மறுக்கங் கொண்டே.

(இ-ள்.) முனிவர் குழாங்கள் தங்களது தொழிலாகிய வை திக யக்ஞங்களின் பிரயத்தனமுழுவதும் நீங்கிவிட்டதென்று அவ் வவ்விடத்தில் தனித்தனியாயிருந்து சித்தசலனமடைந்து சோர்ந் னர்; வனங்களில் பழங்கள், கிழங்குகள், துளிர்கள், காய்கள் முத லியன அகப்படாமல் மானிடர்களும் பசுதிகளும் மிருகங்களும் உள்ளஞ்சுழன்று தியங்கினார்கள். (எ-று.)

17.

அருந்தவ வசிட்டன் ருனு மறிவினிற் கலக்க மெய்திப் பொருந்திட பொருமு கூர்த்தம் புந்தியிற் றியான மாகித் திருந்திய வனமி குத்துச் செழித்தநா டென்னா டென்று கருந்தடங் கண்ணி பங்கன் கருணையி னால றிந்தான்.

(இ-ள்) அரியதவத்தை யுடைய வசிஷ்டமுனிவரும் அக் கொடியபஞ்சத்தால் இதயத்தில் கலக்கமடைந்து தமதுள்ளத்திற் பொருந்த ஒரு முகூர்த்தகாலம் வரையில் திருத்தமாய்ச் சகலவள மும்மிகுதியாய்த்தழைத்து விளங்குந் தலமெதுவென்று சிந்தித்து விசாலமாகிய கரிய விழிகளுடைய உமாதேவியார் பதியினது கிருபாகடாக்ஷத்தால் அப்படிப்பட்ட நாடு இன்னதென்று தெரிந்துகொண்டார். (எ-று.)

18.

மாரிநீர் பொருந்தி வாய்க்கால் மதகிடை நிறைந்து பாய
வீரமும் வயலுஞ் சேறு மெங்கணும் பயிர்ச்செழிப்புஞ்
சீரிதாங் கொங்கு நாட்டிற் சேர்ந்திடின மகிழ்வே செய்யுங்
காரிய மிதுவே யென்று நடந்தனன் காசி வீட்டே.

(இ-ள்.) மழை ஜலம் ஏரிகளில் நிறைந்து மதகின்வழியாய்
வாய்க்காலில் ஓடிப்பாய்வதால் ஈரங்கொள்ளும் சேற்று வயல்களு
ம் செழிப்புடைய பயிர்களும் பொருந்திச் சிறப்புடைய கொங்கு
நாட்டையடைந்தால் நமது மனம் சந்துஷ்டியடையும்; இதுவே
நம்மாலிப்போது செய்யப்படவேண்டிய கருமமென்று காசிப்
பதியைநீங்கிப் பிரயாணமானார். (எ-று) 19.

மலைகளுங் குன்றுங் காடும் வழியினிற் கடந்து போந்தே
யலைகொள்வென் ளாறு சூழ்ந்த வெள்ளாறையணுகிச் சேர்ந்து
நிலமெலாம் விளைவுஞ் சீத நிழல்செய்ப்புங் காவுங் கண்டு
தலமிது வாசஞ் செய்யத் தகுமென விருந்தான் சின்னான்.

(இ-ள்.) மார்க்கத்தில் அநேகபர்வதங்களையும் குன்றுகளையும்
ஆரண்யங்களையுந் தாண்டிச்சென்று திரையுடைய வெள்ளா
று என்னும் நதியினுற் சூழப்பட்ட வெள்ளாறைச் சமீபித்தடை
ந்து பூமி யெங்கணும் பயிர்விளைவையும் குளிர்ந்த நிழல்தரும்
வனங்களையும் பார்த்து நாம் வசிக்கத் தகுந்த இடம் இது
வேயென்று நினைத்து அத்தலத்திலேயே சிலநாள் வாசஞ்செய்
தார். (எ-று) 20.

வேறு.

வாசமாகியவ் ஆருறைந்து வதிந்தெழுந்து வசிட்டனும்
ஆசையாகிய சீடர்பற்பல ராதரத்தினிற் சூழவே
பேசுவேள்விகள் செய்தபேரொடு மேற்செலன்பு பிடித்துளோர்
நேசமேதரு செல்வமாநகர் நெஞ்சிலெண்ணியகன்றனன்.

(இ-ள்.) அவ்வூரிற் சிலநாட்கள் பொருந்தி வசித்தபின்னர்
வசிஷ்டமுனிவர் வேதமோதி யாகங்கள் செய்தவர்களுடன் மேற்
செல்ல அன்பு கொண்டவராகி மனதுக்குவந்த அநேக மாணு
க்கர்கள் அன்புடன் தம்மைச்சூழ்ந்துவர அந்நகரை விட்டெழு
ந்து வசிக்கப்பிரியமாகும் செல்வமுள்ள கரபுர கேஷத்திரத்தை
யடையச் சிந்தித்துப் புறப்பட்டார். (எ-று) 21.

வாசமாமணி முத்தமாநதி நீர்படிந்தும கிழ்ச்சியாய்ப்
பூசைநாடொறு மேவழாதுபு ரிந்துபொன்னடி யேதுதித்
தேசில்பஞ்ச தலஞ்சயம்புவி லிங்கமென்பதை யெண்ணியே
ஆசையேகொடு வீறுசோழபு ரத்தில் வந்தன னன்பொடே.

(இ-ள்.) ஜீவநதியாம் பஞ்சாக்கரநதியில் ஸ்நானஞ்செய்து
சிறந்த அந்நதிக்கரையிலுள்ள ஐந்து தலங்களிலும்
சுயம்புலிங்கமூர்த்தி யெழுந்தருளியிருப்பதை நினைத்துச் சந்தோ
ஷத்துடன் தினந்தோறும் ஆராதனை வழுவாமலியற்றிப் பொன்
போன்ற திருவடிகளைத் துதித்து மிகவும் அன்புடன் மகிமையிற்
சிறந்த சோழபுரத்தில் வந்து சேர்ந்தார். (எ-று.) 22.

வேறு.

வந்துநதி மூழ்கிசுக வள்ளலை வணங்கி
முந்தவல மாகியரன் முன்னுறவே நின்று
சிந்திவிழி நீர்விழ சிலிர்த்திட வுரோம
மந்தமில் விநோதனடி யன்பொடு துதித்தான்.

(இ-ள்.) வந்துசேர்ந்த வசிஷ்டமுனிவர் திருமணிமுத்தா
நதியிற்படிந்து சுகமளிக்கும் வள்ளலாகிய சோழேசரைத் தியானி
த்துத் திருக்கோயிலைப்பிரதக்ஷணஞ்செய்து சந்நிதிமுன்னர்வந்து
நின்று கண்ணில் நீர்வழிந்து சொரியவும் மயிர்ப்புளகம் உறவும்
முடிவில்லாதலீலைகளையுடைய சிவபிரானை ஆதரத்துடன் தோத்
திரஞ்செய்தார். (எ-று.) 23.

கோலவுரீ வாய்ப்புவி குழிந்திட வுகந்து
மாலுமயன் காண்பரிய மாவுரு வெடுத்தாய்
வாலமதி கொன்றைமலர் மாமுடி தரித்தாய்
மூலகி வந்தமறு முத்திபரஞ் சோதி.

(இ-ள்.) முதலிடை கடையெனுங் காலாதீத பாச ரஹித
பரஞ்ஜோதி சொருபரே ! தேவரீர், பன்றியுருவமாய்ப் பூமிபிளக்

கும்படி தோண்டிய விஷ்ணுமூர்த்தியும் அன்னமாய்த்தேடிய நா
ன்முகனும் அறிதற்கு அரிதான அகண்டவழற்பிழம்பானீர் ;
மூன்றும்பிறைச் சந்திரனையும் கொன்றைப்புஷ்பத்தையும் பெரு
மைபொருந்திய சிரத்திலணிந்தீர். (எ-று.) 24.

வெற்பரைய னீன்றமட மெல்லிய லிடத்தாய்
கற்பனைக டந்தனைமுக காலமும் கடந்தா
யுற்பவமெ யாகியுயி ராயுணர்வு மானாய்
சிற்பரப ராபரசி தேகசிவ லோகா.

(இ-ள்.) சிற்பரமே! பராபரமே! பரமாத்வைதஞானமே !
மங்கல ஸ்வரூபியே ! பர்வத வேந்தன் பயந்த இளமை தங்கிய
ஐகன்மாதாவை வாமபாகத்தில் வைத்தருளியவரே ! தேவரீர் மா
யையும் அதன் காரியங்களுமாகிய சர்வகற்பனைகளுமின்றி யொ
ளர்கின்றீர் ; காலமூன்றுங்கடந்து விளங்குகின்றீர் ; பிறவியைய
டையும் தேகமாகியும் அத்தேகத்துள் தேகியாயும் அந்தக்கரண
விருத்தி ஞானமாயும் தோன்றினீர். (எ-று.) 25.

ஒன்றுமலை பலவுமலை யொளியிருளு மல்லை
நன்றுமலை தீதுமலை நாதவிந்து வல்லை
யென்றுமலை மதியுமலை யிரவுபக லல்லை
யன்றுமலை யாவதுநீ யல்லையறி வாரார்.

(இ-ள்:) தேவரீரது சொருபம் ஏகமுமல்ல, அநேகமு
மல்ல, பிரகாசமுமல்ல, அந்தகாரமுமல்ல, நன்மையுமல்ல, தீமை
யுமல்ல, நாதவிந்துக்களுமல்ல, சூரியனுமல்ல, சந்திரனுமல்ல, அல்
லும் பகலுமல்ல, இல்லையென்பதுமல்ல, ஆமென்பதுமல்ல
என்றால் தேவரீரை உள்ளபடியாய்த் தெரிந்துகொள்பவர்கள்
யாவருளர் ? (எ-று.) 26.

கட்புலனி லாயெனினுங் காண்குவை யனைத்துங்
கொட்புறுசெ விப்புலனி லாதுரைகள் கொள்வா
யுட்படுக வைப்புலனி லாதகில முண்பாய்
திட்பமில்ப தங்கரமி லாதுசெயல் செய்வாய்.

(இ-ள்.) தேவரீர் நே த் தி ரே ந் திரி ய மி ன் றி எல்லா வற்றையும் காண்பீர் ; வளைவுதங்கிய சுரோத்திரேந்திரியமின்றி வசனங்களைக் கிரகிப்பீர் ; உள்ளுணர்ச்சியுள்ள சிங்குவேந்திரிய மின்றி சர்வத்தையும் புசிப்பீர் ; ஸ்தூலமாகிய ஹஸ்தபாதங்கள் இல்லாமலே எல்லாக்கிரியைகளும் இயற்றுவிர். (எ-று.) 27.

சுத்தவெளி யாய்த்துரிய சோதியுரு வானு
யத்துவித மாகியும னந்தநிலை யானு
யெத்தனையெல் சென்றிடினு மில்லையென லில்லாய்
சித்துருவ சித்துருநீ செப்பவய லேதே.

(இ-ள்.) பரிசுத்த ஆகாயவடிவாயும், துரிய நிலையில் ஞான வடிவமாயும் பவித்தீர் ; பின்னமிறந்த ஏகமாகியும் அநேக நிலைகளாய்ப் பொருந்தினீர் ; எண்ணிறந்த ஊழிகளாகிய காலங்கள் மாறினாலும் மாறுதலின்றி ஸ்திரமாயிருந்து விளங்குகின்றீர் ; ஜடா ஜடங்கள்யாவும் உமது உருவமென்றால் வேறாய்ச்சொல்ல யா துளது ? (எ-று.) 28.

என்றுதுதி கூறிடவி லிங்கநடு வாகக்
கொன்றையணி யெந்தையுரு கொண்டெதி ரெழுந்து
கன்றுமறி. மான்மமூவுங் கைமலரிற் கொண்டே
யொன்றுமதிப் பிஞ்சுமுடி யுற்றநுதற் பார்வை.

(இ-ள்.) வசிஷ்ட முனிவர் இவ்விதமாய் ஸ்தோத்திரங்க ளைச் சொல்லவும் கொன்றைசூடிய எமதுதந்தையாகிய சிவபெரு மான் இலிங்கத்தின் மத்தியில் திருவுருக்கொண்டு எதிர்நோன்றி இளமையுடைய மான்குட்டியையும் மழுவையும் மலர்போன்ற திருக்கரங்களில்தாங்கி பிறைச்சந்திரன் பொருந்திய திருமுடியும், நெற்றியில் விளங்கும் நேத்திரமும், (குளகம்.) 29.

அந்திற நீலமிட தைந்துமுக மாகிச்
சிந்தூரவு ரிப்புடவை சேருமுரு காட்டி
யெந்தையரு ளான் முனிவ வெண்ணியகே னென்னப்
புந்திமகிழ் வாகிமுனி புங்கவனு ரைப்பான்.

(இ-ள்.) மாலைப்பொழுதின் சிவந்த வண்ணமும், கரிய கண்டமும், ஐந்து திருவதனங்களும், யானைத்தோல் போர்வை யும் விளங்கும் வடிவுடன் வசிஷ்ட முனிவருக்குக் காட்சிதந்து எமது தந்தையாகிய சிவபெருமான் கிருபையோடும் முனிவரே ! நீர்கோரிய விஷயத்தை கேளும் என்று திருவாய்மலர முனிசிரேஷ்டராகிய வசிஷ்டர் உள்ளத்தில் சந்தோஷமுடையவராய் விண்ணப்பஞ்செய்கின்றார். (எ-று.) 30.

ஒதுதுதி பஞ்சகமு ளத்திடை மகிழ்ந்தா
யீதெழுதி வைத்தவர்ப டித்தவரெ லோருந்
தீதகல நன்மையுற திருவருள்செ யென்னக்
காதல்வர மீந்துதிகழ் கண்ணுதன் மறைந்தார்

(இ-.) ஐயனே ! அடியேன் புகன்ற ஸ்துதி பஞ்சகமென்னும் ஐந்து தோத்திரக் கவிகளையும் சித்தமகிழ்ந்து அங்கீகரித்தீர் ; இத்துதி பஞ்சகத்தை வரைந்து வைத்தவர்களும் வரசித்தவர்களும் ஆகிய யாவரும் துன்பத்தை நீங்கி சுகத்தையடையும் படி திருவருள் பாலிப்பீரென்று வேண்ட, விளங்குகின்ற நெற்றி விழியுள்ள சிவபிரான் வசிஷ்டர் விரும்பிய அவ்வரத்தைக் கொடுத்து மறைந்தருளினார். (எ-று.) 31

தருக்குலமெ லாஞ்சரத ருக்களெனக் கண்டா
னுருத்திரக ணங்களிவ ணூரினர ரென்றான்
கருத்தறுபு முக்களாயர் கடவுளர் றிந்தான்
றிருத்தவம்வ ளர்ந்துமிக சிந்தைமகிழ் கொண்டான்.

(இ-ள்.) அக்கரபுரியிலுள்ள விருகூங்களியாவும் ஐந்து வித கற்பகங்களாகவும், அவ்வூரில் வசிக்கும் மனிதர்களை உருத்திர கணங்களாகவும், ஞானமின்றிய புழுக்கூட்டங்களைச் சிறந்த தேவருருவாகவும் வசிஷ்ட முனிவர் அறிந்து அத்தலத்தில் நல்லதவமானது விசேஷித்து விளங்க உள்ளத்தில் களிப்படைந்தார். (எ-று.) 32.

அரியதவம் பண்புறவ னந்தவிடந் தேடித்
திரியவடை யாதுலகிற் தேடியணைந் தேனான்
கரபுரம தற்குநிகர் காசியையு மெண்ணை
னருள்பொழியி லிங்கமிது வன்றியிலை வேறு.

(இ-ள்.) செய்யும் அருமையாகிய தவம் பிரயோசனமடைந்
திட உலகத்தில் அநேக கேஷத்திரங்களிற் போய்ப்பார்த்தும் கி
டைக்காமல் நான் மிகவும் சஞ்சலமடைந்தேன் ; எண்ணியவை
சித்திக்கச்செய்யும் கரபுரமென்னும் இத்திவ்ய கேஷத்திரத்திற்கு
நிகராய் ஸ்ரீ காசிப்பதியையும் நான் நினைக்கவில்லை ; பக்தர்களுக்கி
ரங்கிக் கிருபை பாவிக்கும் சிவலிங்கமூர்த்தி இக்கரபுரேசரைத்
தவிர்த்து உலகில் வேறில்லை. (எ-று) 33.

சிதம்பரங்கு டந்தைகமுகுக் குன்றுதிரு வாரு
ரிதஞ்செயவி காசிமறை யேற்றுதிருக் காழி
கதம்பவன மாலவனங் கச்சிகா ளத்தி
பதந்தருநெல் வேலிபுகழ் பரவியகுற் றுலம்.

(இ-ள்.) ஸ்ரீ தில்லையம்பதி, கும்பகோணம், திருக்கமுகு
குன்றம், திருவாருர், நன்மைபுரியும் அவிநாசிப்பதி, வேதம் துதி
க்கும் சீர்காழி, மதுராபுரி, திருவாலங்காடு, காஞ்சிபுரி, திருக்கா
ளத்தி, அன்னமளிக்கும் திருநெல்வேலி, கீர்த்தி பரந்த திருக்
குற்றாலம், (குளகம்.) 34.

இப்பதிக னொன்றினினைநேற்றமொரு கோடி
செப்புறுதி ருச்சபைகள் சேர்பதிக னெண்ணில்
ஒப்பவொரு கோடிமடங் கோங்கிமெ வற்றுண்
முப்புலியீற் சோழபுர மொக்குநக ரில்லை.

(இ-ள்.) என்று சொல்லப்பட்ட இத்தலங்கள் ஒன்றுக்
கொன்று பலத்தில் ஒருகோடி மடங்கு உயர்வுள்ளன ; வேதங்க
ளாற் சொல்லப்பட்ட நடனசபைகளுள்ள கேஷத்திரங்கள் மற்ற
வைகளைவிட யோசிக்கு மிடத்து ஒருகோடிமடங்கு உயர்வைப்

பொருந்துவனவாம் ; என்றாலும் மூன்றுலகங்களிலும் சோழபுர
மாகிய கரபுரநகரிற்சூச் சமான நகர் கிடையாது. (எ-று) 35.

மாதவம்பு ரிந்திடுமா னாக்கர்தமை நோக்கி
யேதுதவஞ் செய்திடினு மிவ்விடை பலிக்கு
மாதலி வரும்பதியி ல்னவரத வாசந்
தீதறவே செய்யினல மென்னவே தெரித்தான்.

(இ-ள்.) இத்திவ்ய நகரில் எவ்விதமாகிய தவத்தையியற்றி
னாலும் உடனே பலமளிக்கும் ; ஆகையால் நீங்கள் எப்போதும்
நீங்காமல் குற்றமற இப்பதியில் வாசஞ்செய்தால் உங்களுக்கு
நன்மையுண்டாகுமென்று வசிஷ்ட முனிவர் தம்முடனிருந்து
தவத்தைப்பயின்ற தமது மாணாக்கர்களைப் பார்த்து அருளிச்செ
ய்து மறுபடியும் சொல்லுகின்றார். (எ-று) 36.

இந்தியி னீரையளி யெள்ளளவுட் கொண்டாற்
றந்நிகரி லாவமரர் தம்முருவ மாவா
ரெந்நில மிதற்கிணை யியம்பிடுமி னென்றான்
முந்நியனன் வாழ்புரிமொ ழிந்திடுவ தல்லால்.

(இ-ள்.) இப்பஞ்சாக்கரவாற்றின் தீர்த்தத்தையள்ளி எட்
பிரமாணமுட்கொண்டால் தமக்குச் சமானமின்றிய தேவருருவ
மடைவார்கள் ; திரிநேத்திரதாரியாகிய பரமேசன் எழுந்தருளி
யிருக்கும் சுயிலையைச் சொல்லுவதன்றி காசினியில் வேறு எத்த
லம் இதற்கிணையாகும் சொல்லுங்கள் ? (எ-று.) 37.

வேறு.

ஒதிய மணிமுத் தாற்றி 'னொழுக்கிரு கமை ருங்கு
பாதிரி புன்னை வெட்சி பகர்குருக் கத்தி மூல்லை
சாதிமல் லிகைமந் தாரந் தழைத்திடு வகுளங் கொன்றை
போதலி ழலரி பிச்சி புலன்கவர் மருக்கொ முந்து.

(இ-ள்.) கேளுங்கள் நாம் இப்போது புகழ்ந்துசொல்லிய திருமணிமுத்தா நதியின் நீ ரொழுக்கும் இருகரைகளின் பக்கங்களிலும் பாதிரி, புன்னை, வெட்சி, சொல்லப்படும் குருக் கத்தி, மந்தாரம், தழைந்த மகிழம், கொன்றை முதலிய புஷ்ப விருகங்களும், முல்லை, சாதிமல்லிகை, இதழ்விரிந்த அலரி, பிச்சு முதலிய பூஞ்செடிகளும், கிராணைந்திரியத்தைக் கவரும் வாசமுள்ள மருக்கொழுந்தும், (குளகம்) 38.

பஞ்சவிலங்க ளென்று பகருமுக கவராம் நொச்சி
விஞ்சிய மாவிலங்கை விளவொடு கிளுவை வில்வ
மஞ்சன மரனுக் காட்டி யருச்சனை வகையாய்ச் செய்ய
நெஞ்சினி னினைந்த தெல்லா மெளிதினி னிறைக்க லாகும்.

(இ-ள்.) சிவபெருமானுக்கு அபிஷேகஞ்செய்து, பஞ்சவிலங்க ளென்று சொல்லப்படும் முப்பிரிவாகிய நொச்சி, மிகுந்த மாவிலங்கம், விளா, கிளுவை, கூவிளம் என்னும் இவைகளைக் கொண்டு கிரமப்படிக்கு அருச்சிக்க இஷ்டகாமியங்களை விசேடமாக எளிதிற் பெறலாம். (எ-று.) 39.

முனிவரர் பசியை யாற்ற மலையினின் மூலங் கந்தங்
கனியிவை பலவுமுண்டாற் கருதிடு மிவைய லாமற்
றனிவகை கஞ்ச வெற்பிற் சஞ்சீவி வகையுமுண்டா
லினியொரு தலந மக்கே யெய்துமோ விவ்வ னந்தான்.

(இ-ன்) இதுவன்றி முனிவர்களின் பசியை நிவர்த்திக்க மலைகளில் வேர்கள், கிழங்குகள், பழங்கள் முதலிய அநேக வகை களுண்டு; சொல்லப்பட்ட இவைகளைத் தவிர்த்து கஞ்சமலையில் தனித்தவிதமாகிய அநேக சஞ்சீவிகளுண்டு; ஆகையால் இப்படி நமக்கு வேறோர் தலங் கிடைக்குமோ? (எ-று) 40.

பூசையே செய்ய நெஞ்சு புனிதமாம் புனிதத் தாலே
யிசையாங் காம மாதியறுவகைச் செடியும் வேர்போங்
காசினி யிடங்க ளெல்லாங் கரபுர வாசம் போலா
மீசனும் கரபு ரத்தி லிலங்கம்போ லெங்கு மாவான்.

(இ-ள்.) சிவபூசை செய்வதால் சித்த சுத்தியுண்டாம் ; அச்சுத்தியால் இச்சைசெய்யுங் காமமுதலிய ஆறுவித 'பகைச்' செடிகளும் மூலத்தோடுங் கெடும் ; அப்பகையாறும் ஒழிந்தபின் உலகத்திலுள்ள ஸ்தானங்கள்யாவுங் கரபுரகேசத்திர வாசம் போற் சுகசாதனமாகும் ; சர்வவியாபியாகும் சிவபெருமானாரும் கரபுரத்திற் பலனை யளிப்பதுபோ லெவ்விடத்தும் நன்மையே அளிப்பார். (எ-று.) 41.

இன்பவீ டெவற்றி னுக்கு மேலாக விருக்குந் தான
மின்பயில் ஞான ரூபம் வெறும்பாழாம் வெளியே யாகு
மன்பினு லவ்வூர்க் கேக வமைத்திடுமேனி போல
நன்கர புரந்தா னுண்டு நம்பினோம் நமக்கு வாசம்.

(இ-ள்.) சுகமே வடிவ மோகூழமானது சுகலபதவிகளுக்கு முயர்ந்ததாய் விளங்கும் தானமாகும் ; ஒளிபொருந்திய பிரக் ஞாவடிவமுடையது ; மகா சூன்யமாய் உருவமற்ற தாகும் ; அத்தானத்தை யடைவதற்குத் தகுதியாய் அமைக்கப்பட்ட திவ்ய தேகம்போல் நன்மையுடைய கரபுரகேசத்திரமானது உள் ளது. இதையே நாம்வாசஸ்தானமாய் நிச்சயித்தோம். (எ-று.) 42.

என்னமா னுக்க ரோடு மியம்பிய வுபதே சச்சொ
லன்னதா யெண்ணிக் கொண்டா டுரகமுக மலர்ச்சி யானார்
பன்னவீ டுகளுண் டாக்கிப் பயின்றவ ரிருந்த காலே
நன்னக ருள்ள நல்லோர் நான்மறை யாளர் வந்தார்.

(இ-ள்.) இவ்விதமாய் வசிஷ்ட முனிவர் தமது சீடர்கட்கு மொழிந்த வுபதேசவாக்கியத்தை அவர் சொல்லிய வண்ணமே சீடர்கள்நம்பி உள்ளமும் முகமும் ஒருங்கே விகாசமடைந்து அவ்விடத்தில் இலைகளால் இல்லங்கள் அழைத்துக்கொண்டு தவத்தையப்பியாசித்து வந்தபோது அப்புண்ணிய நகரிலுள்ள நல்லவர்களும் வேதியர்களும் வசிஷ்டரைத் தரிசிக்கவெண்ணி வந்தடைந்தார்கள். (எ-று.) 43.

வந்தவர் போற்றி செய்தே வணங்கின ரின்சொ லாலே
யிந்தமா நிலமுன் செய்த தெத்தவ மறிந்தி லேமியா
மந்தண ருருச்சோ ழீச ரானதோர் தோற்ற மேயோ
முந்தநாந் தவமென் செய்தோ தும்பத முளரி காண.

(இ-ள்.) அப்படி வந்தவர்கள் முனிவரின் பாதங்களில்
வணங்கித் துதித்து இனிய சொற்களால் இப்பெரிய பூமியா
னது முன்னாலென்ன தவத்தை யியற்றியதோ? யாங்களறிந்து
கொள்ளக்கூடவில்லை; சோ ழீச ரே இவ்விதமாய் மாதவர்
உருவை யடைந்ததோ இக்காட்சி! தேவரீரது பாத தாமரை
களைத் தரிசிக்கப் பூர்வத்தில் யாங்களென்ன தவத்தையியற்றி
னோம்? (சுளகம்.) 44.

என்றுதா முவகை யாகி யிறைஞ்சியே தினங்க டோறும்
நன்றருள் வினைவந் தாற்போ னுடொறுந் திருவிழாப்போ
லொன்றினர் மணிகொ ழிக்கு முரவுநீர்ப்! பொன்னி நாடாள்
குன்றுறழ்தோளான்சோழன் குறுகிக்கண்களிக்கக் கண்டான்

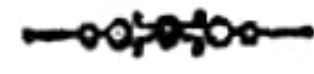
(இ-ள்.) என்றிவ்விதமாய்முகமன்கூறிச்சந்தோஷத்துடன்
நாள் தவறாது வணங்கிப் புண்ணியவினைப் போகம்வந்து கைகூடி
யது போலவும் சிறப்புடைய உத்ஸவம்போலவும் அவரையகலாம
லிருந்தார்கள்; இரத்தினங்களைக் கரையின்மேல் வாரிச்சேர்க்
கும் வலியுள்ள அலைகள் பொருந்திய காவிரிநதி பாயும் நாட்டை
யரசுசெய்யும் மலையொத்த புயத்தினனாகிய சோழவேந்தன்
இதைக் கேள்வியுற்று அவ்விடம் வந்து தனதிரு விழிகளுங்
களிக்க முனிவரைத் தரிசித்தான். (எ-று.) 45.

கண்டனின் மகிழ்ச்சி கூர்ந்து கமலமென் பதத்தைப் போற்றித்
தெண்டனிட் டெழுந்தெ மக்கோர் தெய்வம்போ லிங்கு வந்தீர்
கொண்டதோர் கருத்தில் வேண்டும் பொருள்களைக் கூறி விட்டா
லுண்டென நுமக்கே யானிங் குதவுவே னென்று போனான்.

(இ-ள்.) தரிசித்த சோழவேந்தன் உவகையுடன் தாமரை போன்ற இவரது பாதங்களில் சாஷ்டாங்கமாய் விழுந்து வணங்கி யெழுந்து, எங்கட்கு ஒப்பற்ற கடவுளைப்போலிவ்விடமெழுந்தருளினீர்; தமது உள்ளத்தில் விரும்பிய பதார்த்தங்களை இன்ன தென்று மொழிந்தால் வேண்டியவளவு யான்றந்தனுப்புவேன் என்று சொல்லிவிட்டு இருப்பிடமடைந்தான். (எ-று.) 46.

கதைச் சுருக்கம்.

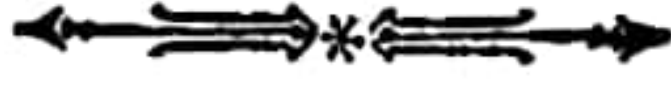

முன்னொருகாலத்தில் தேவகணங்கள், முனிவர்கள் புடைசூழ சத்தியலோகத்தில் ஸ்ரீ பிரம்மதேவர் கொலுவீற்றிருக்கையில், திரிலோக சஞ்சாரியான நாரதபகவான் அவ்விடமெழுந்து வணங்க, சதுர்முகக் கடவுள் ஆசிகூறி உலகிலுள்ள திவ்விய நதிகளினுள்ளும் புண்ணியக்ஷேத்திரங்களினுள்ளும் விசேஷித்த நதியும் தலமும் எவையென்று வினவ, பஞ்சாக்ஷர நதியும் கரபுர நகருமே சிறந்ததென்று நாரதர் சொல்ல நான்முகனார் திருப்தியடைந்தார். அச்சபையிலிருந்த வசிஷ்ட முனிவர் ஓர் வேள்வியின் பொருட்டு காசிகரையடைந்து மழையின்மையால் தமது காரியம் பூர்த்தியாகாததாக, சர்வவளமுமுள்ள செழும்பதி தென்னாட்டிலுள்ள கரபுரநகரமேயென்பதை நினைத்து மாணாக்கர்களுடன் அவ்விடமெழுந்து நதியில் மூழ்கிக் கடவுளைப்பணிந்து தமது யக்ஞகாரியத்தை முடிந்து அந்நகர, நதி விசேடங்களை சீடர்கட்குப் போதித்து அவ்விடத்திலேயே, வசிக்கையில் அந்நகர வேதியர்கள் வந்து பணிந்து மகிழ்ந்தனர். சோழவேந்தனும் வந்து முனிவரைவணங்கி வேண்டியதளிப்பதாய் வாக்களித்துச் சென்றான்.

வதிட்டச்சுருக்க முற்றும்.

கரடிச் சருக்கம்.

பெண்களிற் கற்பு வாய்த்த பேர்பெறு மருந்த திக்தே
கொண்கனார் காதை சொல்ல நன்றெனக் கொண்டே யுன்னம்
வண்கர புரத்தார் பூசைச் சித்தர்தா மாறி மேனி
யெண்கதாய்ச் செய்த காதை வினவிட விசைப்பார் சூதர்.

(இ-ள்.) ஸ்திரீகட்குள் சிறந்த கற்பைவகித்த கீர்த்தி
பொருந்திய அருந்ததியாரின் கொழுநராகிய வசிஷ்ட முனிவரின்
சரிதையைச் சூதருரைக்க நைமிசாரண்ய முனிவர்கள் நலமுடன்
இதயத்திலேற்று, சித்தர் தம்முருவைமாற்றிக் கரடியருவாய்க்
கரபுரேசரைப் பூசித்த சரிதையைச் சொல்லியருள்வீரென்று
விண்ணப்பஞ்செய்ய, சூதமுனிவர் சொல்லுகின்றார். (எ-று) 1.

காடெனென் றொருவே ளாளன் கரபுரந் தன்னில் வாழ்வோ
னோடிக் கருங்க ணல்லார் நால்வரை யுவந்து பெற்றான்
மாடுறு காடன் தங்கை மைந்தனைக் கருக்கொண் டென்று
னாடொறும் பிராய மேற வளர்ந்தனர் நன்மையாக.

(இ-ள்.) கரபுரநகரில்வாசஞ்செய்பவனாகியகாடெனென்னும்
நாமதேயமுடைய ஓர் வேளாளன். சந்தோஷத்துடன் வரிகளோ
டிய அஞ்சனம்போன்ற விழிகளுடைய குமாரத்திகள் நான்கு
பேரையினரான்; அவனுக்குச் சமீபத்தில் வசிக்கும் அக்காடனது
தங்கை ஓர் ஆண்மகவைக் கர்ப்பத்தில் தாங்கிப் பிரசவித்தாள் ;
இவ்விருவரது பிள்ளைகளும் தினந்தோறும் பருவமுதிர்ந்து நல-
முடன் விருத்தியானார்கள். (எ-று.) 2.

வாள்விழி மூத்த மாதை மணத்தினிற் றருவே னென்றே
யானெனத் தங்கை சேயை யமர்த்தியே வாழு நாளிற்
கேளரி னொருவன் வந்து கேட்கவப் பெண்ணை யீவ
னானேயே மணமென் றோதி மருகற்கு நவில்வதானான்.

(இ-ள்.) அப்போது காடன் வாள்போலும் நெடிய நேத்
திரங்களுடைய தனது ஜேஷ்ட குமாரத்தியை விவாகஞ்செய்து

கொடுப்பதாய்ச்சொல்லித் தனது தங்கையின்மைந்தனைத் தன்னி
டத்திலேயே வேலைக்கு அமர்த்திக்கொண்டு வாழ்ந்துவருங்காலே
யில் அவனுடைய அந்த மூத்தபெண்ணை அவனது பந்துக்களில்
ஒருவன் வந்து விவாகத்தின்பொருட்டு வினவ, “தருகிறேன்,
நானேக்கே முகூர்த்த” மென்று அவனுக்குவாக்குரைத்துத் தனது
தங்கை புத்திரனுக்குச் சொல்லுகின்றான். (எ-று.) 3.

நங்கிவண் மணத்தைச் செய்யி னிவட்குநே ரினையா டன்னை
நீங்குறா துனக்கே யீவ னென்னவே நிகழ்த்திப் பின்னைப்
பாங்குற மணமு டித்துப் பன்னிய மூன்றும் பெண்ணை
யாங்குநாள் கொடுப்பே னென்றே யவளையு மயலி லீந்தான்.

(இ-ள்.) இவளுக்கு இப்பொழுது விவாக முடிந்துவிட்
டால் பிறகு இவளுக்கு நேரினையபெண்ணைத் தவறாமலுனக்கே
பாலிப்பேனென்றுசொல்லிப் பிறகு அப்பெண்ணையும் அழகுடன்
வேறிடத்தில் விவாகஞ் செய்துகொடுத்து, சொல்லப்பட்ட மூன்
றாவது குமாரத்தியைப் பிறகு தருவதாகச்சொல்லி, அப்பெண்ணை
யும் வேறிடத்தில் கொடுத்துவிட்டான். (எ-று.) 4.

இருவருங் கொல்லை பார்க்க விசைவுட னோர்நி னத்தி
லருநெறி கானிற் செல்ல வவ்விடை சொல்வா னையமா
னுரிமையார் கடைசிப் பெண்ணை யுதவுவே னினக்கே யென்றான்
கரடியாய்ச் சித்தர் பூசை கருதியே யெதிரில் வந்தார்.

(இ-ள்.) ஓர் நாள் காடனும் அவனது தங்கை மகனும்
கொல்லையைப்பார்த்துவர இயைந்தவர்களாய் அரியகாட்டின்
வழியிற் போய்க்கொண்டிருக்கையில் அம்மானாகிய காடன்
சொல்லுகின்றான் ; மருகனே ! உனக்குரிமையுள்ள எனது
கனிஷ்ட குமாரத்தியை உனக்கே மணஞ்செய்துதருகிறேன்
என்று சொல்ல, அப்பொழுது சித்தர் கரடியருவாய்க் கரபுரேசர்
பூஜையின்பொருட்டு எதிரில் வந்துகொண்டிருந்தார். (எ-று.) 5.

மாமன்சொன் மாற்றங் கேட்டு மருகனு மறுத்துச் சொல்வா
 ஸீமொழி வார்த்தை யெல்லா நிலையிலே பெண்ணும் வேண்டா
 மாமிட மணஞ்செய் தீவா யயலினிற் போவே னானு
 நாமிது வழக்கே யோத நமக்கொரு கரியு மின்றே.

(இ-ள்.) அம்மானுரைத்த வார்த்தையைக்கேட்டு மருகன்
 மறுத்துரைப்பான் ; நீ இதுவரையிற் சொல்லிய வார்த்தைகள்
 யாவும் நிலையில்லாமல் தவறிவிட்டன. ஆகையால் உன்னுடைய
 பெண் எனக்கு வேண்டியதில்லை ; உனக்கு வேண்டிய இடத்தில்
 விவாகஞ்செய்து கொடுத்துவிடு ; நானும் வேறிடத்திற்குச் செல்
 கிறேன் ; அப்படியல்லவென்றால், இப்பொழுது சொல்லும் உன்
 உறுதிமொழி பிசகினால் இவ்வழக்கைப் பேசுவதற்கு யாதொரு
 சாക്ഷியும் இவ்விடத்திலில்லை. (எ-று.) 6.

என்றசொன் மாமன் கேட்டே யினியொரு கரிமுன் சொல்வே
 னன்றதாய் மனங்கொ ளென்ன நடந்திடு மவ்வழிக்கண்
 குன்றுறை கரடி கண்டே கரியிது வென்னும் போதிற்
 சென்றிடுங் கரடி கேட்டுச் சிரக்கம்பஞ் செய்த தன்றே.

(இ-ள்.) என்றிவ்விதமாய் மருகன் சொல்லிய வசனங்களை
 அம்மான் செவி கொண்டு இனி ஓர் சாட்சி முன்பாக
 சொல்லுகிறேன், நன்மையுடன் உள்ளத்திற் கொள்வாயென்று
 சொல்லி முன் செல்லுகையில், அவ்வழியெதிரில் மலையில்
 வதியும் சித்தராகிய கரடியைக்கண்டு இதுதான் நீ வேண்டிய
 சாட்சியென்று சொல்லியகாலையில் அவ்வழிச்செல்லுங் கரடியா
 னது அவ்வசனத்தைக்கேட்டுத் தலையை அசைத்தது. (எ-று.) 7.

வேறு.

கொங்கு லாவிய குன்றுறை கரடியே கரியா
 மிங்கு எனச்சொலத் தலையினை யசைத்ததிவ் வெண்கு
 மங்கை யைமணஞ் செய்திட மறுத்திடில் வழக்கா
 மங்கு வந்துதான் கரிசொலு மறிவுடை யுளியம்.

(இ-ள்.) பூந்தாது நிறைந்த குன்றில் வசிக்கும் இக்கரடியே நமக்கிப்பொழுது சாக்ஷியாமென்று சொல்லியவளவில் இக்கரடி தனது சிரத்தை யசைத்தபடியால் பிறகு இவனெனக்குப் பெண்ணை விவாகஞ்செய்ய மறுத்த காலையில் ஏற்படும் வழக்கிற்கு இவ்விவேகமுடைய கரடியானது அவ்விடம் வந்து சாக்ஷி சொல்லும். (எ-று.) 8.

என்ன தெஞ்சிடை யெண்ணியே யேகிட விப்பாற்
சொன்ன சத்தியந் தவறியே நாட்பல சென்ற
பின்னர் மாமனு மயலிலே மணஞ்செய்ப் பேச
முன்னை நாளுரை மருகனுந் தமருடன் மொழிந்தான்.

(இ-ள்.) என்றிவ்விதமாயெண்ணிக்கொண்ட மருகனுடன் மாமனுஞ்செல்ல, அப்புறம் அநேக நாட்கள் கழிந்த பிறகு அம்மான் முன் மொழிந்த சத்தியத்தை வழக்கம்போல் தவறி வேறிடத்தில் பெண்ணின் விவாக விஷயம் பேச அதையறிந்த மருகன் பந்துக்களிடம் பூர்வ வாக்குத்தத்தத்தைச் சொல்லி வழக்குத் தொடுத்தான். (எ-று.) 9.

இவன்சொல் வார்த்தையை வினவின ரெதிருறு காட
னவன்சொன் மாற்றமுங் கேட்டறி வோமென வழைத்தா
ரெவன்சொ னுய்முனம் பொய்சொல லேற்குமோ வென்ன
வுவன்சொல் பொய்யொரு கரியுள தோவென வுரைத்தான்.

(இ-ள்.) இவன் மொழிந்த வழக்கைக்கேட்ட பந்துக்கள் எதிரியாயுற்ற காடெனென்பவன் வாக்கு மூலத்தையும் வினவியறிவோமென்று அவனையழைப்பித்து நீ முந்தி வாக்களித்ததென்ன? அசத்தியம் புகல்லாமோவென்று கேட்க, இவன் சொல்வதுதான் பொய், நான் சொல்லியிருந்தால் அதற்கு சாக்ஷியுண்டோ? என்றிவ்விதமாய்க் காடன் பேசினான். (எ-று.) 10.

அம்மொ ழிக்கெதிர் மருகனு மோதுவா னறமே
செம்மை நன்னெறி தீவினை யசத்தியஞ் செப்ப
லிம்மை போய்நர கத்திடை யிருத்திடம் பெய்யே
யம்மை யிற்றியிர் குட்டனோ யுடல்கொள வாக்கும்.

(இ-ள்.) இவ்விதம் பேசிய காடன் வசனத்தை எதிர்த்து
மருகன் உரைப்பான் ; சபையோரே ! தருமமே அழகிய நல்ல
மார்க்கமாம் ; பொய் மொழிதல் பாவமாகும் ; அசத்தியமானது
இவ்வுடல் நீங்கிய பின்னர் நரகத்துள் அழுத்துவிக்கும் ; வரு
பிறப்பில் திமிர், குட்ட முதலிய நோய்கள் உடலிற் பொருந்தும்
படி செய்யும். (எ-று.)

11

தாழை யின்மல ரன்னமா யேகினன் றனக்காய்
வீழ வோர்மொழி பொய்சொலச் சங்கரன் வெருண்டான்
வாழ்வு றந்தரு மன்மன மறிந்திடாய் பொய்யாற்
பாழ்ப பெஞ்ஞி நாகினை யெட்டியே பார்த்தான்.

(இ-ள்) முற்காலத்தில் பரமசிவவுருவாகிய அக்கினிமீ
யின் முடியையறிய அன்னப்புகழியுருவாய்ச்சென்ற பிரமதேவன்
பொருட்டு தாழம்பூவானது தான் நாசமடையும்படி ஓர் பொய்
மொழி புகல அதனால் சிவபெருமான் கோபித்தார் ; வாழ்வு
பொருந்திய தருமபுத்திரர் தமது வில்லாசிரியரிடம் மனமறியா
துரைத்த பொய்மொழியால் பாழடைந்த நிரயக்குழியைத்
தரிசிக்கும் தண்டனையை யடைந்தார். (எ-று.)

12.

பொய்யு டன்கொலை களவுகள் ளருந்துதல் பொல்லா
மைய லாய்க்குரு நிந்தையைப் பேசுதல் மண்ணில்
வெய்ய பஞ்சமா பாதக மென்னதூல் விளம்பு
மெய்சொ லிப்பயன் கொள்கிலார் விள்ளுவர் பொய்யே.

(இ-ள்.) அசத்தியமுடன், கொலை, திருட்டு, மதுபானம்,
தீமைதங்கிய மனமயக்கால் குருநிந்தை செய்தல் என்னும் இவ்
ஷவந்தினையும் உலகத்தில் கொடிய பஞ்சமகாபாதகங்களென்று
சாஸ்திரங்கள் சொல்லும் ; உண்மையைப்பேசி அதனுயர்ந்த
பலனையடையத் தெரியாதவர்களே பிரயோஜனமின்றி பொய்
பேசுவார்கள். (எ-று.)

13.

ஆத லாலீவன் சொன்மொழி யசத்திய மெனநா
 னேதல் வேறொரு கரியினைக் கொண்டுரைப் பிப்பேன்
 மாது பங்கனா ருளுமே வாய்த்திடும் வழாது
 நீதி யென்றெணி நினைந்தனை கரடியை நெஞ்சில்.

(இ-ள்.) ஆகையினால் எனதம்மானாகுமிவன் சொல்லும் வசு-
 னம் சத்தியமல்லவென்னும் எனது வசனத்தை ஓர் சாகுதியைக்
 கொண்டு சொல்லுவிப்பேன் என்று சபையோர்க்கு மொழிந்து
 உமாபதியாரின் திருவருள் வந்து பொருந்தக்கடவது ; சத்தியம்
 தவறாதென்றெண்ணி அன்று சிரக்கம்பஞ்செய்த கரடியை மன
 தில் தியானித்தான். (எ-று.) 14.

சித்தர் நெஞ்சினி லுறைத்தலு மென்கெனு முருவங்
 கைத்த லந்தனி னெல்லிபோற் கொண்டனர் கடுகி
 யொத்த பேரவை யுற்றவர் காணவந் துற்றார்
 சத்தி யம்வெலு மென்பது கண்டது தரணி.

(இ-ள்.) ஆராமையுடன் அவ்வாலிபன் உள்ளத்திற் சிந்-
 தித்தலும் அது சென்று சித்தரிதயகமலத்தில் தோயச்செய்ய
 அதனால் அகங்கை நெல்லிக்கனிபோல் கரடியுருவமைந்து பொருந்-
 திய அப்பெரிய சபையிலுற்றவர்கள் தரிசிக்கும்படி வந்து சேர்ந்-
 தார். இதனால் மெய்யே ஜயிக்குமென்னும் மூதுரையை உலகத்-
 தாரறிந்தார்கள். (எ-று.) 15.

வந்து நின்றதோர் கரடியைக் கண்டனர் மகிழ்வாய்ச்
 சிந்தை யற்புதங் கொண்டனர் சாம்பவன் நேக
 மிந்த நாள்வரை யிருந்ததோ பேசுத லெங்ங
 னந்த நீதியும் பேசினா மறிதுமென் டுறைவுரார்.

(இ-ள்.) எதிரில் வந்து நிற்கும் கரடியைச் சபையார்
 சந்தோஷத்துடன்பார்த்து உள்ளத்தில் வியப்பையடைந்து கரடி-
 யினுடலம்இந்நாள்வரையில் அழியாதிருந்ததாமோ? நாமெப்படிச்
 சொல்லுவது ! அவ்வுண்மையையும் விசாரித்து அறிவோமென்-
 றெண்ணிச் சொல்வார்கள். (எ-று.) 16.

வன்னி யுட்கிண றுங்கரி மதுரைமா நகரிற்
 சொன்ன தென்னவே நீகரி யாயிடிற் சொல்வா
 யென்ன வேதலை யசைக்கமுக் காலுமங் கிருந்தோர்
 கன்னி யைக்கொடு வென்னமர் மன்றலை கவிழ்ந்தான்.

(இ-ள்) (முன்னாளில் திருவாலவாய்நகரில்) ஓர் வன்னிவிரு
 சூழ்மும் கிணறும் இலிங்கமும் (ஓர் வணிகேசன் இளையமனைவி
 யின் பொருட்டு) சாக்ஷிபகர்ந்த பிரகாரம் நீயும் சாக்ஷியானாற்
 சொல்லுவாயென்றுமொழிய, அக்கரடியானது உடனே மூன்று
 தரம் சிரக்கம்பஞ்செய்ய, அவ்விடமிருந்தோர் காடனை நோக்கி
 உனது பெண்ணைக் கொடுத்துவிடக்கடவாய் என்று தீர்மானிக்க,
 அன்னவன் நாணித் தலைகுனிந்தான். (எ-று.) 17.

ஊரி லுள்ளவர் யாவருங் குலமுறை யொழுகாய்ச்
 சீரி யைந்திடு மணவினை முடித்தனர் சிறக்க
 வீரி ரண்டெனு மறைதெரி யந்தணர்க் கியன்ற
 பூரி தானமுஞ் செய்தனர் சுபகுணம் புணர்ந்தோர்.

(இ-ள்.) அந்நகரிலுள்ள அவனது பந்துக்கள் யாவரும்
 ஜாதியாசாரக் கிரமப்படி சிறப்புடன் சீர்பொருந்திய கல்யாணச்
 சடங்கை முடித்தார்கள் ; மங்கள வினைபொருந்திய அத்தம்பதிக
 னிருவரும் சதுர்வேதங்களையுணர்ந்த வேதியர்களுக்குத் தங்களா
 லியன்ற பூரி தானமுதலியவைகளைக் கொடுத்தார்
 கள். (எ-று.) 18.

நாடொ றுங்கர புரத்தரன் பூசைக்கு நடந்து
 காடகம்வருங் கரடியைக் கொல்லவே கருதிக்
 கூட மாயுறு காடன்முன் குறுகவந் தெய்த
 நீடுமப்பினை யெடுத்தலும் வராதுகை நெகிழ்ந்தான்.

(இ-ள்.) நிதமும் கரபுஷேசரின் ஆராதனையின் பொருட்டு
 கீட்டின்வழியாய் நடந்துவரும் சித்தராகிய கரடியைக் கொலை
 செய்ய எண்ணி மறைவாயொளித்திருந்த காடன்முன்னால் கரடி
 வந்து சேர அப்போது நீண்ட அம்பைக் காடன் எடுக்கவே
 கைகள் செயலின்றி மனம் குழைந்தான். (எ-று.) 19.

ஆகை யால்வ னுள்ளத்தி லச்சமே பெருக
வேகி யேசித்தர் பதகம லத்தினி லிறைஞ்சிச்
சேகு றுஞ்சினப் பாவியேன் செய்பிழை பொறுப்பீர்
யோக நாயக கைவர வெனக்குரை யென்றான்.

(இ-ள்.) ஆதலினால் காடன் தனதுள்ளத்தில் பயமிருந்திடச்
சென்று கரடியாகிய சித்தர் திருவடித்தாமரைகளைப்போற்றி மர
வயிரம்போன்ற கொடிய கோபமுடைய தீவினையேன்செய்த
தீமையை மன்னிப்பீர்; யோகமுதல்வரே! எனது கரங்கள் செயற்
படும்படி திருவருள்செய்வீரென வேண்டினான். (எ-று) 20.

அருளி னாற்சிறு நகைபுரிந் தையனு மிரங்கி
வெருவ லென்றவன் கைவர வுதவியே விளங்குங்
கரபு ரத்தரன் சன்னிதி கடுகிவந் தெய்தித்
தெரியு மன்றுதொட் டருவமாய்ப் பூசனை செய்தார்.

(இ-ள்.) சித்தர் திருவுளமிரங்கிக் கிருபையினால் புன்னகை
செய்து பயப்படாதேயென்று அவனுக்குக் கரங்கள் செயற்படும்
படி கிருபைசெய்து விளங்குகின்ற கரபுரேசரின் திருச்சமுகத்
தைச் சீக்கிரமாய்ப் போயடைந்து அன்றுமுதல் உருவமாயிருந்த
சித்தர் அருவமாய் ஆராதனையியற்றிவந்தார். (எ-று) 21.

கரியு ரைத்தபின் சங்கரர் கோயிற்குக் கரடி
பரிவி னோடுபோய் மானத பூசையின் பான்மை
தெரிவு ருதுப சாரம் ரெட்டினாற் செய்து
விரைவி லேகியே சித்தராய்க் கஞ்சவெஹ் பிருக்கும்.

(இ-ள்.) இவ்விதமாய்க் கரடி காடன்மருகனுக்குச் சாக்ஷி
பகர்ந்தபின் சிவபெருமானாலயத்திற்கு அன்புடன்சென்று மானச்
பூஜையின் தன்மை யாருமே அறியாதபடி சோடசோபசாரத்து
டன் செய்து சீக்கிரமாய்ப்போய்க் கஞ்சவெஹ்பில் சித்தர் மேனியு
டன் வசிக்கும். (எ-று.) 22.

செல்லு நாட்களிற் கலியுகம் பிறந்தபின் செய்யும்
பல்ல மேனியா னருவமாய்ப் பூசையே பகலு
மல்லு மாய்த்தினம் வந்தாடவர் மகிமையா ரறிவார்
கல்லு மேபணி செய்திடுஞ் சித்தரைக் கண்டால்.

(இ-ள்.) இவ்விதமாய்த் தினங்கள் சென்றகாலையில் கலியுகம் பிறந்த பின்னர் கரடியருவம் பொருந்திய சித்தர் ரூபமின்றி யிருந்து நாஸ்தோறும் இரவும் பகலும் பூசை தவறாது நடத்தினார்; அவரது மகிமையை எவர் அறியத்தக்கவர்? அச்சித்தமூர்த் தியைத்தரிசித்தால் சடமான சிலையும் ஏவின தொழிலைச் செய்யும். (எ-று.) 23.

வேறு.

வரையாகுவர் புலியாகுவர் மதயானையு மாவார்
கரையாகுவர் புனலாகுவர் காடாவர்க ணத்தில்
வீரையாகுவர் மலராகுவர் வீழ்காரளி யாவார்
தரையாகுவர் விண்ணாகுவர் தாழ்சாகர மாவார்.

(இ-ள்.) பர்வதமாய்த் தோன்றுவார்; வியாக்ரமாவார்; மத்தகஜமாகக் காணப்படுவார்; ஜலமாவார்; அதன் கரையாக விளங்குவார்; கணநேரத்திற்குள் அரண்மனையாய்ப் பவிப்பார்; புஷ்பமாயிடுவார்; அதன் வாசமுமாவார்; அப்புஷ்பத்தில் வந்து வீழும் கரிய வன்குளாய்த் தோன்றுவார்; சூரியாவார்; ஆதாய மாய் விளங்குவார்; தாழ்ந்தகடலாகக் காணப்படுவார். (எ-று.) 24.

பொன்னாவி ரிரும்பாகுவர் புயலாகுவர் புயலின்
மின்னாகுவர் மழையாகுவர் வீழும்மிடி யாவா
ரென்னாக நினைப்பாரிட மீரேமுல் கத்தும்
முன்னாதன வில்லையுரு வாகாதன வில்லை.

(இ-ள்.) சுவர்ணமாயிடுவார்; இரும்புமாவார்; மேகமாய்த் தோன்றுவார்; மேகத்தில் மின்னலாய்ப் பிரகாசிப்பார்; மழையாய் வருஷிப்பார்; விழுகின்ற இடியாவார்; இடமுள்ள பதினான் குலோகத்திலும் எவ்வண்ணம் பாவிக்கின்றாரோ அவ்வண்ணம் பவிக்காமலிருப்பதில்லை; அவர் நினைவாத நினைவுமில்லை (எ-று.) 25.

எவ்வாறுரு வாவாரென யார்க்குத்தெரியாதான்
மைவாரண வுரியானருள் பெற்றோர்மகி மைகளை
யிவ்வாறென வளவிட்டிட வெவரால்முடி யுந்தான்
சைவாகம விளைவார்யினர் தாமேயள விடுவார்.

(இ-ள்.) கரிய யானையின் சர்மத்தைப் போர்வைகொண்ட
சிவபெருமான் திருவருளை யெய்திய சித்தர் எவ்விதம் உருவத்
தையடைவாரென்பது ஒருவர்க்கும் தெரியாததாகும் ; அவ
ரது மகிமைகளை இவ்விதமென்று அளவிட எவர்க்கும் கூடாததா
கும் ; சிவாகமங்களின் சிறந்த பிரயோசனத்தையுற்றவர்களை
வரையறுப்பவர்கள் ஆவார்கள். (எ-று.) 26.

உயர்மானத பூசைத்தொழி லொளிர்மஞ்ஞான மாட்டிப்
பயில்வண்டுகள் மூசாமலர் பகர்பஞ்சுவில் வங்கள்
செயலாயருச் சனைசெய்துபின் நீபம்பணி மாறி
மயலாயரன் மகிழ்வாயிட மணக்கப்புகை செய்தே.

(இ-ள்.) உயர்வாகிய மானச பூசாக்கிரியையால் சிவபிரா
னுக்கு விளங்குகின்ற திருமஞ்சனமாட்டிச் சோலையிற் பயிலும்
வண்டுகளால் மோக்கப்படாத புஷ்பங்களாலும் சொல்லப்பட்ட
கூவிள முதலியபஞ்சுவில்வங்களாலும் கிரியையுடன் அருச்சித்த
பிறகு தீபங்கள் அணியாய் ஏற்றிகாட்டிப் பணிசெய்து பரமே
சன் பிரியமாயுவக்கும்படி வாசனைப்புகையுண்டாக்கி. (எ-று.) 27.

சிவமாகிய பஞ்சாக்கர செபமாயிர மோதிக்
குவையாகிய கனிகாய்மடை கொடுவந்துநி னைத்துத்
தவயோகம தாயேதொழில் சலியாதுமு டித்தே
யுவமானமி லாப்பூசை யுருற்றித்தின முயல்வார்.

(இ-ள்.) சிவசொருபமாகிய ஐந்தெழுத்தை ஆயிரந்தடவை
செபித்துப் பழங்கள், காய்கள், உண்டிவகைகளைக் கூட்டமாய்க்
கொண்டுவந்து நிறைத்து நிவேதித்துத் தவசம்பந்தமாய்க் கிரியை
களை ஒருநாளும் சலிப்பறச் சரிவர நிறைவேற்றி இவ்விதமாய்ச்
சமானரகிதமாகிய சங்கரன் பூசையைச் சதா அதுஷ்டித்து வந்
தார். (எ-று.) 28.

வயிற்றுக்குண வெண்ணூர்விழி வாராதுயி லதுவே
வியற்கைக்குண மோர்நாளென வெந்நாளுமி ருப்பர்
கயிற்றைக்கொடு பாவைத்தனூ வாட்டும்படி காணும்
முயற்சிச்செய வெல்லாமான் செயலாகமு டிப்பார்.

(இ-ள்.) உதரவாதையகற்ற ஆகாரத்தைச் சிந்தியார் ;
அவரது கண்களுக்கு நித்திரை பிடியாது ; ஒருதினம் போலவே
பலதினமும் இப்பூசையைச் சபாவ குணமாய்ப் பொருந்தியிருப்
பார் ; சூத்திரங்கொண்டு பொம்மையினுருவை யாட்டுவதைப்
போல் எண்ணப்பட்ட த ம து ம னே மு ய ற் சி வினைக
ளெல்லாவற்றையும் சிவபெருமான் செயலாகவே சித்தார்த்தஞ்
செய்வார். (எ-று) 29.

சித்தித்தரு ஞானந்தருந் தெளிவேதருஞ் சித்த
சுத்தித்தரு மயோகந்தருஞ் சுகபோகமு முண்டா
முத்தித்தரு மன்னைக்கரு மூளாமன் முடுக்கும்
பத்தித்தரும் வேதங்கள்சொல் சிவபூசைசெய் பலமே.

(இ-ள்.) சிவபக்தியை ஜீவர்கட்குப் புகட்டுகின்ற மறை
களாற்புகழ்ந்து சொல்லப்பட்ட சிவபூஜையின் பிரயோசனமா
னது என்னவென்றால் அஷ்டசித்திகளையுந்தரும் ; சிவஞா
னத்தைப்பாவிக்குப்; சித்தத்திற்கு நிர்ச்சலத்தன்மையையருளும்;
சித்தமலினங்களை நீக்கிப்பாவனஞ்செய்யும் ; சிவத்துடன் இணை
தலாகிய சிவயோகத்தைச் சாத்தியஞ்செய்விக்கும் ஆநந்தாநுபவ
முண்டாம் ; பேரஃசலாபந்தந்து தாயின்கர்ப்பத்தையடையாமல்
வினையையாட்டும். (எ-று.) 30.

ஒருகாற்சிவ னென்றோதிடி லோராயிர முருவா
மிருகாற்சொலி னரனாரரு ளெளிதாவரு முடனே
திருவாயினின் முக்கான்மொழி செப்பின்னள வில்லை
யிருவாகுவர் சாருபமு முண்மைப்பொரு ளிதுவே.

(இ-ள்.) கரபுரப்பதியில் ஒருதடவை சிவநாமத்தையுச்
சரித்தால் ஆயிரந்தடவை யுச்சரித்ததாகும் ; இருதரஞ்செப்பி
னால் சிவபிரானருள் இலேசில் சீக்கிரமாய் வந்தடையும் ; சிறப்பு
டைய நாவினால் மூன்றுதரம் மொழிந்தால் நேரும் பலனுக்கு
அளவில்லை ; சிவசாரூபத்தையுமடைவார்கள் ; இது வாஸ்தவம்
மாகிய அர்த்தமாகும். (எ-று.) 31.

அடியானொரு வன்பூசனை செய்பூவருச் சிக்கப்
படியாமென நிழறந்துடு பருந்தித்தரை யாள
முடியேபுனை யரசாய்விடின் மொழியாலென மொழிவேன்
பொடிபூசடி யார்க்குச்செயும் பூசைப்பல னதிகம்.

(இ-ள்.) சிவபூஜை மேற்கொண்ட ஓர் சிவனடியார் சிவ
லிங்கப்பெருமானுக்கு வெய்டலில் நின்றுகொண்டு புஷ்பார்ச்சனை
செய்கையில் தனது சிறகை விரித்துப் பந்தரிட்டு குளிர்ந்த பூமி
போல் நிழலைத்தந்த ஓர் பருந்து சிவகடாக்ஷத்தால் இப்புவினயப்
பரிபாலிக்கும் முடிவேந்தாக உற்பவிக்குமானால் விபூதியணிந்த
விமலனடியவர்கட்குப் புரியும் பூஜையின் பல விசேஷத்தை
வார்த்தையால் இவ்வளவென்று எப்படிச் சொல்லுவேன் ?
சொல்லுந்தரமல்ல (எ-று.) 32.

ஆமாறுல கத்தோர்க ளறிந்தேயுயர் சித்தர்
பூமாறு மடிக்கேநல பூசைத்தொழில் புரிவார்
நாமாதொடு சீதேவியு நண்ண்க்குடி வாழ்கக்
கோமானர னீவானருள் குன்றுவர மென்றும்.

(இ-ள்.) ஆகையினால் உலகத்தார்கள் இவ்வுண்மை தெரிந்
தே மேன்மையுடைய சித்தரது புஷ்பம்போன்ற திருவடிகளில்
நன்மையாகிய பூசனையியற்றுவார்கள் ; அவர்களைக் கல்விமாதும்

செல்வமாதும் பொருந்தி அவர்களிடமே குழுகொள்ளும்படி
உலகநாயகராகும் சிவபெருமான் கெடாத வரத்தை யருளு
வார். (எ-று.) 33.

வேறு.

எனமறை யோது நீதி யியல்பினு லுலகத் தார்க
ளனவர தழுமே சித்தர் பூசையை யன்பாய்ச் செய்வார்
தனமுத லான வட்ட சம்பத்தும் பெற்று வாழ்வார்
மனமகி மூம்ப டிக்கே யாட்கொள்வான் சிவன்றான் வந்தே.

(இ-ள்) என்று திருமறைகள் சொல்லும் சுபாவவிநியி
னல் உலகோர்கள் எப்போதும் சித்தரின் ஆராதனையை ஆதரத்து
டன் புரிவார்கள் ; அதனால் பொருட்செல்வ முதலிய எண்வித
சம்பத்துகளையும் பொருந்திச் சுகிப்பார்கள். அவர்களின் உள்
ளம் உவக்கும்படி சிவபெருமான் வந்து அவரை அடிமை கொண்
டருளுவார். (எ-று.) 34.

சித்தர்தங் கதையைக் கேட்டோர் வாசித்தோர் திருக்கை யாலே
பத்தியா யெழுதி னோர்கள் பிழையறப் பாடஞ் செய்தோர்
புத்தகந் தன்னை வைத்தே பூசித்தோ ரருளைப் பெற்று
நித்தமாய்க் கற்ப காலங் கயிலையி னிலைப்பார் வாசம். *

(இ-ள்.) சித்த முர்த்தியின் திவ்ய சரிதையாகு மிதனைக்
கேட்டவர்களும், படித்தோர்களும், அழகியகையினால் அன்புடன்
எழுதிவைத்தவர்களும், தப்பிதமின்றி மனனஞ் செய்தவர்களும்,
திருமுறையாகுமிதனை ஆத்மாந்தமாய் வைத்துப் பூசை செய்த
வர்களும் சிவபெருமான் றிருவருளைப்பெற்று அழிவின்றி பிரம
குற்பம் வரையில் திருக்கைலாயத்தில் வாழ்வார்கள். (எ-று.) 35.

கதைச் சுருக்கம்.

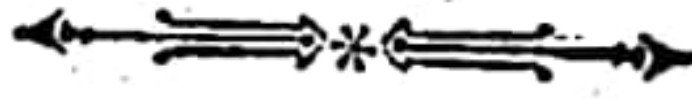
கரபுரநகரில் வசிக்கும் காடனென்னும் பெயருடைய ஓர்
 வேளாளன் தனது நான்கு பெண்களில் மூத்தவனோ மணஞ்
 செய்து தருவதாய்த் தன் தங்கையின் ஏகபுத்திரனைத் தன்
 னிடத்திலேயே வேலைக்கமர்த்திக்கொண்டு வாழ்கையில் உரை
 தவறி வேறிடத்தில் முதன் மூன்று பெண்களையும் மணஞ்செய்து
 தந்தனன். பிறகு ஓர் நாள் மருகனுடன் காடன் காட்டின் வழி
 யாய்ச் செல்லுகையில் தனது கடைசி பெண்ணைக் கட்டாயமாய்
 மணஞ்செய்து தருவதாய் மருகனுக்கு வாக்களிக்க, அதனை
 மருகன் நம்பாமல் நின்னுரைக்குச் சாக்ஷியொன்று மில்லாதபடி
 யால் நின் வாக்கை நம்பேனென, அக்காலையில் கரபுரேசரின்
 பூஜைக்காய்ச் சித்தர் கரடியுருவுடன் அவ்வழிச் செல்வதைக்
 கண்டு இக்கரடியே என்னுரைக்குச் சாக்ஷியென்று சொல்லி
 மருகனுடன் காடன் வீடடைந்து நாள் செல்ல சத்தியந்தவறி
 அப்பெண்ணையும் அயலிடத்தில் மணம்பேச ஆரம்பிக்க, மருகன்
 ஜாதிப்பெரியோர்களைச்சபைகூட்டி வழக்குரைத்து கரடியேசாக்ஷி
 யென்று பகர்ந்த அக்கணமே சித்தர் கரடியுருவுடன் அங்கு
 சென்று சபையார் முன்னிலையில் மூன்றுதரம் சிரக்கம்பனஞ்
 செய்து செல்லவே சபையார் காடனை நிந்தித்து அவனது கடைசி
 மகளை அவன் தங்கை புத்திரனுக்கு விவாஹ முடிப்பித்தனர்.
 சித்தர் திரேதையில் கரடியுருவுடனும் கலியில் அருவமாயும்
 கரபுரேசரைப் பூஜித்து பலவித சித்து விளையாடல்களைப்புரிந்து
 வந்தார்.

கரடிச்சுருக்க முற்றும்.

விநாயகச்சுக்கம்.

துறவெனுங் கொடிமே லேறிச் சுற்றிடு கொழுகொம் பொப்பா
ரறிவினின் மிகுந்த நைமி சாரணி யத்த ரானோர்
விறலுறு கரடிக் காதை விளம்பினீர் சூத ரோநீ
ருறுகண பதியின் காதை யோதுமென் றோதச் சொல்வார்.

(இ-ள்) சந்யாசமென்னும் கொடியானது மேலேசென்று
சூழ்ந்து படர்வதற்கேற்ற வளமுள்ள மரக்கொம்பு போன்றவர்
களும், ஞான விசேஷமுள்ளவர்களுமாகிய நைமிசவன இருடி
கள் சூதரைநோக்கி, சூதமுனிவனே! பெருமையுள்ள சித்தர் கரடி
யாய்ப் பூசித்த சரித்திரத்தைச் சொல்லியருளினீர் ; ஆருள்
பொருந்திய விநாயகக்கடவுளின் சரிதையையும் செப்பியருள்வீ
ரென்று வேண்ட சூதர் சொல்லத் தொடங்கினார். (எ-று.) 1.

வேறு.

அருள்வி ளங்குசம் பாதிச டாயுவென்
 றிருவர் மூரி யெருவை யரசர்கள்
 வெருவு பந்த வினைக்கு மருந்தெனுந்
 தரும வைத்திய நாதர் புரிதழீஇ.

(இ-ள்.) சிவபக்தி மேலிட்ட சம்பாதி, சடாயுவென்னும்
 நாமதேயமுடைய இருவர்கள், வலிபொருந்திய கமுகரசர்கள்,
 பயப்படத்தகுந்த சம்சாரநாய்க்குத் தரும ஓளஷதமாகிய வைத்
 தியநாதர் எழுந்தருளியிருக்கும் புள்ளிருக்கும்வேணர் என்னுந்
 தலத்தை யடைந்து, (எ-று) (குளகம்) 2.

ஆசை யாகி யமல ராள்பெறப்
 பூசை வேத விதியிற் புரிந்தனர்
 தேச லாவிய கொன்றைத் திருமுடி
 யீச ஞாருள் வாரி யெழுந்ததே.

(இ-ள்.) நின்மலராகிய சிவபிரான் றிருவருளையுடைய விருப்
 பமுடையவர்களாய் வேதவிதியின்படி அக்கடவுளுக்கு ஆரா
 தனைசெய்து வந்தார்கள் ; கொன்றையணிந்த பிரகாசம்பொருந்
 திய அழகிய ஜடாமகுடந்தாங்கிய இறைவரின் கிருபாவெள்ளம்
 பொங்கி அவர்கள்பால் எழுந்தது. (எ-று) 3.

அன்பு வெள்ள மகத்திற் பெருக்கிடு
 ரின்ப வெள்ளத் தினிது முழுகினார்
 துன்ப வெள்ளத் தொலைத்தனர் தொல்புவி
 யென்பு வெள்ளப் பிரப்பை யிகந்தனர்.

(இ-ள்.) உள்ளத்தில் அன்பாகிய வெள்ளம் பெருக்கிய
 அவர்கள் சிவானந்தக்கடலில் நன்றாய் முழுகினவர்களாய் பழமை
 யாகிய இவ்வுலகில் அடையும் துன்பசமுத்திரத்தை நீக்கி, அஸ்தி
 நிறைந்த தேகத்தையடைதலாகிய ஜனனசமுத்திரத்தையும்
 அகற்றினார்கள். (எ-று.) 4.

அத்த லத்தி லமர்ந்திடு பிள்ளையார்
மெய்த்த பேர்வினை தீர்த்த விநாயகர்
ரித்த பூசை நிறைந்திடக் கொள்ளினும்
சித்த மேமகிழ் கொள்ளார் தினந்தொறும்.

(இ-ள்.) புள்ளிருக்கும் வேளுரென்னும் அப்பதியில் எழுந்
தருளிப் கணபதியார் மெய்ம்மைதங்கிய வினைதீர்த்தவிநாயகரென்
னும் நாம முடையவர் ; தினந்தோறும் பூரணமாய் பூசையைக்
கொண்டாலும் உள்ளத்திலுவகை யடையாதவராயினர். (எ-று.) 5.

ஈசர் தைய லெனுமுமை கந்தனார்
பூசை கொண்டு மகிழுவர் புந்தியி
லாசி லாவடி யார்மறை யந்தனர்
மாசு நல்குர வோர்மதித் தேற்றினார்.

(இ-ள்.) வைத்தீசர், தையனாகியார், முத்துக்குமாரக்
கடவுள் இம்மூவரும் தங்களுக்கியற்றிய பூசையை அங்கீகரித்து
உள்ளத்தில் சந்தோஷமடைவார்கள் ; ஆகையினால் குற்றமற்ற
அன்பர்களும் வேதமுணர்ந்த வேதியர்களும், குற்றமுள்ள தரித்
திரதிகைபடைந்தவர்களும், விரும்பிய பெறலமென நம்பி இம்
மூர்த்திகளையே பூசித்தார்கள். (எ-று.) 6.

பிள்ளை யார்தந் திருவுளப் பெற்றியை
யுள்ள வாறறிந் தோர்முனி சொல்லுவார்
வள்ள லேகய மாமுகத் தோன்விழத்
தள்ளு வாயொன்று சாற்றும்விண்ணப்பமே.

(இ-ள்.) விநாயகமூர்த்தியின் திருவுள்ள நிலைமையை
யுதாப்பிரகார முணர்ந்த ஓர் முனிவர் சந்நிதியினின்று சொல்லு
வாராயினர்:—கேட்டவை தந்தருளும் கிருபாமூர்த்தியே ! யானே
முக அவுணை நாசமடையுட்படி வீழ்த்தித்தள்ளியவரே ! அடி
யேன் சொல்லும் விண்ணப்பமொன்றுண்டு, அதனை திருச்செவி
சாத்தியருளவேண்டும். (எ-று.) 7.

மூல மாய்முடி வாகிய மூர்த்தியே
கால மூன்றுங் கடந்த கருத்தனே
பால லோசன வங்குச பாசனே
மாலு மூடிக மேறிய வள்ளலே.

(இ-ள்.) ஆதியும் அந்தமுமாகிய ஐப்பனே ! திரிகாலங்களை
யுங்கடந்து நின்ற தேவா ! நெற்றியில் விழியுடைய நிமலா ! பா
சாங்குசமேந்திய பரமா ! பெருமையாய்ப் பெருச்சாளியூர்ந்த
பிரானே ! (எ-று.) 8.

ஆல முண்டரு ளங்கணர் செல்வமே
வால வம்புலி வைத்திடு வேணியாய்ச்
சேல ஞான மதம்பொழி தேசிகா
நாலு வாயைங்கை நாத பராபரா.

(இ-ள்.) கடலிலெழுந்த விடத்தையுண்டு கடவுளரை
யிரகூழ்த்த சிவபிரான் மகிழ்ந்தளித்த செல்வமே ! மூன்றும்பிறை
மதியணிந்த முடியோய் ! குணமுள்ள ஞானமதம் பொழிந்திடும்
குஞ்சரமே ! தொங்கிய வாயையும் பஞ்சஹஸ்தங்களையுமுடைய
பராபரனே ! (எ-று.) 9.

காகோ தரத்துணைப் பற்படக் கட்செவி
நாகா பரண மணிந்திடு நாகமே
சோகா குலவினை நீக்கிய தூயனே
பாகார் மொழிவல் லபையிடப் டாகனே.

(இ-ள்.) காகோதரமும், இணைபெற்றபற்களும், செவியா
யுதவுங்கண்களும் பொருந்திய அரவங்களை ஆபரணமாயணிந்த
அற்புதனே ! துன்பந்தரும் வருத்த தீவினையைத் தீர்த்தருளிய
சுத்தனே ! பாகுபோன்ற மொழியுடைய வல்லபைச் சத்தியை
வாமபாகத்திற்கொண்ட வரதனே ! (எ-று.) 10.

முந்தி பூசைகொள் முக்கண னேயொரு
தந்த நாத ஷடாக்கரருக்குமுன்
வந்த நாயக வல்வினை தீர்த்தவா
யெந்தை யேயெமை யாளு மிடைவனே.

(இ-ள்.) முதற்பூசைகொள்ளும் முக்கண்ணை ! ஒற்றை
மருப்புடைய உத்தமனே ! ஆறெழுத்துடைய ஆறுமுகக்கடவுட்கு
முன்பிறந்த அமலனே ! தீரவினை தீர்த்த தேவனே ! எமது தந்
தையே ! எம்மை யிரகறிக்கும் ஈசனே ! (எ-று.) 11.

பார தத்தைப் பருப்பதந் தீட்டியே
பார தத்தை விளக்கிய பண்ணவா
பார தத்தைப் பெறுமரன் பாலகா
பார தத்தை யகற்றும் பரமனே.

(இ-ள்.) ஐந்தாம் வேதமென்னும் பாண்டவ சரிதமாகிய
இதிகாசத்தை வியாசர் புகல மேருகிரியில் கொம்பாலெழுதிக்
குவலயத்தில் தர்மத்தை ஸ்தாபித்த தயாபரா ! தேவர்களா
லமைந்த இரதத்திலேறிய சிவபெருமான் பயந்த செல்வமே !
மேதினித் துன்பம் நீக்கியருளும் மேலோனே ! (எ-று.) 12.

கடலை யெட்பணி காரம் பொரியவல்
பிடிக்கொள் மோதகம் பிண்டி பலாச்சுளை
மடையி னமுதநெய் மாங்கனி சர்க்கரைக்
சூட வயிற்றிற்கொள் குஞ்சர வானனா.

(இ-ள்.) கடலையும், எள்ளும், அப்பங்களும், பொரியும்,
அவலும், பிடித்துவைத்தகொழுக்கட்டையும், மாவும், பலாப்பழச்
சுளையும், பாகஞ்செய்த அன்னமும், நெய்யும், மாம்பழமும், சர்க்
கரையும் சும்பம்போன்ற உதரத்திற்கொண்டருளும் யானைமுக
பிரானே ! (எ-று.) 13.

என்று மேபிள்ளை யாரென் றிசைக்கவே
நின்ற வாநிலை யாய்வினைப் போற்றினே
சென்ற லும்மெதிர் தோன்ற விறைஞ்சினார்
நன்று பூசை மகிழ்வார நல்கென.

(இ-ள்.) பிள்ளையாரென்னும் உலசநாமத்துக்கியை இளம்
பருவமாறாது நின்ற இறைவனே ! ஸ்திரமுடன் தம்மைத்துதித்
தேன் என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, விநாயகப்பிள்ளையார் அவ
ருக்குக் காங்கிதந்தருளவும், முனிவர் வணங்கியாங்கள் இயற்றும்
பூசையை அங்கீகரித்துத் திருவுளம் சந்தோஷிக்கும்படி வரம்
தந்தருள வேண்டும் என்று பிரார்த்திக்க, (எ-று.) (குளகம்.) 14.

நுந்தோத் திரங்களை வேத நுவல் றிடு
மந்தி ரம்மெனக் கொண்டே மனத்திடைப்
பந்த நீக்கும் பகர் துதி ஷட்கமே
சிந்தை வைத்தவர் செல்வம் பெறுவரே.

(இ-ள்) விநாயகர் மகிழ்ந்து நினது தோத்திரங்களை மறை
புகன்ற மந்திரமாய் அங்கீகரித் தோம் ; வலிய சம்சாரக் கட்டை
யகற்றும் வல்லமையுள்ளது இவ்வாறு துதிகளாம். இவைகளை
உள்ளத்தில் தியானித்தவர்கள் அஷ்டபாக்கியமும் அடைவார்
கள். (எ-று.) 15.

வேறு.

இற்றைநாள்வரை யின்கிருந்தன மெண்ணியேயினி மேலிரோங்
கொற்றவேலகர் பூசைநன்கு குறிப்பதாய்நக ரோர்செய்தார்
மற்றுநம்மை நினைந்திடாது மறந்துபோயின ருருளோர்
சொற்றவித்தல மேலதாயொரு தொல்லைமாநக ருன்னினேம்.

(இ-ள்.) அன்பரே ! இந்நாள்வரையில் நாம் 'இங்குவசித்
தோம் ; இனிமேல் இவ்விடத்தில் சிந்திக்கும்படி தங்கியிரோம் ;
வெற்றிவேலணிந்த நமது தம்பியின் பூசையை ந்கரத்திலுள்ளோர்

நல்ல குறிப்புடன் செய்வதானார்கள் ; பின்னையோ நம்மை யெண்ணாமல், மறந்துவிட்டார்கள் ; ஆகையினால் சொல்லிய இப்பதிக்கு மேற்கிலுள்ள ஓர் பழம்பதியை யடையச் சிந்தைசெய்தோம். (எ-று.)

16.

• கொங்குநாட்டிடை சித்தர்பூசைகொடுத்தசோழபுரத்திலே
தங்கியேநிலை பெற்றுவாழ்வு தழைக்கவேயுறை வோமென
வங்கிராம லெழுந்துவந்தன ரத்தலத்தினு மித்தலம்
பொங்குபாரதி கத்தையெண்ணிட பேந்திருந்தனர் வாசமாய்.

(இ-ள்.) கொங்குநாட்டின் மத்தியில் சித்தர் பூசுக்கும்
சோழபுரமென்னும் பதியிற்பொருந்தி ஸ்திரமாய் வாழ்வு விருத்தி
யடைய அவ்விடமே வசிப்போமென்றுரைத்துப் பின்னர் அவ்
விடம் தங்காதெழுந்து, வைத்தீச்சரன் கோயிலாகும் அப்பதியை
விட சோழபுரமே உயர்ந்ததென்று மிகுதியும் உலகத்தார் நினைக்
கும்படி கரபுஞ்சென்று அதையே வாசஸ்தானமாய்க் கொண்
டார். (எ-று.)

17.

சித்தர்தாமு முவந்துகண்டனர் தெண்டனிட்டு வழுத்தின
ரொத்தபேர்வினை தீர்த்தவைங்கர னென்னுநாமமு மோதினார்
நித்தபூசைநி வேதனங்களு நெறிவழாது நடத்தியே
யத்தனாரபி டேகபூசை யதன்பினாக முடித்தனர்.

(இ-ள்.) உடனே சித்தமூர்த்தி விருப்புடன் பின்னையா
ரைக்கண்டு சாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்கரித்துத் தோத்தரமியம்பி
அடைந்தோர்களின் ஆரிய வினையைக்கற்றும் ஐங்கரனென்ன
நாமமளித்து நைவேத்தியவனிகசூடுடன் முறைதவறாமல் நித்ய
பூசையை பின்னையார்க்கு முதல் புரிந்து அதன் பிறகு சோ
ழேசருக்கு அபிடேக முதலிய ஆராதனை நிறைவேற்றி வந்
தார். (எ-று.)

18.

முடிபுனந்திடு சோழனித்த முதிர்ந்தவன்புள நெஞ்சினன்
கடிகொண்மாநதி நீர்படிந்தொரு காலையுச்சியொர் டந்தியும்
விடையுயர்த்தவர் தேர்விழாவில் விநாயகன்முன மேவரத்
தடையிலாம னடக்குவீதிக டவறிலாம வியற்றினான்.

(இ-ள்.) கிரீடமணிந்த சோழவேந்தன் தினந்தோறும்
மிகுந்த அன்புபொருந்திய மனத்தையுடையவனாய் இன்பந்தரும்
பெரிய பஞ்சாக்கர நதியில் காலே, மத்தி, சாயங்காலமென்னும்
முப்பொழுதும் தவறாமல் மூழ்கி ரிஷபக்கொடியுடைய சிவபெரு
மானுக்கு நடத்தும தேர்த்திருவிழாவில் விநாயகக்கடவுளை முந்தி
பவனிகொள்ளும்படிசெய்து, அதற்காகத் தடையில்லாமற்செல்ல
வீதிகளையும் தவறுதலின்றி செய்வித்தான். (எ-று.) 19.

வேறு.

சிங்கனென்னு நாமனா ழூர்தொறுந் திருடுவோன்
பொங்குகோப வன்னியே புரைந்தெழுந்த நெஞ்சினன்
வெங்கண்வேங்கை யானையெண்கு மேலிருண்ட கானிடை
யெங்குமே திரிந்தலைந்து புள்விலங் கிரைகொள்வான்.

(இ-ள்.) சிங்கனென்னும் பெயருடையவன்; நகர்தோறுஞ்
சென்று பொருள்களைக் கவர்பவன்; ஒங்கியெழும் கோபாக்கினி
யே புரைந்து மேலெழும்படியான் இதயமுள்ளவன்; வெவ்விப
கண்களுடைய புலி, யானை, கரடி வசிக்கும் இருள் சூழ்ந்த
வனங்களெங்கும் திரிந்து அலைந்து பகழிகளையும் மிருகங்களையும்
ஆகாரமாயுண்பவன். (எ-று.) 20.

ஆறலைத்துக் கொள்ளைகொள்வானாயிடைவந் தோர்களைக்
கோறல்செய்து கூக்குரல் லெழுப்புவெய்ய கூற்றுவான்
நீறுபூச மன்பர்காணி னேசமின்றி வீசுவான்
மாறுபாடு வழியனன்றி மாதுர்சந்பை வெளவுவான்.

(இ-ள்.) வழிப்பறிசெய்து பொருள்களைக் கொள்ளை
கொண்டு பிரயாணிகளைக் கொலைசெய்து கூக்குரல் கிளம்பச்செய்
யும் வெய்ய காலனாவான்; வீழ்த்தியணிந்த சிவனடியார்களைக்
கண்டபொழுதே தடையின்றி வாளாவிசுவான்; வேத நிஷித்த
மார்க்கங்களிற் செல்லுவதே தொழிலையுடையவன்; அல்லாம
லும் ஸ்திரீகளின் கற்பையும் அழிப்பான். (எ-று.) 21.

கல்விஞான மறமெனுஞ்சொற் கனவினுந் தினைந்திலான்
வல்வினைத் தொழிற்களை மறந்திடா னிறந்திடான்.

- செல்வழிக் கறச்செயற்கள் சிந்தியாத புந்தியான்
பல்விலங்கி னுக்குமீம மானகுக்கி பந்தியான்.

.. (இ-ள்) கல்வி, அறிவு, தருமமென்னும் வார்த்தைகளைச்
சொப்பனத்திலும் சிந்தியாதவன் ; கொடிய தீவினைச்செயல்களை
எப்போதும் மறந்திடாதவன், செய்யாமலு மொழிந்திரான் ;
உயிர்செல்லுங் கதிக்குரிய புண்ணிய வினைகளை எப்போதும்
யோசியாத சித்தமுடையவன் ; பலமிருகங்களுமடிந்து புதைக்
கப்படுதற்கு இடமாகும் ஒழுங்காகிய வயிறுடையவன் (எ-று) 22.

இடியெனத் தொனித்தசொல் விருண்டமேக மேனியான்
றடியெடுத்த பாணியுந் தரித்ததூணி யானிதழ்
மடியவே கடித்தபல்லன் மத்தவாய்ப் பனைத்ததோள்
கடிவெவ்வேலை வானையொத்த கண்கள் பெற்ற பண்பினான்.

(இ-ள்.) மேகநாதம்போல் சப்திக்கும் வசனமும், காளமே
கம்போன்ற உடலும் உடையவன் ; தடிபிடித்த கரங்களும், முது
கில் தரித்த அம்புறுத்தூணியும் உடையவன் ; உதடுமடித்துக்
கடிக்கும்படியான தந்தங்களையுடையவன் ; கொழுத்த வாயை
யும், பருத்த தோட்களையும், கொல்லும் வெய்ய வேலும் வாளும்
போன்ற கண்களையும் அடைந்தவன். (எ-று.) 23.

காதுதற்கு முதன்மையான கரவாடர்க்கி ராசனா
யோதுகின்ற தீமையாள னோர்தினத்தி னேர்ந்தனன்
நீதிவேள்வி பலமுடித்த கங்கைநீர்க்குழ் காசியார்
சேதுமூழ்க வெண்ணிநால்வர் சேர்ந்துவந்த காலையில்.

• (இ-ள்.) கொலைத்தொழிலிற் சிறந்த கள்ளர்களுக்கெக்
லாம் இறைவனாகிய பாவியாம் இவன் ஓர் தினத்தில் கங்காநதி
குழந்த காசிப்பதியிலிருந்து வேத விகிதமான பல யக்ஞங்கள்
• நிறைவேற்றிய நான்கு வேதியர்கள் சேதுஸ்நானஞ்செய்ய வெண்
ணிச் சேர்ந்து வந்தபோது அவர்களைச் சந்தித்தான் (எ-று.) 24

யாவர்மேவி னுரென விருக்கமொன்றி னுனியினை
மேவியந் நெறிக்கண்வந்த வேள்வியாளர் காணலும்
பாவிகட்குண் மிக்கபாவி படையுறை கழித்தனன்
கூவிமாள் நால்வர்தம்மைக் கொன்றுநின்றே யார்த்தனன்.

(இ-ள்.) அவ்வழியில் யார்வந்தார்களென்று அறிய ஒர்மரத்
தின் துனியிற்சென்று பார்த்து அம்மார்க்கமாய்வந்த அந்தணர்,
நால்வர்களையும் கண்டவுடன் பாவிகளிற்சிறந்த மாபாவியாகிய
அவன் உறையிலிருந்து ஆயுதம் உருவி அலறிமடியும்படி அந்
நால்வரையுங்கொன்று ஆர்ப்பரித்து நின்றான். (எ-று) 25.

வேறு.

அலகையி னுருவ மாகி யந்தணர் தம்மைக் கொன்ற
கொலையினை விழியிற் கண்டு குலைகுலைந் துடல்நடுங்கிப்
பலருமே பித்த னென்ன பதிகளிற் சேர்த வின்றி
நிலையிழந் தறிவி லாம னீசர்தஞ் சேரி சேர்ந்தான்.

(இ-ள்.) வேதியரைக்கொன்ற பாவமானது பிச்சாக உருவ
மாய்த் தன்னைவந்தடைய அதனைக் கண்டகண்டு இருதயங்குன்றி
தேகம்நடுங்கி கண்டவர் பலரும் பித்தனென்று சொல்லும்படி
நகர்களையடையாமல் இருப்பிட நியமமின்றி அறிவற்றவனாய்ப்
புலையர்வாழிடத்தை வந்து பொருந்தினான். (எ-று) 26.

வேறு.

மிகமேவிய புண்ணியம் லெய்யவினை
யிகமேவரு மென்பது துனெறியாற்
புகவேதொழு நோயுடல் புண்ணொடுசீ
யுககீடம துற்றிழி வாயினனே.

(இ-ள்.) அதிகரிக்கப் பொருந்திய புண்ணிய பாபவினை
கட்குப்பலன் இப்பிறவியிலேயே நேருமென்பது சாஸ்திர விதி
யாதலால் இப்பாதகனுக்குத் தொழுநோய் உடலிற் குடிக்கொள்ள
அதனால் புண்கொண்டு சீவடிந்து புழுக்கள் சொரிதலை யடைந்து
யாவரும் நிந்திக்கத் தாழ்வையடைந்தான். (எ-று.) 27.

வீசம்முடை நாற்றம் வெளிப்படவும்
நேசர்பலர் நீக்கிட நேர்நீணியாற்
கூசம்முடல் கொண்டுழல் கொள்கையனாய்த்
தேசந்தொறு மோடி திகைத்தனனே.

.. (இ-ள்.) தேசத்தில் புலால் நாற்றம் வெளிப்பட்டு வீச அத
னால் புலையர்கள் அவனைச்சேர்க்காது தள்ளிவிடவும் அக்கொடிய
வன் தனக்கு உண்டான வியாதியால் வெளியில்வரக்கூசம் சரீரத்
தைத் தாங்கி யலைந்து திரியும் கொள்கையுடையவனாய் ஊர்தோ
றுஞ் சென்று திரிந்து மயங்கினான் (எ-று.) 28.

பலவாகம நூல்கள் பயின்றவரா
நலஞானியின் கண்ணெதிர் நண்ணுதலுங்
கொலையாலெழு மூன்று குலத்தவரு
நிலையாய்நர கூடு நிலைப்பார்களே.

(இ-ள்.) வேதாகமநூல்களநேகம் உணர்ந்தவராகிய நல்ல
ஓர் ஞானியின் விழிகட்கெதிரில் இப்பாதகன் பொருந்த, இவனைக்
கண்ட அத்தயாநிதியானவர் பரிதபித்து அடேமூர்க்கா! கொலைத்
தோஷத்தால் அவ்வினையியற்றினவனது இருபத்தொருதலை
முறைவரையிலுள்ள பிதிர்க்களியாவரும் தாங்களடைந்திருந்த
புண்ணிய போகத்தையிழந்து நரகத்தில் என்றும் ஸ்திரமாய்ப்
பொருந்துவார்களே. (எ-று) 29.

இப்பாதக மேகுதல் செப்பிடுவேன்
மூப்போதும் விநாயக மூர்த்தினைத்
தப்பாதுள மன்போடு தாழ்ந்தனையே
லுப்போதறு நிச்சய மாமிதுவே.

(இ-ள்.) அடே சண்டாளா! நீயடைந்த இத்தீயவினைப்
பலன் நின்னைவிட்டு நீங்கும். உபாயத்தைச் சொல்லுவேன் கேட்
பாய்; நாள்தோறுங் காலை யுச்சி அந்தி யென்னும்மூன்றுகாலமும்
வினைதீர்த்த விநாயக மூர்த்தியை உள்ளன்போடு தவறின்றி வழி
பட்டு வந்தாயானால் அப்பெருமான் கிருபையளிக்கும் அக்காலத்
தில் நீங்கும்; இது சத்தியமாகும். (எ-று) 30.

இன்றேக வியம்பிய வெஞ்சொலது
நன்றேயென வேகுதி நம்பியெனத்
துன்றேதரு சோழ புரந்தனிலே
யன்றேதொழ வன்பொடு போயினனே.

(இ-ள்.) இன்றைக்கே புறப்பட்டுச் சோழபுரத்தையடை
வாய் என்னும் எனது வார்த்தை நன்மையுடையதென நம்பிச்
செல்வாய் என்று சொல்ல அவ்வசனத்தைக்கேட்ட அப்பொழு
தே நெருங்கிய சோழபுரத்தில் அமர்ந்த அக்கடவுளை வணங்கச்
சென்றான். (எ-று) 31.

நதிநீரி னனைத்துட லந்தனையே
விதியாக விநாயக னைத்தொழுதான்
றுதியாக வலங்கொடு சுற்றினனோர்
மதிநேரயு டல் மன்மத னொத்தனனே.

(இ-ள்.) சென்றவன் தனதுதேகத்தைப் பஞ்சாக்கரநதியில்
நனைத்து விதிப்பிரகாரம் விநாயகக் கடவுளை வணங்கி தோத்திர
த்துடன் ஓர் மாதம் அவரது கோயிலை வலமாய்ச் சுற்றி வந்தான்.
பிறகு நோய் மலிந்த அவனதுடலம் நோயகன்று மன்மதனுக்கொ
ப்பாகிய அழகு வாய்ந்தது. (எ-று.) 32.

அவ்ஞாநை யந்தண ரேழுதலோ
ரெவ்ஞரிவன் யாவ னெனப்புகல்வார்
தெவ்ஞர்பணி திங்கள் விழுங்கிவிட
லிவ்ஞாநை யிற்பிணி யேகிடுமே.

(இ-ள்.) இவ்வதிசயத்தையுணர்ந்த அந்நகரத்தில் வசிக்கும்
நோதியர் முத்தலோர் இவனெனந்ததேயத்தான், இவனியாவனென்று
ஒருவர்க்கொருவர் சொல்லிக் கொண்டார்கள். சந்திரன் தனது
பகையாகிய பாம்பினால் விழுங்கப் படுதலாகிய அந்த துன்பம்
இந்நகரில் சிலநாள் வசித்தால் நீங்கிவிடும். (எ-று) 33.

இனேநோயின னிவ்வண மெய்துதலால்
வினேதீர்த்த விநாயக ரின்றுமுதல்
இனிதேபெய ரென்றுரை சாற்றினர்கண்
முனிவோர்முத லோர்கை முகிழ்த்தனரே.

(இ-ள்.) இப்படிப்பட்ட இழிநோயுற்றவன் இவ்வாறு அழகுள்ளவனுய்பொருந்த அருளிப்படியால் இன்றுமுதல் இம்மூர்த்திக்கு வினேதீர்த்த விநாயகரென்று நாமம் ஆகக்கடவதென்று சொல்லியழைத்தார்கள். முனிவர் முதலியவர்கள் கைகூப்பி அஞ்சலித்தார்கள். (எ-று) 34.

சித்தீசர்சஞ் சீவி யளித்தனரோ
புத்தேளிர் பொன் னாட்டமு தீர்த்தனரோ
வெத்தேவ ரிவர்க்கெதி ராயினவர்.
முத்தேவரும் வந்து மொழிந்தனரோ.

(இ-ள்.) கேளுங்கள் முனிவர்களே இவ்விநாயகக்கடவுளின் மகிமையை என்னவென்று சொல்வது! இவருக்கு சித்த மூர்த்தி யானவர் சஞ்சீவி மருந்தைத் தந்தாரோ! அல்லது தேவர்கள் சொர்க்கத்திலுள்ள அமிர்தத்தை யளித்தனரோ! இம்மூர்த்திக்கு தேவர்களிலெவர்தான் சமானமானவர்கள்? உலக காரண மூர்த்தி கள்மூலரும் ஒருங்கேவந்து இவ்விதசக்தியை இவர்க்கு உபதேசித்தார்களோ! தெரியோம். (எ-று.) 35.

தொல்லாழி நெடும்புனல் சூழலகிற்
கல்லாரொடு கற்றவர் யாரெனினும்
இல்லாதவ ரென்ன விசைத்திடிவே
வல்லார்வினே தீர்த்து வரந்தருவார்.

(இ-ள்.) நெடிய பழங்கடல் நீர்க்குழம் இவ்வுலகில் இம்மூர்த்தியின் மகிமையைத் தெரியாதார் தெரிந்தார் யாராயினும் தமக்கில்லை யென்னும் ஓர் காமியத்தை விரும்பி விண்ணப்பம் செய்வாராயின் வல்லவராகிய இக்கடவுள் அவர்களின் வினைவலியை யொழித்து எண்ணியதடையும் பேற்றையருள்வார். (எ-று.) 36.

மெய்யாய்வினை தீர்த்த விநாயகரைப்
பொய்யாத கணேச ரெனப்புநல்வா
ருய்யாவினை நோய்க ஞானர்க்கருளே
செய்யாரெனினி னுழுவர் திண்ணமிதே.

(இ-ள்.) உண்மையாகவே வினையையொழித்தருளிய இவ்
விநாயகமூர்த்தியைப் பொய்யாத கணேசரென்றும் சொல்வார்கள்.
உயிர்வாழச்செய்யாத தீவினைத் துன்பங்களுள்ளவர்கட்கு அவர்
கிருபைசெய்யாமற்போனால் வேறொருவரால் நிவாரணமின்றி அத்
துன்பத்தில் அழுந்துவார்களென்பது சத்தியமாகும் (எ-று) 37.

கதைச் சுருக்கம்.

—o—o—o—

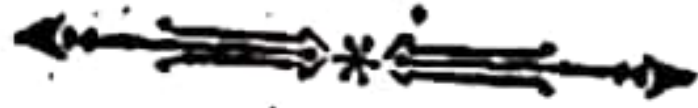
சம்பாதி, சடாயுவென்னும் கமுகரசரிருவர் பூசித்துப்பே
றடைந்த வைத்தீச்சரன் கோயிலென்னும் பதியில் திருக்கோயில்
கொண்டெழுந்தருளியிருந்த வினை தீர்த்த விநாயகக்கடவுள்
சந்தோஷ மில்லாததை யறிந்த ஓர் முனிவர் ஸ்தோத்தரித்து
கோபத்திற்குக் காரணம் வினவ, நகருள்ளார் தமது தந்தை,
தாய், தம்பியைப்பூசிப்பதும் தம்மை மறந்ததுமே காரணம் என
மொழிந்து அவ்விடம் நீங்கிக் கரபுரநகர் சேர்ந்து அவ்விடமே
கோயில் கொள்ள, அதைச் சித்தமூர்த்தியறிந்து வணங்கி சிவ
பிரானைப் பூசிப்பதற்குமுன் அவரைப் பூசித்து சந்தோஷிப்பித்த
னர். சோழவேந்தனும் வந்து தரிசித்து நித்திய நைமித்திகக்
கட்டளைகளியற்றி தேர்த்திருவிழாவில் விநாயகரிதம் முன்
செல்லவுஞ் செய்தனன். இஃதிங்ஙனமாக, சிங்க நாமமுடைய
ஒரு கொடியவன், திருடிச் சீவிப்பதையே தொழிலாய்க்கொண்டு
வனத்திற் சென்று வழிப்பறி செய்து அதிகமாய் ஜீவஹத்தி
வினைத்து வருபவன், ஓர் நாள் காசிருகரிவிருந்து சேதுஸ்நானத்
தின் பொருட்டு அவ்வழிவந்த மறையோர் நால்வரைக் கொன்றத
னால் பிரமஹத்தி யடைந்துப் பேயுருவாகிப் பிணி பலகொண்டு
பிதற்றி நடுங்கித் திரிகையில் ஓர் சிவஞானி யெதிர்த்து இரக்கமு
டன் கரபுரமேகி வினைதீர்த்த விநாயகக் கடவுளைப் பூசிக்கின்
இப்பழி நீங்குமென்று புகல அவ்வாறே செய்து கடைபதியாரரு
ளால் கண்டோர் வியக்கும் வண்ணம் கட்டமுகுடன் பிணி நீங்கிப்
பெரிதுமின்ப மடைந்தனன்.

விநாயகச்சுருக்கம் முற்றும்.

—o—o—o—

சிவமயம்.

துர்க்கைச்சுருக்கம்.

வினைதீர்த்த கண்பதியார் கதைசொல்லித் துர்க்கைகதை விளங்கக்
கொன்றைப், புனைசுடிலர் சோழீசர் பத்மவணங்கிப் போற்றியே புகல்
வார் சூதர், மனையறமான் குழிதூர்த்துத் துறவென்னு மலையின்மேல்
வந்து தோன்றித், தினகரன்போ விருடிர்க்கு நையிசா ரணியத்தோர்
தெளியத் தானே.

(இ-ள்) இல்லற மென்னுங் குழியை மூடி சந்யாச மென்
னும் கிரியின் உச்சியில் உதித்து விளங்கி புறவிருளைப் போக்கும்
சூரியனைப்போல் அகவிருளாகிய அஞ்ஞானத்தையகற்றும் நையி
சாரணிய வாசிகள் தெரிந்துகொள்ளும்படி சூதாமாமுனிவர் வினை
தீர்த்த விநாயக மூர்த்தியின் சரிதையைச்சொல்லி முடித்து
கொன்றை மாலையணிந்த சிவபெருமான் பாதங்களைப் பணிந்து
துதித்து துர்க்கையின் சரிதையை விளங்கும்படி சொல்ல
வற்றார். (எ-று.)

1

பூவுலகு மிடர்செய்து கண்டவரெல் லாரையுமே முனிந்து
வென்று, பாவமெலா மோருருக்கொண் டேதிரண்டு வந்ததுபோற்
படைவாள் கொண்டு, மேவுகின்ற கடாமுகனாற் பணியுலகர் மண்
னுலகர் விண்ணோர் கூடிப், பூவயன்மா லிந்திரன்பால் முறையிடலு
மவர்கூடிப் புறப்பட்டாரே.

(இ-ள்) திரிலோகத்தாருக்குந் தீமைவிளைவித்து எதிர்ப்
பட்ட யாவையுங் கோபித்து ஜபித்து தீவினைகளெல்லாந்திரண்டு
ஓர் வடிவுதாங்கியதுபோல் தோன்றி கரங்களில் வாளாயுதந் தாங்
கித் திரிகின்ற மகிஷாசுரனால் நாகலோகத்தார், பூலோகத்தார்,
தேவர்கள் முதலிய யாவரும் இன்னலடைந்து பீர்மா, விஷ்ணு,
இந்திரன் ஆகிய இவர்களிடம் சென்று குறையைச் சொல்லிக்
கொள்ளவும் அவர்களெல்லாருங்கூடிப்புறப்பட்டார்கள் (எ-று.)2.

மார்பினிடை மோட்டாமை வெள்ளெலும்பு புனைந்திடுமோர்
மதாணி யாகச், சேரவத நருகாகப் பன்றிமருப் பொளிகாட்டச் சினங்
கொள் யானைக், காருரியைப் போர்த்துதிகழ் கடவுளார் வீற்றிருக்குங்
கைலை நண்ணி, யேருறுபொற் கோபுரவா யடைந்தமல நந்திதா
ளிறைஞ்சி நின்றே.

(இ-ள்.) பெருமைபொருந்திய ஆமையின் வெண்மையான
எலும்பு மார்பகத்தில் அலங்காரந்தரும் ஓர் மதாணிப்பதக்கமா
கவும், அதன்சமீபத்தில் பன்றியின் கொம்பு நிலவு வீசவும், கோ
பமுடைய யானையின் கரிய தோலாடையைப் போர்த்து விளங்
கும் சிவபெருமானார் எழுந்தருளியிருக்கும் திருக்கயிலாயகிரியைச்
சேர்ந்து அழகிய பொற்கோபுரவாயிலை யடைந்து நின்மலராகிய
நந்திதேவரின் பாதங்களில் நமஸ்காரம் செய்துநின்று. (எ-று.) 3.

ஆலவீடம் பிறந்தவன்றே யெமைப்புரக்க வேண்டுமென வருளே
கொண்டு, நீலகண்ட ரென்னப்பேர் சொல்லவே யருந்தினார் நிலைத்
தோம் யாமுன், சூலகர வண்ணல்லா லகிலாண்ட கோடிகட்குத் துணை
வே றுண்டோ, சாலவே குறையுற்று வந்தனமா லெம்வரவு சாற்றல்
வேண்டும்.

(இ-ள்) பாற்கடலிற் காளவீடம் உதித்த நாளில் எங்களை
இரகூதிக்கவெண்ணித் திருவருள்கொண்டு தம்மை நீலகண்டரென்
னும் நாமத்தால் அழைக்கும்படி அவ்விஷத்தைப் பானஞ் செய்
தருளினார்; அதனால் முந்தி அவ்விஷத்திற்குத் தப்பிப் பிழைத்
தோம். சூலபாணியாகிய அக்கடவுளையன்றி அண்டகோடிகள் யா
வற்றிற்கும் அபயந்தந்து இரகூதிப்பவர் வேறொருவருமில்லை.
தற்போது கடாமுகனால் மிகவும் துன்பமடைந்து இங்கு பொரு
ந்தினோம்; எங்களது வருகையை அண்ணலார்க்குச் சொல்
லியருளவேண்டும். (எ-று.)

என்றலுமே நந்தியா மெம்பெருமா னெழுந்தருளி யிறைவர் முன்பு, சென்றமரர் செய்திசொல்ல விடுத்தியென வாய்மலர்ந்து செப்ப மீண்டு, நீன்றவரோ சென்மினென முடியினொடு முடிபடப்போய் நீளையாய் வீழ்ந்தார், வென்றியுற வேயெழுந்து போற்றிடலங் கவுரி பங்கர் விருப்பங் கூர்ந்து.

(இ-ள்) என்று தேவர்கள் விண்ணப்பஞ்செய்ய எமது பெ ருமானாகிய நந்திதேவர் ஆவ்விடமிருந்து எழுந்து சிவபிரான் சந்நி தியடைந்து தேவர்களின் விண்ணப்பசேதியைப் புகன்றருள, வர விடுவாய் என்று பரமேசர் திருவாய்மலர்ந்து ஆக்ஞாபிக்க, நந்திதே வர் மறுபடியும் தேவர்களிடம் வந்து காத்திருக்கும் நீங்கள் உட் செல்லுங்களென்று சொல்லியவுடன் தேவர்கள் கிரீடந்தாக்க உள்ளே சென்று வரிசைக் கிரமமாய் சந்நிதியில் சாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்காரம் செய்து ஜயகோஷத்துடன் எழுந்து வணங்கவும் உமாபதியார் பிரியமுடையவராய், (குளகம்) 5.

மாயவனை வருகவென்ற ரயனுக்கு முடியசைத்தார் வானோர் கோவுக், காயசிறு நகைபுரிந்தா ரமரர்குழா மியாவரையு மருளாற் பார்த்தார், நீயிர்வந்த செய்தியென்கொ, வென்றிடலும் வேதாந்த நிமல நாதா, தாயனைய நிற்பக்கல் வந்தவியாங் குறையுற்றேஞ் சால வப்பா.

(இ-ள்.) விஷ்ணு முர்த்தியை வருகவென்று செப்பி பிரம னுக்குச் சற்றே சிரம் அசைத்து தேவராஜனுக்குப் புன்சிரிப்பு காட்டி தேவர்கூட்டங்களெல்லோரையும் கிருபையினாற் பார்த்து நீங்கள் இவ்விடம் எய்திய காரியம் என்னவென்று கேட்டருளிய வுடன், வேதமுடிவில் விளங்கும் நின்மலக்கடவுளே! எமது தந்தையே! மிகவும் துன்பத்தையடைந்து அன்னைபோன்ற தமது சந்நிதியை அடைந்தோம் (எ-று.) 6.

கருநிறத்துக் கடாமுகன்றான் முவுலகுங் கலங்கவே கலக்கஞ் செய்தா, னொருதுணைவே நின்றியே தும்பக்க லடைக்கலமா யோத வந்தோ, மருள்புரிந்தா லாவியுய்வோ மருளிலதேற் புவனமெலா முழிந்து போமாற், நிருஷ்ணந்தான் முடிக்குமுறை யென்கொலோ வெங்களுக்குத் தெரிந் திடாதே.

(இ-ள்.) கரிய நிறமுடைய மகிடாகரன் திரிலோகங்களும் பயந்து நடுங்கும்படி துன்பத்தைச் செய்தான். எங்களுக்கு வேறொரு துணைகிடையாமல் தேவரீரின் சந்நிதியில் புகலாய் அடைந்தோம். எங்கள்மீது திருவருள் சுரந்தால் உயிர் வாழ்வோம்; அருளில்லையானால் உலகமெங்கும் நாசமடைந்து போய்விடும். தேவரீரின் திருவுளம் முடிக்கும் விதம் எவ்வாறோ யாங்கள் அறிந்திலோம். (எ-று.)

7

வேறு.

என்ன வஞ்சி முறைமுறை யென்றலு
மின்னு செஞ்சடை வீண்ணவ னன்புகூர்ந்
தின்னல் செய்யவு ணன்னிறப் பானினிச்
சென்மி னென்று திருமொழி சாற்றினான்.

(இ-ள்.) என்று இவ்விதமாய் தேவர்கள் பயந்து முறையோ! முறையோ! சிவமே! யென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, பிரகாசிக்கின்ற சிவந்த ஜடாமகுடந்தாங்கிய கடவுள் கிருபைகொண்டு உங்களுக்குத் துன்பத்தை யளித்த அசுரன் இனிமடிவான், நீங்கள் தைரியமாய்ச் செல்லுங்களென்று திருவாய் மலர்ந்து ஆக்ஞாபித்தருளினார். (எ-று.)

8.

ஆய காலே யவர்பணிந் தேகினார்
நாய கன்பங்கி னாரியை நோக்கியே
காய ழற்கட் கடாமுகன் மாயவே
நீயெ திர்த்தடு வென்ன வியம்பலுழ்.

(இ-ள்.) அப்போது தேவர்கள் வணங்கிச்சென்றார்கள். பிறகு அம்பிகாபதியார் தமது பாகத்திலமர்ந்த உலகவன்னையா ரைப் பார்த்தருளி, பெண்ணே! எடுகின்ற நெருப்புபோன்ற விழி களையுடைய கடாமுக அசுரன் நசிக்கும்படி நீ சென்றெதிர்த்து கொல்லுவாயெனக் கட்டளையிட்டருள, (எ-று.) (குளகம்.) 9.

இமய வெற்ப னியற்று தவத்தின
லமைய வேவந் தவதரித் துற்றபெண்
குமரி யாமனை சொங்கிற் கரபுர
விமலை வேரோ ருருவினை மேயினாள்.

.. (இ-ள்) பர்வத ராஜன் செய்த அரிய தபோபலத்தால் அவனுக்குக் குமாரத்தியா யவதரித்த அம்மை, ஈரேழுலகங்களின் றும் குறையாத கன்னிகை, மரகத நிறம் பெற்ற மாதா, கொங்கு நாட்டிற் கரபுரதலத்திலமர்ந்த ஞானசத்தி, தனது நாயகர் கட்டளையின்படி முடிக்க, மற்றோர் வடிவத்தைப் பொருந்தி னாள். (எ-று.)

10.

அம்மை தேவி பகவதி யாயியிங்
கெம்மை யாளும் பராபரை யிப்புவி
செம்மை யாகு நகர்தென் றிசையுற
மெய்ம்மை யாயுத் தரதிக்கின் மேவினாள்.

(இ-ள்.) அம்மை, தேவி, பகவதி, ஆயி, இவ்விடம் எம்மை யிரகிக்கும் பராசத்தியானவள் சிறந்த கரபுரநகர் தென்றிசை யாகும்படி உண்மையாய் அந்நகரின் வடதிக்கில் வந்து பொருந்தினாள். (எ-று.)

11.

அண்ட கோடியனைத்துமோர் சிற்றிலாய்க்
கொண்ட தோர்வினை யாடற் குயிற்றுவாண்
மண்டு நித்தில மாலிகை யாகவே
யென்டி சாமுக மெங்கனூந் தோள்களாய்.

(இ-ள்.) அளவிறந்த பிரமாண்டங்கள் அனைத்தையும் ஓர் சிறிய வீடாய் அமைத்து ஒப்பற்ற வினையாடலைச் செய்பவள் அஷ்டதிக்குகளில் எவ்விடத்தினும் விளங்கும் நெருங்கிய புயக்களையுடையவளாய், (எ-று.) (குளகம்.)

12

ஆயி ரந்தலை யாயிரங் கைத்தல
மாயி ரஞ்சர னாயிர வத்திர
மாயி ரம்விழி யாயிரங் கூருகி
ராயி ரங்கன மாயிரம் வாயினுள்.

(இ-ள்.) அளவின்றிய சிரங்களும், அளவிறந்த சுரங்களும், எண்ணிறந்த பாதங்களும், எண்ணிறந்த ஆனடகளும், கணக் கிறந்த விழிகளும், கணக்கில்லாத கூரிய நகங்களும், இத்தனை என்று சொல்ல முடியாத கழுத்துகளும், அத்தனை வாய்களும் உடையவளாய், (எ-று.) (குளகம்.) 13.

அண்ட ரிந்திர னாரும் நடுக்கமே
கண்ட பாவி கடாமுகன் றன்னையே
கொண்ட வாவி குடிப்ப லெனச்சொலி
மண்டு போர்செய வந்திடும் போதினில்.

(இ-ள்.) தேவர்களும், அவர்களுக்கிறைவனும், மற்றெல்லோரும் நடுங்கும்படி செய்த பர்வியாகிய மகிஷாசுரனுடைய உயிரைப் ப்பானஞ்செய்வேனென்று ஆர்ப்பரித்து நெருங்கிய யுத்தத்தைச் செய்ய அம்மை வந்த காலையில்; (எ-று.) (குளகம்.) 14.

போரெங் கேயெனத் தேடிப் புலம்பியே
வீரஞ் சொல்லி விருது செலுத்தியே
பாரெ லாஞ்சுற்றி மீள்வன் பதறியே
சேர்வன் விண்ணீடை பாதளஞ் செல்லுவான்.

(இ-ள்.) அவ்வசுமன் சண்டை யெங்கே யகப்படுமென்று ஆராய்ந்து கதறித் தனது வல்லபங்களைப் பேசி வெற்றிக்கொடிகளை வீசிக்கொண்டு உலகமெங்கெங்கும் சுற்றித்திரும்புவான்; பதைப்புடன் தேவரு லகஞ் செல்லுவான்; பாதளம் புகுவான். (எ-று.) 15

ஆயி ரங்குடங் கள்ளை யருந்துவா
 னாயி ரம்புள் விலங்கு னயிலுவா
 னாயி ரஞ்சம ரங்கம் கியற்றுவா
 னாயி ரங்கிரி போலுரு வாகுவான்.

(இ-ள்.) அவ்வசுரன் ஓர் வேளைக்கு ஆயிரங்குட மதுவைப்
 பானஞ்செய்வான் ; ஆயிரக்கணக்காய்ப் பகடிகள் மிருகங்களின்
 மாமிசத்தைப் புசிப்பான் ; ஆயிரக்கணக்காய் அங்கங்கு யுத்தஞ்
 செய்வான் ; ஆயி ர ம லை போ ல் ஏககாலத்தில் உருவமடை
 வான். (எ-று) 16.

எட்டு திக்கினுங் கைகளை யெட்டியே
 தொட்டு வாரி விலங்கினந் துய்ப்பனாற்
 கிட்டி டாவிடிற் கீற்றாய்க் கிழிபட
 முட்டு வான்பகி ரண்ட முகட்டையே.

(இ-ள்.) அஷ்டதிசைகளிலுந் தனது கரங்களை நீட்டி
 அகப்பட்ட மிருகக் கூட்டங்களைக் கரங்களால் வாரிப்புசிப்பான் ;
 உணவு அகப்படாவிடின் வெளியண்டத்தின் சுவர் பிளவுபட்டு
 உடையுட்படி அதனைச் சிரத்தால் தாக்குவான். (எ-று.) 17.

இவ்வ ணஞ்சுற்றி யெங்குந் திரிபவன்
 மைவ ணன்மலை போல்வந் தெதிர்த்தனன்
 கைவ ணச்சிலை காலில் வளைத்தன
 னுய்வ ணந்தீர்த் துகமுடி வென்னவே.

(இ-ள்.) இவ்விதமா யெங்குஞ் சுற்றி யலையும் கரிய நிறக்
 கடாமுகன் பர்வதம்போல் வந்து அம்மையை யெதிர்த்து பிழைக்
 குமார்க்கந் தவிர்ந்து இன்று யுகாந்தகாலமாயிற்றென்று சொல்
 லும்படி சுரத்திலுள்ள அழகிய சிலையை கணக்காய் வளைத்துக்
 குணத்தொனி செய்தான். (எ-று.) 18.

காரி டிக்குரல் போலட்ட காசமாய்
வீர வாளிகள் வீழ மழைத்துளி
தாரை போலச் சொரிந்தனன் றுண்டியோர்
பாச வெற்பைப் பறித்தே யெறிந்தனன்.

(இ-ள்.) மேக கர்ச்சனைத் தொனிபோல் ஐட்டகாசஞ் செய்து மாரி நீரின் தாரைபோல் வலிமையுடைய அஸ்திரங்கள் விழும்படி பிரயோகித்து அங்கிருந்து கிளம்பி ஓர் பெரிய பர்வ தத்தைப் பிடுங்கி அம்மைமேல் வீசினான். (எ-று.) 19.

எய்யு மம்பினுக் கம்பெதி ராக்கியே
தையன் மாது சரங்க டிணித்தனன்
பெய்யும் வெற்புகள் பிண்டிகை யொத்தன
கையெ டித்துக் கதையை விடுத்தனன்.

(ஐ-ள்.) உடனே தேவியார் அவனெய்த அஸ்திரங்கட்குப் பகை யஸ்திரங்களை விடுத்து அவனது அம்புகளைத் துண்டு துண்டாய் வெட்டினாள் ; அவன் வீசி விடுத்த பர்வதங்கள் மாவைப் போல் தூளாயின ; பிறகு கையினால் கதையையெடுத்துச் சுழற்றி யெறிந்தான். (எ-று.) 20.

தொட்டு வெங்கதை யம்மை சுழற்றியே
விட்ட போதவன் விட்ட கொடுங்கதை
முட்டி யேபொடி யாய்வீழ மூர்க்கனு
மட்ட நோக்கினன் றந்திடு மத்திரம்.

(இ-ள்.) அம்மை தனது கரத்திற் பற்றிய ஓர் வெய்ய கதாயுதத்தைச் சுழற்றி யெறிந்தபோது அது அசுரன் விட்ட கொடிய கதையைப் போய்த் தாக்கியதால் அசுரன் கதை தூளாய்ப் பூமியில் உதிர அக்கொடியன் பிரமாஸ்திரத்தை யெடுத்து, (எ-று.) (குளகம்.) 21.

எது பொய்க்கினும் பொய்யா திதுவெனப்
பாத கன்விடுத் தார்வ முழக்கின
னோது ருத்திர வத்திரத் தாலறுத்
தாதி யந்தமி லாதவென். னம்மையே.

(இ-ள்.) எது பொய்த்தாலும் இவ்வஸ்திரம் வீண்போகா
தென்றெண்ணி அதனைப் பிரயோகித்து அப்பாவி அட்ட
காசஞ்செய்தான். முதல் முடிவற்ற எனதம்மை சொல்லப்
பட்ட ருத்திராஸ்திரத்தை விடுத்து அப்பிரமாஸ்திரத்தைத்
துணித்து, (எ-று) (குளகம்.) 22.

வீர வெஞ்சிலை வானிக ளாயிரங்
காரு டற்பப லிட்டாள் கடுகியே
சோரி மாரி சொரிந்திட வல்லலாய்
மார்பை நோக்கி மறைந்தனன் விண்ணிலே

(இ-ள்.) மறுபடியும் வலிமையுடைய ஆயிரம் அஸ்திரங்
களைக் கொடிய வில்லில் தொடுத்து அசுரனது கரிய உடலின்
மேல் தாக்கும்படி துரிதமாய் விடுத்தாள் ; அதனால் இரத்தமா
னது மழைபோற் சொரிய துன்பத்தாடன் தனது மார்பைப்
பார்த்துப் பயந்து ஆகாயத்தில் மறைந்தான். (எ-று) 23.

விண்ம றைந்து வெளியினில் வந்திலன்
புண்ணி னீர்கள் புயல்பெ யிரத்தமாய்க்
கண்ணிற் கண்டு கருத்தினி லோர்சம
ரெண்ணி வாங்கொடு வெட்ட வெதிரந்தனன்.

(இ-ள்.) ஆகாயத்தில் மறைந்து வெளியே வராதவனாய்த்
தன் தேகத்திலுற்ற புண்களிலிருந்து ஒழுகும் உதிரத்தை மேகங்
கள் பொழியும் இரத்தம்போல விழுகளினாற்கண்டு உள்ளத்தில்
வேறொரு புத்தத்தைச் செய்யவிரும்பி அம்மையை வாளாயுதங்
கொண்டு வெட்டிவிடலாமென எதிர்த்தான். (எ-று.) 24.

கிட்டி யோர்சொற் கிளத்துவான் பெண்ணென
வீட்டி டேனுனை மேலினிக் கொல்லுவே
னெட்டு போ.ரொழிந் தேவிரைந் தோடுவாய்ப்
பட்டு வீழ்வைநின் றுற்கணம் பாரினில்.

(இ-ள்.) அம்மையைச் சமீபித்து ஓர் வசனம் சொல்லுக
றான், இதுவரைபோல் இனி யுன்னைப் பெண்ணென்று விடமாட்
டேன், இனிமேற் கொன்றிடுவேன் ; நெருங்கிய யுத்தத்தைவிட்டு
சீக்கிரம் ஓடி விடுவாய் ; ஓடாமல் ஒரு நிமிஷமாவது தாமதித்தால்
பூமியில் துண்டமாய் விழுவாய். (எ-று.) 25.

என்ன வோத வெகுண்ட விதைவியாங்
கன்னி கையுறு சூலங் கணத்தினிற்
றுன்னி யூன்றத் துணிந்தது சென்னியு
மன்ன வன்கள மார்ந்த திலிங்கமே.

(இ-ள்.) என்றிவ்விதமாய் அசுரன்சொல்ல அதனாற் கோபங்
கொண்ட உலக நாயகியாகிய அம்மை கரத்திற்கொண்ட சூலமா
னது கிளம்பி அவனது கழுத்தில் அழுந்திப்பாய சிரநதுண்டாய்
விழுந்தது. அவ்வசுரன் கழுத்தில் ஓர் இலிங்கமிருக்கக் காணப்
பட்டது. (எ-று.) 26.

கண்டெடுத்துக் கடவுளைக் கையினிற்
கொண்டு கண்ணொற்றிப் போற்றினள் கும்பிட்டு
மண்டு பாலி களத்தினில் வந்ததெ
னண்டர் தேடி யறிதற் கரியகீ.

(இ-ள்.) அவ்விதிலிங்க மூர்த்தியை அம்மை கண்டு தமது
கரங்களில் எடுத்து நேத்திரங்களிற் சேர்த்து வாழ்த்தித் துதி
செய்து வணங்கி, தேவர்களுந் தேடி அறிதற்கரியராகும் தேவரீர்
மிகுந்த பாதகமியற்றிய இவன் கழுத்தில் தங்கிய காரணம்
என்னவோ ! (எ-று.) 27.

என்ன வோதி யிரங்கின ளம்மையே
யின்ன பாதகற் கும்வர மீவரோ
வென்ன வோதிரு வுள்ள மியைந்ததிக்
குன்னே யும்மறந் தான்வர முயந்ததோ.

(இ-ள்.) என்று நினைத்து அம்மை மனங்கசிந்து இத்த
கைய பாவிக்கும் வரமளிப்பது உண்டோ? நாதரின் திருவுள்
ளம் எப்படிச் சம்மதித்தது? தேவரீரையும்மறந்த இவனது வரம்
பலிதமாயிற்றோ? இல்லையே. (எ-று.) 28.

என்று கூறி யிருந்திடு காலையிற்
பொன்றி னுன்மகி டாசுரன் புண்களே.
யின்றொ ழிந்தன மென்று மகிழ்ந்துளந்
துன்றி யார்த்தனர் துந்துமி நாதமே.

(இ-ள்.) இவ்விதமாய் அம்மை தமக்குத்தாமே சொல்லிக்
கொண்டிருந்தபோது அமரர்கள், மகிடாசுரன் மாண்டான்,
நமது துன்பம் இன்றோடு ஒழியப்பெற்றோம் என்று சித்தம்
மகிழ்ந்து தேவதுந்துபிகளை மிகவும் முழக்கினார்கள். (எ-று.) 29.

பூவின் மாரி பொழிந்தனர் விண்ணுனோ
ராவ லாய்மகிழ்ந் தாடினர் பாடினர்
மூவு லகினரு முழ்கி மகிழ்ச்சியாற்
தேவி தன்மகி மைத்திறஞ் செப்பினார்.

(இ-ள்.) தேவர்கள் புஷ்பவருஷம் பொழிந்து விருப்
புடன்பாடி நடனஞ்செய்தார்கள்; திரிலோகத்தவர்களும் சந்
தோஷத்தில் ஆழ்ந்து தேவியின் பெருமையாகிய வல்லபத்தைச்
சொல்லித் துதித்தார்கள். (எ-று.) 30.

மீத லத்தவர் வந்து வியந்தனர்
பாத லத்தரும் வந்து பணிந்தனர்
பூத லத்தவர் சோழ புரத்திடை
மாது தூர்க்கை மகிமையை வாழ்த்தினார்.

(இ-ள்) ஆகாயவாசிகள் வந்ததிசையித்தார்கள் ; நாகலோகத்தார் வந்து நமஸ்கரித்தார்கள் ; பூமியின் கண்ணுள்ளவர்கள் சோழபுரத்தில் வந்துசேர்ந்து அம்மைபாகிய தூர்க்காதேவியின் மகிமைகளைப் புகழ்ந்து துதித்தார்கள். (எ-று.) 31.

ஆரு யிர்த்திர ளீன்றிடு மன்னை
யீர நெஞ்சி லிரங்க லியற்கையே
பாரி டைமயி டாசரப் பாவியின்
வேர நக்களைந் தாயெமை வேண்டியே.

(இ-ள்.) ஜீவகோடிகள் யாவையும் பெற்ற அன்னையாகிய தாம் எம்பொருட்டு கிருபைதங்கிய ஷுளத்தில் தபைகொள்ளுதல் சுபாவமேயாகும் ; அம்மையே ! எம்பொருட்டு உலகத்தில் மகிடாசரப்பாதகனது மூலமே நீங்கவொழித்தீர். (எ-று.) 32.

இன்ன சோழ புரத்தினி லிவ்வண
மன்னை நீ தூர்க்கை யாய்வந் தருளினை
மன்னி யிந்நகர் வாச மகிழெனப்
பொன்னி னூரர் புகழ்ந்தனர் போயினார்.

(இ-ள்) இந்தச் சோழபுரநகரில் மாதாவாகிய நீ தூர்க்கையருவமாய் வந்தமர்ந்தருளினாய் ; நிலை பெற்று இந்நகரிலேயே மகிழ்ச்சியுடன் வாசஞ்செய்வாயென்று தேவர்கள் வேண்டி அம்மைபை வாழ்த்திச் சென்றார்கள். (எ-று.) 33.

உத்த மன்னர சாகிய ஆரிலே
சித்த மேமகிழ் கின்ற தினத்திலே
யுத்த ரத்திசை யானொரு மன்னவன்
சத்து ருப்பகை யென்ன வளைந்தனன்.

(இ-ள்.) உத்தமச்சோழன் அரசு செலுத்தும் அச்சோழபுரியில் அம்மை உளமகிழ்ந்து வீற்றிருக்குங்காலத்தில், வடதிகைகப்பரிபாலிக்கும் சத்துருவாகிய வேற்றரசனொருவன் விரோதமென்று சொல்லும்படி அந்நகரைப் படைபுடன் குழித்தான். (எ-று.) 34.

பேரணித்திரள் வாசி பெரும்படை
யூர்வ னேந்ததைக் கண்டஞ்சி யுத்தமன்
யாரி னித்துணை யம்மை யெனவெணி
வீரி தாட்களில் வீழ்ந்து துதித்தனன்.

(இ-ள்.) பெரிய காலாட்பட்டக்டும் குதிரைப்படைகளும்
தன்னூரைச் சூழ்ந்துகொண்டதை உத்தமவேந்தன் அறிந்து
பயந்து தனக்குச் சகாயஞ் செய்பவர் யாரென நினைத்து அம்மை
யேயென மதித்துத் தூர்க்காதேவியின் பாத கமலங்களில் சாஷ்
டாங்கமாய் விழுந்து துதித்தான். (எ-று.) 35.

சூல பாணிய ளாகியெண் டோள்களும்
நீல மேனியுங் கொண்டு நிமலமாய்
மூல மாய்முடி வாயினண் முன்னுறக்
கோல மாகிய காட்சி கொடுத்தனள்.

(இ-ள்.) மலமிறந்து சுத்தமாய் உலகத்திற்கு ஆதியும்
அந்தமுமாகிய அம்மை சூலம்பிடித்த கரத்துடன் எட்டுப்புயங்க
ளுடன் கறுத்தமேனி தாங்கி அரசன் எதிரிற் பொருந்தி அழகிய
காட்சியைத்தந்து, (எ-று) (குளகம்.) 36.

வாய்ம லர்ந்தெதிர் வந்த வரணைநீ
போயெ திர்ந்து பொருமு னவனைநான்
பேயு டன்பெரும் பூகம் பிணந்தினத்
தேயு மாறுசெய் வேனெனச் சென்றனள்.

(இ-ள்.) தனது திருவாய்மலர்ந்து உன்னை யெதிர்த்துவந்த
அரசனை நீ சென்றெதிர்த்து யுத்தம் புரியுமுன் நான் அவனையும்
படையையும் கொன்று பிணங்களைப் பேயுடன் பெரியபூதங்க
ளுண்டு ஒழியும்படிச் செய்வேனென்று சொல்லிப் புறப்பட்ட
டாள். (எ-று.) 37

கூளி பூதங்கள் சூழக் கொடுக்கணர்
யாளி சிங்கங்க ளெண்ணில வார்த்திட
வாளி னுல்வெட்ட மாய்ந்தனர் தெவ்வரந்
நாளின் மன்படை வெட்டின னம்மையே.

(இ-ள்.) கூளிகளும் பூதங்களும் தன்னைச் சூழ்ந்துவர, கொடிய கண்களமைந்த அளவிறந்த யாளிகளும் சிங்கங்களும் ஆர்ப்பரித்துவரச்சென்று வாளாயுதங்கொண்டு வீசச் சத்துருக்கள் மடிந்தார்கள் ; அந்நாளிற்றான் அரசன் படையை அம்மை வெட்டிச் சங்கரித்தாள். (எ-று)

38.

அந்த நாண்முதற் படைவெட்டி யம்மையாட்சி
சந்தர சேகரர் சந்நிதிக் குத்தரம்
புந்தி யேமகிழ் பூசைகொண்டேதினம்
வந்த பேர்க்கு வரங்கொடுத்தாண்டனள்.

(இ-ள்.) அத்தினமுதல் படைவெட்டியம்மை யென்னும் திருநாமத்துடன் கரபுரேசர் சந்நிதானத்திற்கு வடபாரிசத்தில் அமர்ந்து உள்ளமுவக்கும் ஆராதனையை அங்கீகரித்துத் தினந்தோறும் வந்து வேண்டியவர்களுக்கு வரத்தையிந்து காப்பாற்றி வந்தனள். (எ-று.)

39.

கதைச் சுருக்கம்.

சுவர்க்க, மத்ய, பாதலமென்னும் மூன்றுலகங்களிலும் கரத்திற்பற்றிய வாளுடன் திரிந்து அவ்வவ்வுலக வாசிகளுக்கு மிகவும் இடுக்கண் புரிந்துவந்த மகிஷாசுரனுடைய கொடுமைக்காற்றாமல் தேவர், மானிடர், நாகர் முதலியோர் ஒருங்குகூடி ஹரிப்பிரம் மேந்திராதி தலைவர்களுடன் கயிலேசர்ந்து சர்வலோக நாதராகும் சம்பவின் சந்நிதியடைந்து தாளில் வீழ்ந்து தங்களுது குறையை விண்ணப்பிக்க, தாயினுஞ் சாலத்தயாநிதியாகிய கடவுள் இரங்கி தமது பாகத்தில் பிரியாது வீற்றிருக்கும் பர்வதவல்லி தாயாரை நோக்கிப் பாவியினுயிரைக் கவர்ந்து வருகவென்றாருபித்தலும்,

அவ்வாக்கைய மெற்சொண்ட அன்னையார் அஷ்டபுஜாங்கியாய்
அவனியில்வந்து அரக்கனுடன் போர்புரிந்து கரத்திற்பற்றிய
சூலத்தால் அவனுயிரைக் கவர்ந்தனள். தேவர்கள் பூமாரி
மொழிந்து தேவியைப் பலவாறு புகழ்ந்து துதித்தனர். அம்மை
யும் கரபுராகரில் அன்பர்கள் வேண்டுதைக்கிரங்கி அதே கோலத்
துடன் ஆமர்ந்து வாழநாளில் அவ்வூர் உத்தமச்சோழவரசன்
மீது பகையரசனொருவன் படைபெடுத்துவந்து நகரை வளைந்து
கொள்ள, வேந்தனறிந்து வீமலியின் சரணங்களிற் றொழுது
வேண்ட, அம்மையிரங்கி அவனுக்குக் காட்சியருளி பகைவனைப்
படைகளுடன் வெட்டி படைவெட்டியம்மையென்னும் திருநாமத்
துடன் அக்கரபுராகரிலேயே வசித்து துதிப்போர்க்குத் துணை
புரிந்து வருகின்றனள்.

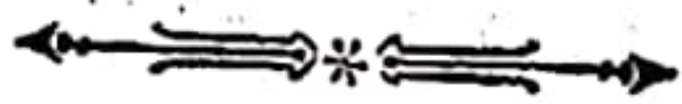
துர்க்கைச்சருக்கம் முற்றும்.

உ

சிவமயம்.

உத்தமச் சருக்கம்.

சூலத்தை யேந்தியகைத் துர்க்கையா மென்னம்மைச்
சீலக் கதையைத் தெரிய வுரைத்ததன்பின்
ஞாலத்தி லேவிளங்கு முத்தமன்ற னற்காதைக்
கோலத் தவத்தோர்க்குச் சூதர்தாங் கூறுவரே.

(இ-ள்.) சூலாயுதந்தரித்த கரத்தையுடைய எனது அன்னை
யாகிய துர்க்காதேவியின் ஒழுக்கமுள்ள சரித்திரத்தை முனிவர்
கள் தெரிந்துகொள்ளும்படி சொல்லிய பின்னர் உலகத்தில் புகழ்
பரவிய உத்தமனென்னும் நாமமுடைய வணிகேசனுடைய நல்ல
சரித்திரத்தை அழகிய தவத்தையுடைய நைமிசாரண்ய வாசி
களுக்குச் சூதமுனிவர் சொல்லத்தொடங்கினார். (எ-று) 1.

தடக்கைம் மலையென்னுந் தந்திகளும் பாய்மாவு
மெடுக்கு நவமணிக் ளீழ்த்துப் பட்டுகளு
மடக்குநா வாய்கள்கொண்டருநாக வந்துநிற்குந்
கடற்றுறைசேர் மூஞர் காவிரிப்பூம் பட்டினமே.

(இ-ள்.) விசாலம்பொருந்திய காங்கனையுடைய பர்வதங்க
ளென்று சொல்லும் யானைகளும், பாய்ந்துசெல்லுங் குதிரை
களும், எடுத்துவரும் ஒன்பது வகை இரத்தினங்களுந், ஈழ
தேசத்துப் பட்டுவகைகளும் அடக்கிக்கொண்டு கப்பல்கள் கரை
யோரத்தில் வந்தொதுங்கி நிற்கும் துறைமுகத்தையுடைய பழம்
பதி காவிரிப்பூம்பட்டினமாம். (எ-று.) 2.

வண்டலையுந் தோடவிழ்ந்த மதுமலரு மலர் பூத்தத்
தண்டலையு மாதர் குழுந் தழையும் மயிற் குவருந்
கொண்டலையு மணிமுத்து கொழித்துநீர்க் கரைபொருது
மண்டலையு மரக்கலமும் வளமாய்க்கொண் டாநகரம்.

(இ-ள்.) வண்டுகள் மோதுவதால் இதழ்கள் விரிந்த
தேன்பிலிற்றும் பூக்களும், அப்புஷ்பங்கள் புஷ்பித்திருக்கும்
சோலைகளும், அச்சோலைகளில் மின்னார்களின் கூட்டமும், சிற
கை விரித்து நடனஞ்செய்ய மயில்களுக்கு நேரும் மேகங்களும்,
அழகிய முத்துகளை வீசிக்கொண்டு ஜலக்கரையைமோதி நெருங்
கும் அலைகளும், நாவாய்களும் மாட்சிமைபெற உடையது அந்தப்
பெரிய பட்டினம். (எ-று.) 3.

மணிமேடை மேலிருந்து மாதரா ரிசைபாட
வெணிவாரிக் கோ கிலங்கூவ விளவேனில் வந்திடலு
மணிமருவு வல்லியின மகமகிழ்ந்து கொழுந்துவி -த்
தணிபுளதாய்ச் செறிந்துவளர் தண்டலைக ளே பலவாம்.

(இ-ள்) வசந்தகாலம் ஆரம்பமாதலும் இரத்தினமிழைத்த
மேடைகளின் மீதமர்ந்து வனிதையர் கானஞ்செய்ய, அவர்களின்
கீதத்திற்குச் சமமாகும்படி நினைந்து குயில்கள் இசையுடன் கூவ,
அழகு பொருந்திய கொடிவகைகள் உள்ளமுவந்து தவிர்களைக்
காட்ட, குளிர்ச்சிபொருந்தியதாய்ச் சூழ்ந்துவளர்ந்திருக்கும்
சோலைகள் அப்புரியில் அநேகமாயுண்டு. (எ-று.) 4.

பூரணமாய் வெண்டிங்கள் புறப்பட்டே யுச்சிவரத்
தோரணக்கால் விண்ணுருவித் தொடுகின்ற தாதலினால்
வீரமலர்க் கணைமாரன் வெண்குடையின் கரமென்றே
தாரணயோர் விழிநோக்கித் தலையமசக்குஞ் சிரப்புளதால்.

(இ-ள்) பூரணகலையுடன் வெள்ளியசந்திரன் உதயமாய்
வானத்துச்சிவையப்பொருந்த, தோரணக்கம்பம் ஆகாயத்தை
யளாவி அம்முழுமதியைத் தீண்டுகின்றபடியால் வலிமிசுந்த
புஷ்ப பாணங்களுடைய மன்மதனுடைய வெள்ளைக்குடையின்
காம்பிதுவென்று உலகத்தார் தமது கண்களிற்கண்டு சிரக்கம்பஞ்
செய்யும் பெருமையையுடையது. (எ-று.) 5.

கருமுகிலி லேறுழைந்த சோலைமலர்க் கந்தத்தாற்
சொரிமழையி னீர்மணக்கச் சூழ்ந்தவாரி வண்டி னங்கள்
பரவுதிரை வெள்ளமேற் பறந்துசுழன் றேதிரியும்
பெரியவள மேசிறப்பாய்ப் பெற்றுமிக விளங்கியதால்.

(இ-ள்) இருண்ட மேகத்துட் பிரவேசித்த பூங்காவின்
புஷ்ப வாசனையால் மேகம் பொழியும் மழைநீரும் மணஞ்
செய்ய, அநீரைச்சுற்றி மொய்த்த வரிகளுடைய வண்டுகூட்டங்
கள் விசாலித்து மோதும் அலைகளையுடைய நதிப்பிரவாகத்தின்
மீது பறந்து சுற்றியலையும்; இவ்வித பெருத்த வளப்பங்களையே
தனக்கு மிகவும் பெருமையாய்ப்பெற்று அந்நகரம் பிரகாசிப்ப
தாகும். (எ-று.) 6.

மாடுநடு மீனவீதி யங்காடி மனிதரொலி
கோடுபொரு கடலலையே கூடியகம் பலையோடு
நாடகசா லைப்பெண்கள் நடனத்தண் ணுமையோசை
வீடுதொறு முடவார்கள் மேலசிலம் பரவாமிகும்.

(இ-ள்.) அந்நகரின் மத்தியிலும் சமீபங்களிலுமுள்ள அழகிய வீதிகளிலும் கடைத்தெருக்களிலும் உண்டாகும் ஜனகோஷமும், களையில் மோதியடிக்கும் சமுத்திர அலைகளாலுண்டாகும் சப்தமும், நாடகச்சாலைகளில் மாதர்களின் நடனத்திற்காய் முழக்கும் மத்தளத்தொனியும், இல்லங்கள்தோறும் ஸ்திரீகளின் பாதமேவிய சிலம்பின் ஓசையும் அங்கு அதிகரிக்கும் (எ-று.) 7.

வார்ப்பெரிய முலைமாதர் வதனத்தை மதியமென்று
நீர்ப்பிறந்த செங்குமுத நெய்தன்மலர் முறுக்கவிழங்
கார்க்குமுலை மேகமெனக் கடிமுல்லை முறுவலிக்கு
மூர்ப்பெயரும் பட்டினமே யுடுப்பதுவும் பட்டினமே.

(இ-ள்) கச்சணிந்த பருத்தகுஜங்களையுடைய வனிதையர்
களின் முகத்தைச் சந்திர பிம்பமெனக்கருதி ஜலத்திலுற்பவித்த
சிவந்த குமுதமலர்களும் நீலோற் பல புஷ்பங்களும் முகைவிரிந்து
மலரும் ; அவர்களின் கரிய கூந்தலை முகிலென்று கருதி வாச
முடைய முல்லைமலர் நகைப்பதுபோல் விகசிதமாகும். அவ்வுரின்
நாமமோ காவிரிப்பூம்பட்டினமாம். அந்நகரத்தார் ஆடையாய்க்
கொள்வனவோ பட்டு வகைகளேயாம். (எ-று.) 8.

அப்பதியு மயிலாப்பூ ரான துறைப் பட்டினமு
மெப்பொழுது நீங்காம விருக்கின்ற காணியான்
செப்புகன வாணிபத்திற் சிறந்தமரக் கலம்பலவா
மொப்புறுதீ வேழ்களினு முளபொருள்கள் விளையுமுன்றில்.

(இ-ள்) காவிரிப்பூம்பட்டினமென்னும் இந்நகரையும் மயி
லாப்பூரென்னப்படும் மற்றொரு துறைமுக நகரையும் அகலாமல்
எக்காலத்தினும் தனக்கு சுதந்தர ஸ்தானமாய்க்கொண்டவன் ;
சொல்லப்படும் பெரிய வியாபாரத்தில் விசேஷித்த நாவாய்களு
டையவன் ; அழகிய சப்ததீவுகளிலும் விளைந்த பண்டங்கள்
நிறைந்துகிடக்கும் முற்றத்தையுடையவன். (எ-று.) 9.

ஒங்குகெஜ வர்த்தகனென் றேதுதியிடு பெயருள்ளான்
பூங்கமல மாளிகைபோற் சீதேவி பொருந்துமனை
தேங்குமணி வயிரங்கண் மஞ்சாடி பாற்றெரிவார்
பாங்குமணி முத்தங்கள் சவ்வினாற் பார்த்திடுவார்.

(இ-ள்.) கெஜவர்த்தகனென்று சொல்லப்படுர். உயர்வாகிய
நாமமுடையவன் ; அழகிய தாமரைக்கோயிலைப்போலவே லக்ஷ்மீ
தேவி வசிக்கும் கிரகத்தையுடையன். அவன் மனையிற் குவித்
திருக்கும் வைரமணிகளை மஞ்சாடிக்கணக்கில் அளவிட்டறிலார்
கள் ; அழகிய நித்திலமணிகளை ஜவவுக்கணக்கால் அளவிடுவார்
கள். (எ-று.)

10.

ஒண்பவளங் கழஞ்சியினு லோதுவார் கணக்கிட்டே
யெண்பெறுநற் பச்சைகளை ரதிக்கணக்கி லீவார்கள்
வண்பதும ராகத்தான் மற்றைமணி மதிப்பார்கள்
பண்புதுவா ணிகஞ்செய்வார் பக்கலிலே சூழவே.

(இ-ள்.) பொருந்திய பவளமணிகளை கழஞ்சுக்கணக்கில்
அளவிட்டுச் சொல்வார்கள் ; எண்ணிக்கையுடைய நல்ல மரசுதங்
களை ரதிக்கணக்கிற்றருவார்கள். அழகிய புதுமரசுமணிகளைக்
கொண்டு மற்ற இரத்தினக் கற்களுக்கு விலையிடுவார்கள். இவ்வித
சிரப்புடைய அவ்வர்த்தகன் குணமுடைய பலவியாபாரிகள் தன்
னருகிற் சூழ்ந்துவர, (எ-று.) (குளகம்)

11.

சேறு.

குணதிசை யிருந்தெ முந்தே குடதிசை மலையா ளத்தி
லனுதியே பொருட்கள் மாறியங்கிடை நடுவ தாக
மணமலி கரபு ரத்தின் வையிச்சோ மேசர் பூந்தா
ளிணைமொழு தன்பி னாலே யிருந்தனன் சின்னாட் செல்ல.

(இ-ள்.) கீழ்க்குத்தத்தில் தனது நகரிலிருந்து புறப்பட்டு
மேற்றிசையிலுள்ள மலையாள சேஷத்திரத்தைச்சேர்ந்து அங்கு
தான் கொண்டுவந்த பண்டங்களை மாற்றிக்கொண்டு அங்கிருந்து
கிளம்பி மத்தியிலுள்ள மங்கள நிறைந்த சோழபுரத்திற்கு
சோழேசருடைய உபய பாதாம்புயங்களை அன்பினாற் பணிந்து
சிலநாட்கள் கழியுப்படி அவ்விடமேயிருந்தான். (எ-று.)

12.

பாய்பரி வுரற்கால் யானைப் பகடுகள் பலசெ லுத்தி
மேயவா ணிகத்தி னுலே யறத்திறம் விளக்கு கின்ற
ஐயஞ் சிபம்ப லிங்கி னரணுக்கா லயஞ்செய் வேனென்
தேயபே ரன்பில் வேண்ட விலாபமும் பலித்த தன்றே.

(இ-ள்) பாய்ந்து செல்லும் குதிரைகளும், உரல்போன்ற
பாதங்களுடைய யானைகளும், பொதி யெருதுகளும் அநேகமா
யோட்டிச் கொண்டுபோய்ப் பொருந்தும் வர்த்தகத்தினால் தனது
வருணதருமத்தைச்செய்து காட்டும் அக்செஜ வர்த்தகன் தனக்கு
விசேஷித்து இலாபம் பலித்தால் கரபுரேசருக்குத் திருக்கோயில்
சமைப்பேனென்று பொருந்திய விசேஷ அன்பினால் பிரார்த்
திக்க அப்படியே அவனுக்கு ஊதியம் விசேஷமாயுண்டா
யிற்று (எ-று.)

13.

மனத்தினிற் றத்தஞ் செய்தார் வாக்கினுற் றத்தஞ் செய்தார்
பினைக்கணந் தாம திக்கிற் பிழைவரு மதனால் நூல்க
ளனைத்தையுந் தேர்ந்தோ னுமா லரணுக்கே யன்ப னுமாற்
றனத்தினை யெடுத்தே வந்து சங்கரன் பொருளென் றீந்தான்.

(இ-ள்.) யார் ஒரு பொருளை சொன்மாத் திரத்தாற்றந்தார்
களோ அவர்கள் உள்ளபடியே மனமுலக்கத் தந்தவர்களாவார்
கள் ; பிறகு கணநேரமாவது தருவதற்குத் தாமதஞ்செய்தால்
குற்றம் நேரும். இவ்வர்த்தகன் சாஸ்திரங்களெல்லாம் ஒதித்
தெளிந்தவனாதலாலும் சிவபிரானிடத்து அன்புடையவனானபடி
யாலும் வேண்டிய திரவியங்களை எடுத்துவந்து இது சோழேசர்
திரவியமென்றளித்தான். (எ-று.)

14.

அவ்வவத் தொழிலோர் கூலி யளவறிந் தரும்பொனீந்து
செவ்விதாய் விரைவின்வேலை செய்தினி முடிப்பே னென்று
நவ்வியங் கருங்கட் செவ்வாய் நாயகி பங்கன் கோயி
லொவ்விய பகலி ராவு முறைந்தனன் பணிசெய் வித்தான்.

(இ-ள்) அழகுபடச் சீக்கிரமாய்த் திருப்பணிசெய்து பூர்த்திசெய்விப்பேனென்றுசங்கற்பித்து அந்தவந்த தொழில்கட் கேற்ற தொழிலாளர்களையழைத்து அவர்கள் செய்தவேலையின் அளவையறிந்து அரிய திரவியத்தைக் கூலியாய்த்தந்து பொருந் திய இரவு பகலாய்த்தங்கி அழகிய அஞ்சன விழிகளும் சிவந்த அதரங்களுமுடைய இளமைதங்கிய பெரியநாயகியாரின்பதியாகிய சோழேசருடைய கோயில் திருப்பணிசெய்வித்தான். (எ-று) 15.

அருத்திதான் முடிந்த தென்றே யரனுக்குக் கோயில் செய்து நிருத்தமண் டபமும் வைரப் படையுமே நிலைக்கச் செய்தா னிருத்துசீர்ப் பெருமா னல்லு ரீசர்க்குங் கோயில் செய்தான் கருத்துறு தரும மெல்லாங் களைகனாய்ச் செய்தி ட்டானே.

(இ-ள்.) தனதிஷ்ட பூர்த்தியாயினமையால் சிவபெருமா னுக்காலயஞ்சமைத்து நிருத்த மண்டமும் வச்சிரப்படையும் நிலைக்கும்படி செய்தான் ; சிறப்புதங்கிய நல்லூரென்னுந் தலத் திலெழுந்தருளிப் சிவபெருமானுக்கும் திருக்கோயில் இயற்றி னான் ; தனதெண்ணத்திற் பெருருந்திய புண்ணியகாரியங்களை யெல்லாம் குற்றமற்ற தனது கண்ணோட்டத்திற்செய்து முடித் தான். (எ-று) 16.

சேலத்தி லிருந்த வல்லை செம்பியன் நன்னைக் காண லீலக்கார் குமுஞ் சோலைக் காபுர நீண கர்க்க னுலத்தை யுண்ட கண்ட ரருளினால் வந்தான் சேரன் கோலத்தென் கூட லாரீகா னிற வரைக் கூட்டு வித்தான்.

(இ-ள்) பாபநாசத் தலத்திலிருந்த ஓளவைபிராட்டியார் சோழ வேந்தனைப் பார்க்கும்பொருட்டு கரிய மேகம் சூழ்ந்த சோலைகளுடைய நெடிய கரபுர நகரின்கண் லீலகண்டர் கிருபை யினால் வந்து சேர்ந்தான். சே ர லீ வ ந் த ன் , அழகிய பாண்டி யன் இருவர்களையும் அவ்விடத்தில் அழைத்துச் சேர்ப்பித் தான். (எ-று.) 17.

முடிபுனை தமிழ்நாட்டாளு மூவருங் கூடிச் சின்ன
ளிடியென வதிருங் வன்சொல் வேடரா மிருளைத் தீர்க்க
விடியலுக் கொப்பாய் வந்து மேதினி விளக்கி னார்கள்
கொடியசைந் தாடி மாடக் கரபுர ருளைக் கொண்டே.

(இ-ள்.) தமிழ் நாட்டைப் பரிபாலிக்கும் கிரீடமணிந்த
மூவேந்தர்களும் சேர்ந்து சிலநாள் வசித்து இடிபோல் முழக்கும்
கரீ சொற்களுடைய கிராதர்களைய அந்தகாரத்தை நீக்குவத
ற்கு உதய சூரியன்போல் தங்கி கொடுகள் அசைந்தாடுகின்ற மா
டிகளுடைய கரபுர நகரத்திசைநர் திருவருளைக்கொண்டு பூமியிற்
புகழைப் பரப்பினார்கள். (எ-று.) 18.

அரசர்மூ வருமே கூடி யருங்கெஜ வணிகன் தன்னை
வருகென வழைக்க விட்டார் மறுத்தனன் வராமை கண்டே
யிருநில நீயே யாள விற்ககீ து மின்றே
யருமுடி புனைவோ மென்ன வழைப்பித்து முடிபு னைந்தார்.

(இ-ள்) மூவேந்தர்களுஞ் சேர்ந்து அரிய தொழிலியற்றிய
கெஜ வர்த்தகனை வரவேண்டி யாளனுப்ப அவ்வணிகன் மறுத்து
வராததைக்கண்டு நீயே இப்பூமிபை யரசுபுரிய இந்நகரை நினக்
குத்தந்து அரிய பட்டாபிஷேகஞ் செய்வோமென்று சொல்லி
யழைப்பித்து அவனுக்குக் கிரீடமணிந்தார்கள். (எ-று.) 19.

முடிபொரு தியாவ ருக்கும் புனைந்திட முடிவெ டிக்கும்
படிமிசை யென்று வஞ்ச மனத்திடைப் படிருய்ச் செய்தார்
மடிவிலா விற்ப வாரி மடுவதி னிடையே மூங்கிக்
கடவுள்போல் வீற்றி ருந்தான் கண்டன ரதிச யித்தார்.

(இ-ள்) அ க் கிரீ ட த் தை பூமியின் கண் எவர்க்காயி
னு ம் சூட்டியவுடன் சிரம் பொறுக்காமல் வெடித்துப் போகுமா
கையால் அவர்கள் தங்களது கபடநெஞ்சில் வஞ்சகத்தை யெண்
ணி இதனைச் செய்தார்கள் ; ஆனால் வணிகன் வற்றாத இன்பக்க
டலின் மடுவிற் குளித்துச் சிவபிரானைப் போல் சிம்மாசனத்தின்
மேல் வீற்றிருந்ததை மூவேந்தரும் கண்டு ஆச்சரியமடைந்தார்
கள். (எ-று.) 20.

உத்தம னென்ன னன்னை யுலகுளோ ரறியும் வண்ண
மெத்திய தவப்ப யத்தாற் காட்டினை வினைவு தந்த
தெத்தவ மென்ன யாங்க ளறிந்தில முன்னைச் சென்மஞ்
சித்தனோ தேவ னேயோ சிந்தையிற் நெளிந்தி லோமே.

(இ-ள்.) பூமியிலுள்ளவர்கள் உன்னை உத்தமனென்று தெ
ரிந்துகொள்ளும்படி மிகுந்த தபோபலத்தாற் பிரத்தியக்ஷமாக்
கினும் ; உனக்கிவ்வித பயனைத்தந்தது எவ்வித தவமென்று யாங்
கள் தெரிந்துகொள்ளக் கூடவில்லை ; பூர்வபிறவியில் நீ சித்தன்றா
னோ ! அல்லது தேவன்றானோ ! உள்ளத்தில் யாங்கள் உணரக்கூட
வில்லை. (எ-று.)

21

நல்லவ ரொருவ ருண்டா னுடெலா மழையே பெய்யு
நல்லவர் பொருட்டி னாலே நானிலம் வினைவு மல்கு
நல்லவர் தமைக்கு றித்து நடப்பவன் செங்கோல் வேந்த
னல்லவ ராலே யுய்ய நால்வகை சராச ரங்கள்.

(இ-ள்) எங்கேனும் உலகில் உத்தமனொருவனுண்டானால்
அவன் வசிக்கும் நாடுமுழுதும் மழை வருஷித்துச் செழிக்கும்.
உத்தமர்கள் பொருட்டாலேயே பூமியில் வேளாண்மைபெருகுப் ;
உத்தமர்களை உள்ளத்திற்றியானித்தே அரசியற்றுபவன் செங்
கோலரசனாகும் ; உத்தமர்களாலேயே நால்வகையோனியி லுதித்த
சரவுயிர்களும் அசரவுயிர்களும் வாழும். (எ-று.)

22.

வாழைகள் கழுகு தெங்கு வளரவாய்க் கானீர் பாயத்
தாழ்வுறு கோரைப் புற்க டழைத்திடு மநீர் கொண்டே
யேழைக ளல்லா ரைச்சேர்ந் தின்பமே யடைகு வாரால்
வீழ்கொடி பரும ரத்தைப் பற்றிமே லேறல் போலும்.

(இ-ன்.) வாழை, பாக்கு, தென்னை முதலிய விருகங்கள்
வளர்ந்து செழிக்கும் பொருட்டு வாய்க்கால் வழியாய்ப் பாய்ச்சிய
ஜலம் ஓட அந்நீரைக்கிரகித்துத் தாழ்வுடைய கோரைப்புற்கள்
தழைத்தோங்கும் ; எளியவர்கள் செல்வர்களைப்பற்றிச் சுகத்தை
யதுபவிப்பார்கள் ; தொங்கும் கொடியானது பெரிய விருகத்
தைப் பிடித்து மேலேயேறிப் படரும். (எ-று.)

23.

பற்பல ருன்னைச் சேர்ந்து பயன்பெறு வார்க ளாமாற்
பொற்புறு முடிபு னேந்தாய்ப் பூண்டன யரசு நீர்மைச்
சிற்பா னருளைப் பெற்றாய்ச் சிறப்புறு நின்றனக்கே
கற்பக நாட்டை மானுங் கரபுரங் காணி யீந்தோம்.

(இ-ள்.) அதுபோல் உலகில் அநேகர்கள் நின்னையண்டி-
பிரயோசனம் அடைவார்கள். ஆனபடியினாலேதான் நீ இக்கிரீ-
டத்தைத்தாங்கிப் பொறுத்தாய் ; இனி அரசாக்கியின் றன்மை
யை வகித்தவனாய் ; ஞானமூர்த்தியாகிய சிவபெருமான் திரு
வருளை யடைந்தாய் ; பொன்னுலகத்திற்குச் சமானமாகும் இச்
சோழபுரியைச் சிறப்புபொருந்திய நினக்கே உரிமையாய்த் தந்
தோம். (எ-று.)

24.

கொங்கினிற் கரபு ரத்தைக் காணியாய்க் கொடுக்கப் பெற்றாய்ச்
சிங்ககே தனங்கொ டுத்தோஞ்சீரகத் தாருந் தந்தோ
மங்குலே மாத மூன்று மழைபெயச் செழிக்க நாடு
பொங்கிய மணிமுத் தாறு புதுவெளம் பெருக்கெ டுக்க.

(இ-ள்.) வணிகேசனே ! கொங்குநாட்டிற் கரபுரநகரத்தை
எங்களால் உரிமையாய்க் கொடுக்கப்பெற்றாய் ; சிம்ஹக்கொடியை
யும் குபேரனுக்குப்போல் சீர்கமாலையையும் அளித்தோம் ; ஆகை
யினால் மாதமூன்றுமழை மேகம்வருஷிக்க, பூமிசெழிப்பையடை
ய, விசேஷித்த பஞ்சாக்கர நதியில் புதிய பிரவாகம் பெருக நீ
வாழ்ந்து, (எ-று.) (குளகம்.)

25.

எட்டுத்திக் கிற்குஞ் செட்டுக் காரர்கண் டன்று னென்னும்
பட்டப்பேர் விருதாய்க் கொண்டு பாய்பரி நகுல னென்ன
வீட்டமாய் வாழ்க வென்றே யியம்பினர் மகிழ வாழ்த்தி
மட்டவீழ் மாலை மூன்று மன்னருந் தம்பூர் சேர்ந்தார்.

(இ-ள்.) அஷ்டதிசைக்கும் செட்டுக்காரர்கண்டன் என்
கின்ற பட்டப்பேரை விருதாய் நாங்கள் எரிக்கப்பெற்று வேகமாய்ச்
செல்லும் குதிரைவீரனாகிய நகுல வேந்தனைப்போல விருப்பு
டன் வாழ்க்கடவாயென்று மகிழ்வுடன் வாழ்த்தி "இதழ்விரிந்த
புட்பமாலையணிந்த வேந்தர்கள் மூவரும் தங்கள் தங்கள் நகரை
யடைந்தார்கள். (எ-று.)

26.

மறவினை வேட ரென்னுங் களைசெறிந் தவ்வூர் வாட
கழைமிடற் றெந்தை யான கரபுரத் தரனைப் போற்றி
மறைபட வுலகை மூடு வல்விருட் பிழம்பு தீர்க்கு
நிறைகதிர் பருதி போலத் தீர்த்தன னிகரி லாதான்.

(இ-ள்.) வலிய தீவினையுடைய கிராதர்களாகிய களைமூடி
அந்நகரத்தினராகிய பயிர்கள்வாட நீலகண்டந்தாங்கிய எந்தையா
கும் கரபுரத்திறைவரைத்துதித்து, ஜகம் மறைந்துபோக மூடிய
வலிய அந்தகார மிகுதியை நீக்கும் பூரணகிரணச் சூரியனைப்போல்
அவ்வேடர்களையொழித்தான் ஒப்பில்லாத உத்தமன் (எ-று) 27.

நால்வகைக் குடியு மேற்றி நகரென்ன வகர மென்னப்
பாலினிற் கனிபெய் தாப்போற் படர்புகழ் கலந்து செல்ல
வேலினில் விசய மாத நடித்திட வெற்றி காட்டித்
தாலநீன் வளமே செய்தான் பரதன்போற் றன்னைச் சொல்ல.

(இ-ள்.) சதுர்வருணத்தார்களையுங்குடியேற்றி நகரம், அக
ரம் முதலிய அவ்வவ்வருணத்திற்குரிய விடங்களும் அமைத்
துப் பாலிற் பழம் சேர்ந்ததுபோற் றனதுகீர்த்தி யெங்கும் பர
விச்செல்ல வேலாயுதத்தின் துனியில் விஜயலட்சுமி நடனமி
யற்ற ஜயக்கொடி நாட்டி ரவிகுலத்துப் பரதராஜனைப்போல்
தன்னைச் சொல்லிக்கொள்ளும்படி பூமியை மிகவும் வளப்ப
மாக்கினான். (எ-று) 28.

முழங்குசோ மேசர் கோயில் முக்காலம் பூசையாகத்
தழங்கிடு முழவ மார்ப்பத் தையல ராடல் பாடல்
வழங்கிடு சித்தர் பூசை மாநக ருள்ளார் வந்து
தொழுங்கண பதியார் பூசை தூர்க்கைபூ சையுஞ்சி றக்க.

(இ-ள்.) அன்பர்களின் துதிகோஷமிகும்சோமேசர் திருக்
கோயிலில் முரசவாத்திய வொலியோடும் கணிகை மாதர்களின்
நீடனத்தோடும் கானத்தோடும் மூன்றுகாலமும் பூசைநடந்துவர,
வரந்தரும் சித்தமூர்த்தியினாராதனையும், அப்பெரிய நகரிட உள்ள
யாவரும் வந்து போற்றும் வினைதீர்த்த விநாயகக்கடவுளின் பூசை
யும், தூர்க்காதேவியின் பூசையும் விசேஷித்து, (குளகம்.) 29.

நாடொறும் வளர்ச் செய்துத் திருவிழா நடத்து வித்து
மேடமா தத்திற் சேர்ந்த சித்திரை விளங்கு நாளி
லோடுதேர் மண்ட பக்கட்டளையுமே யுயரச் செய்தா
னாடக மலைவந் தாப்போ லகந்தொறு மகிழ்ச்சி கொண்டார்.

(இ-ள்.) தினந்தோறும் அபிவிருத்தியாகச்செய்து சித்திரை மாதத்தில் சித்திரை நட்சத்திரங்குடிப் பிரகாசிக்கும் தினத்தில் சிவபெருமானுக்குத் திருவிழா நடத்தச்செய்து ரதோற்சவ மண்டபக் கட்டளைகளும் சிறப்புடன் செய்வித்தான். அந்நகரத்தோர் யாவரும் பொன்மலை யடைந்தவர்களைப்போல் தங்கள் இதயந்தோறும் சந்தோஷமடைந்தார்கள். (எ-று) 30.

சார்ந்தவுத் தமனைத் தெரட்டுத் தலைமுறைத் தொண்ணூற் றூறில்
வேந்தனா தித்த தேவன் விடுத்தன னரசு நீதி
போந்திட விவன்றன் மைந்தன் குடிவாயிற் புதுகு ருந்தா
னெய்த்தசீர்க் கரபு ரத்திற் கிளைகிளை யினிது வாழ்ந்தார்.

(இ-ள்.) அரசுபடைந்த உத்தமன் தொடங்கி தொண்ணூற்றூறு வது தலைமுறையில் அரசனாய்வந்த ஆதித்ததேவனென்பவன் இராஜரீகத்தன்மையை நீங்கினான் ; அரசு நீங்கிய இவ்வாதித்ததேவனது குமாரன் குடிவாழ்விற புதுந்து வாழ்ந்தான் ; இவனது குடும்பத்தினர் கீர்த்தியைபந்த கரபுரநகரில் கிளைகிளையாய்ப்பெருகி வாழ்ந்தார்கள். (எ-று.) 31.

ஆதித்த தேவ னென்னு மவனுக்கே யேழாம் பாட்டன்
சாதிக்கந் திருவ மேறுந் தயிலரா ரத்த னென்பேன்
போதுற்ற பரிசை கத்திற் பூசலப் பொன்னே கைக்கொண்
டோதுற்ற மனவே கத்தி லுயர்ந்தனன் சோழன் காண.

(இ-ள்.) மேற்கூறிப் ஆதித்ததேவனென்னுந் அவ்வரசனுக்கு ஏழாவது பாட்டனாகிய, நல்ல குலக்குதிரையிலேறும் தயிலராரத்தனென்னுமரசன் தான் குதிரையின்மீதேறிச் சவாரி செய்யும்போது பொருந்திய வேகத்தில் பூமியிலுள்ள தீவியத்தை யெடுத்துக்கொண்டு சோழன் பார்த்திருக்க சொல்லப்பட்ட மனோவேகமுடன் அந்தரத்திலுயரப்போனான். (எ-று.) 32.

குதிரையை நடத்தும் வேகம் புலிக்கொடிக்கோமான் மெய்ப்பாய்ப்
பதிபல கொடுத்து வாசிப் பந்திவே முழங்கொ டித்தா
னதிசய மாமென் றோதக் கரபுரத் தமர்ந்து வாசந்
துதிசெய்பா வலர்கள் வாழச் சொரிந்தனன் கனக மாரி.

(இ-ள்.) அவன் குதிரையை நடத்திய வேகத்திற்கு புலிக்
கொடியோனாகிய சோழவேந்தன் மெச்சி அநேக ஊர்களையும்,
குதிரைக் கூட்டங்களையும், யானைகளையும் இனாமளித்தான் ; யா
வரும் அதிசயிக்கும்படி அத்தயிலராரத்தன் கரபுரநகரில் வசித்து
தன்னைத்துதித்த புலவர்கள் வாழும்படி சொர்னத்தை
மழையெனப் பொழிந்தான். (எ-று) 33.

அம்மர புள்ளோர் யாருங் கரபுர நாதர்க் காளாய்ச்
செம்மையார் பத்தி பூண்டு நித்தமுந் தெரிசித் திட்டு
மும்மையாங் காலை யுச்சி யந்தியு முழங்கப் பூசை
யிம்மையில் நடத்து வித்தா ரெழுபிறப் புந்தான் வாழ.

(இ-ள்) அவ்வமிசத்திற் பிறந்தாரெல்லோரும் கரபுரக் கட
வுளுக்குத் திருத்தொண்டு பூண்டு சிறந்த பத்தியுடன் தினந்தவ
றாது சேவித்து, காலை யுச்சி யந்தி யென்னு மூன்றுகாலமும்
கோஷிக்கும்படி சிவாராதனையை எழுகதியிலும் உய்வையடைய
இப்பிறப்பிற் செய்துவாழ்ந்தார்கள். (எ-று) 34.

பேரறி வுடனே யன்பு பெருகியே சருக்க மெட்டோ
டிரிசன் டென்னச் சூத ரியம்பினர் குவல யத்தி
லாரண மோது செளன காதிய ரமுதாய்க் கொண்டு
பாரினிற் கரபு ரத்தைப் பத்தியாய்ப் பணிந்து வாழ்ந்தார்.

(இ-ள்.) மிகுந்த பிரக்ஞையுடன் அன்புபெருகிட சூதமா
முனிவர் இப்புராணத்தைப் பன்னிரண்டு சர்க்கங்களாய்ப் பூமி
யின்மீதுபுதைத்தார் ; அதனை வேதம்புகழும் செளனகரை
யுள்ளிட்ட நைமிசவனத்து மாதவர்கள் தங்களிரு செவிகட்கும்
அமுதாயுட்கொண்டு பூமியிலுள்ள கரபுரக்ஷேத்திரத்தை மிகுந்த
பக்தியுடன் போற்றி வாழ்ந்தார்கள். (எ-று) 35

வாழி.

ஆவீனம் வாழி வாழி யந்தணர் வேள்வி வாழி
காவலர் செங்கோல் வாழி கரபுரநாதர் வாழி
பூவன மாதர் கற்புப் பொலிவுற வாழி வாழி
சேவ்யர் கொடியே வாழி சிவனடி யார்கள் வாழி.

(இ-ள்.) பசுக்கூட்டங்கள் வாழக்கடவது ; வேதியரின
வைதிக யக்ஞங்கள் வாழக்கடவது ; அரசரின் செங்கோல் வா
ழக்கடவது ; கரபுரக்கடவுள் வாழக்கடவர் ; தாமரைபோன்ற
அவயவமுடைய மடவார்களின் பாதிவிரத்யம் அழகுபொருந்த
வாழக்கடவது ; சிவபிரானது நிஷபமுயர்ந்த கொடி வாழக்கட
வது ; ஸ்ரீபரமேச்சுரபிரபுவின் அடியர் குழாங்கள் வாழக்கட
வர். (எ-று.) 36.

நூற்பயன்.

கரபுரப் புராணக் காதை கற்பவர் செவியிற் கேட்போர்
வரைபவர் புத்தகத்தில் மனையிடை வைத்தி ருப்போ
ரொருவருக் கெழுதி யீவோ ருவகையா யுலகில் வாழ்ந்து
திரமுறக் கயிலை வெற்பிற் சிவபுரஞ் சேர்வார் திண்ணம்.

(இ-ள்.) கரபுராணமென்னும் இச்சரிதையை வாசிப்பவர்
களும், புத்தகத்தில் எழுதுவோர்களும், கிருஹத்தில் வைத்து
பூசிப்போர்களும், மற்றொருவருக்கு வரைந்து தருபவர்களும்
மகிழ்சியுடனில்வுலகில் வாழ்ந்திருந்து தேகாந்தத்தில் கயிலையக்
கிரியிலுள்ள சிவபுரத்தில் ஸ்திரமாய்ப் பொருந்துவார்கள், இது
சத்தியமே. (எ-று.) 37.

உ
சிவமயம்.

கதைச் சருக்கம்.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் வசிக்கும் கெஜவர்த்தகனென்னும்
நாமமுடைய ஓர் வணிகேசன் தனக்கு வியாபாரத்திலுதியங்
கிடைக்கின் ஆலயஞ்சமைப்பிப்பதாய்ச் சோழேசரைப் பிரார்த்
தித்தபடியே லாபமடைந்து சொற்றவறாமல் அழகுடன் ஆலயத்
திருப்பணியை முற்றச்செய்தான். ஒளவைபிராட்டியார் வேண்டு
கைக்கிணங்கி அப்போது அங்கு கூடிய மூலேந்தரும் இவ்வணிக
னது திருத்தொண்டையிந்து அவனைக்காணவெண்ணி ஆள்
விடுக்க, அதனையவன் மறுத்ததால், எஞ்சனையாய் வருவித்துத்
தம்முடியை அவனது சிரசில் சூட்டியும் அதனால் நேருந் துன்ப
மொன்றுமின்றி சுகமுடனிருந்ததை யறிந்து அரசர் மூவருமத்ச
யித்து மகிழ்ந்து சோழபுரத்தை அவனுக்கே காணியாயிந்து பட்
டமுதலியவும் உத்தமனென்னும் நாமமுடனித்தனர். அந்
நாமத்துடன் சோழேசர் பூம்பதமறவாது நித்ய நைமித்திக கிரி
யைகளைச் சரிவரவியற்றி அவனும் அவனது பரம்பரையும்
தொண்ணூற்றாறு தலைமுறை சோழபுரத்தை யரசுசெய்து புகழ்
டைந்தனர் என்று ஸ்ரீ சூதபுராணிகர் சொனகரையுள்ளி,
நைமிசவன முனிவர்கட்குரைத்தனர். மங்களம்.

உத்தமச்சருக்கம் முற்றும்

கரபுரநாதர் புராணம் சம்பூர்ணம்.

ஆகப் பாயிரமுட்படச். சருக்கங்கள் 12-க்கும்
செய்யுட்கள் 520.

உ
சிவமயம்.

கரபுர நாதர்
*போற்றிக் கலிவெண்பா.

—o—o—o—

காப்பு.

சீராரு மன்பர் சிந்தைச் செயன்முடித்துக்
காரார் கரபுரம்வாழ் கண்ணுதலை - நேராகப்
போற்றிக் கலிவெண்பா போற்றுதற்கு நன்னெஞ்சே
நாற்றமத வாரணன்று னாடு.

தேசாரு மின்பத் திருக்கயிலை போலுமன்பர்
நேச நினைவூறு நெஞ்சமும்போ - லாசைமிகச்
சீர்க்கொங்கு நாட்டிற் றிகழ்சஞ்ச வெற்பருகிற்
சேர்சயம்பு வான செயல்போற்றி - நேர்பகையா
மைந்தடக்கிக் காலதனை யாகார மாய்க் ககாண்டு
நைந்துகரன் செய்த நற்றவத்தைச் - சிந்தைகொடு
வெள்விடைமே லேறி விமலையுடீனேகாட்சி
கள்ளமறத் தந்த கழல்போற்றி - வெள்ளவிழி
யோடாக்கன் வேண்டு முலகாட்சி யீந்தவனாற்
காடழித்து நாடு கரபுரமென் - நீடிலதாய்க்
கண்டு சினகரமுங் கட்டுவித்து மன்பூசை
கொண்டு மகிழ்ந்த குணம்போற்றி - யண்டர்
திருநாடும் பாதளமுஞ் சிங்கவள மோங்குங்
கரபுரமார் நாதக் கனிபோற்றி - தரைபுகழு
அவ்வையார் சோழ வரசன் றனையோலை
யெவ்வமறப் போக்கி யினிதழைத்துச் - செவ்வி
யாருரு மாறு மமலன் பெருமையையு
நேராக வோதி நிலைத்தாங்குச் - சீராசுப்

* இஃது உரையாசிரியரால் இயற்றப்பெற்றது.

கரபுரநாதர் போற்றிக்கல்வேண்பா.

போற்ற மகிழ்ந்த புகழ்போற்றி தற்கிணையாய்ச்
 சாற்றவி லாத தலம்போற்றி - யேற்றுபுக
 மொண்கயிலை தன்னி லுமையன்னை யார்பதியை
 யண்மையினிற் போற்றி யடிவணங்கி - யெண்மையிலாக்
 குன்றாத சீவக் குழவிதன்சேர் பாழ்நிரய
 மொன்றா வுளம்பதைக்க வோங்குகதி - நன்றாகச்
 சாரந் தடையில்லாச் சாதனமொன் நீகவென
 வோருமெழுத் தைந்து முருவாக்கிப் - பாரினிலே
 யாராக வோட்டி யடைவார் பழிபோக்கு
 மாருக் கருணை மதிபோற்றி - வேறுகக்
 குலவெழுக்க மீறிக் கொடுப்புலைச்சி புல்லிப்
 பலதீங் குறுசுமந்தப் பார்ப்பா - னிலையாக
 வெண்ணில் பிணிவருத்த வேங்கிமணி முத்தாற்றின்
 றண்ணீர்க் கரைவிழுந்து தானிறக்கந் - கண்ணி
 பிணித்தியமன் னாதர் பிடித்துநிர யத்தே
 திணித்தா குலமீந்து தெண்டிப்பப் - பணிபுவியின்
 மழையாலவ் வென்பு வரமணிமுத் தாற்றிற்
 றழையுங் கணங்க டமைப்போக்கி - யழையாச்
 சிவபுரத்தை யீந்த திறல்போற்றி மேலாம்
 நவமணியார் முத்த நதிபோற்றி - தவம்பெருகு
 மிருநான்கு சித்தி யியக்குமருந் துன்னித்
 திருநான் முகத்தேவைச் சிந்தித் - துருவார்
 மலையொன்று சிட்டிக்க மாசித்தர் வேண்டப்
 பொலிகஞ்ச வெற்பளித்தல் போற்றி - மலமா
 ருடல்பலகற் பம்வாழ வோர்மருந்து நாடி
 நெடுவரையிற் கார்காட்டி னின்றே - யடுந்தொழிலைக்
 கொண்டழு லன்றன் குலச்சீடன் கார்நெல்லித்
 துண்டத்தா லன்னந் துழாய்வெருவி - யுண்டதனா
 லுடலிளமை பெற்ற துணர்ந்துண்ட வாசாற்குத்
 திடயெள வானீந்த சீர்போற்றி - கடல்வளைந்த
 வாவனியை யாண்ட வதிகமா லுக்காய்
 நவமார் கருநெல்லி நல்குந் - சுவைக்க...

கரபரநாதர் போற்றிக்கலிவெண்பா.

சத்த ரளிக்கத் திருவேந்த்நப்பழத்தை
 முத்தமிழ்சே ரவ்வையா முன்னவட்கு - நத்திமனத்
 தன்புடனே யீய வதனால் வீளைபலன்க
 ணெப்பிரா முத்தித் துணையன்மென்- நிற்பவரு
 நன்னையவள் பூசிக்க நேர்ந்தவருள் போற்றி
 மன்னிய தெய்வ மலைபோற்றி - தன்னிகருஞ்
 சுந்தரப்பேர் கொண் -வொரு தூயோ னருணாடி
 நொந்து பலதலத்து நோன்புழந்துஞ் - சிந்தை
 யுலக்காது கொங்குநா றெறுக் கரபுரத்திற்
 நெவிட்டா வமுதாருந் தேவைப் - பவக்கடுவை
 யோரா யிரவருட முள்ளன்பாற் பூசிக்க
 வாரா விழியுணவா யாங்குதித்துத் - தீராத
 குத்திரஞ்சேர் சன்மக் குவைநோ யகற்றியுடல்
 சித்தி பெறவளித்த சீர்போற்றி - பத்தனுக்குக்
 கஞ்சமலைச் சித்த னெனும்பேர் கருங்காட்டி
 லஞ்சு மருந்துதவு மோர்மேன்மை - நெஞ்சு
 மகிழ வருளி மறைந்தசீர் போற்றி
 நெகிழுமன் பார்க்கினிய நேர்போற்றி - புகழுடைய
 கோரக்க சித்தன் குறிசித்தர் காணாது
 வாரக் கருங்காட்டில் வந்துமருந் -தோரவது
 கண்டில னாகிக் கருங்காட்டுச் சித்தர்தமை
 யண்டித் தொழ்ச்செ யருள்போற்றி - பண்டுநினைப்
 பூசித்து வாழும் புகழ்சைவ நாதப்பே
 ராசின் மறையோ னகமுருகி - மாசில்லா
 வஞ்சதனை வேண்ட வவற்கிரங்கி யின்பஞ்செய்
 மஞ்சமழ லீந்த மாண்போற்றி - விஞ்சைபெறு
 மகத்யாழ் வல்ல வரமுனிவன் மேவி
 முகநோக்கிச் சொற்றசா முத்தி - ரிகநூலா
 லேழாண்டிற் நந்தை யிறக்கத் தருமன்னைப்
 பீழை யடைந்து பிரான்பூசை - தூழா
 தியற்றுவோ ரின்றென் றிரங்குகளுத் தோன்றி
 நயச்சேய்ப் புரிகென்னு நார்போற்றி - சயமுடனே

கரபுரநாதர் போற்றிக்கலிவெண்பா.

லேதப் புதல்வன் வியனீர்ப் படிந்தலகிட்
 டோதபி டேக் முஞ்றுதற்குப் - போதன்
 விண்பிளந்துங் காணு வியன்முடியெட் டாமை
 மண்ணில்வீழ்ந் தக்க மழைபொழியத் - தண்ணடியார்
 குறைதீர வின்பங் கொடுத்தருள்வா னென்னு
 மறைநீர்மை காட்சி மருவப் - பிறைமுடியை
 வாய்த்த புதல்வன் மகிழ்மஞ் சனமாட்டச்
 சாய்த்த வருளின் தகைபோற்றி - மாய்த்த
 மருளவ்வை தன்னை வணங்குமிடைச் சாதித்
 தெரியலின்மன் தற்சிதப்புத் தேர்ந்து - விரியுநில
 மூவேந்தர் தம்மை விளித்து மணமுடித்துத்
 தாவு நதிக்கனாயிற் தம்முனாயான் - மேவடியார்
 செஞ்சுடர் வேந்தன் நிருச்சேல மாநகரும்
 பஞ்சவர்கோன் மாவீர பாண்டியையு - மஞ்ச
 திகழ் நிருமிக்கச் செம்பியனாற் சோழபுர
 மகிழ்விற்கெய் வித்த மணிபோற்றி - நெகிழுமணக்
 கோதிலா வன்பாற் குடதேச யாத்திரிகர்
 மாதலங்க ளேத்தி மகிழ்வுடனே - தீதகலச்
 சோழபுர மேவுஞ் சுடர்போற்றி யேற்றியே
 வாழநா டேக வழிதனிலே - சூழ்வெதிர்
 வன்மனத்து வேடர் வதைசோழ னுலாற்றிக்
 கொன்வனநா டாக்குங் குறிபோற்றி - மன்ன
 னரசியற்றி மாறாத வன்புடனே பூசிக்க
 வரமருள்சோ மேச மணிபோற்றி - பிரமனவை
 நாரதனா நோக்கி நவிலுஞ் சிவதலத்திற்
 பாரி லதிகம் பநர்கெனவே - சீர்கொள்
 கரபுரமே யென்னக் களித்து முனிவன்சொற்
 சரதமென வொப்பு தகைபோற்றி - வரவாதிட்ட
 னுள்ளம் பொருந்தி யொருவேன்வி தானாற்ற
 விள்வார னாசி வியன்புதிசேர்த் - தெள்ளுபெரு
 வற்கடத்தி னாலே மயங்கிக் கரபுரம்போய்ச்
 சொற்கடங்காச் சோதி சொருபத்தைச் - சிந்தனத்தைப்

போற்றிக்கலிவெண்பா.

போற்றிநகர் மூர்த்திப் புனன்மகிமை சீடர்க்குச்
 சாற்ற மகிழ்ந்த சதுர்போற்றி - நோற்றபலக்
 கன்னிகையைக் காடன் கருது மருகற்கே
 யின்மணஞ்செய் வேனென் றிசைநரட்டிப் - புன்மையுடன்
 வஞ்ச நயலின் மணம்பேச நன்மருக
 னஞ்சியே கேளர்க் கறிவிக்கத் - தஞ்சமுறு
 கரியில்லை யென்னக் கரடியே யாமென்
 றருளை நினைத்திவொ ளாகக் - கிரிசித்த
 ரெண்குருவ மாசி யிலகுமவை முன்வந்து
 ழுண்கரியாய் நேரவருள் மாண்போற்றி - பெண்மணியை
 மருகற் களித்து மணமுடித்த காடன்
 றருகினத்தா லவ்வுளியந் தன்னை - மரணமுறச்
 செயவம்பு நாடிச் செயலறவே கைகள்
 பயமோர்ந் தலரடிகள் பற்ற - நயமுடனே
 பிரிய மளித்த பிரான்போற்றி மேனி
 யருவமாய்ப் போற்று மணிபோற்றி - பரவுபுகழ்ப்
 புள்ளிருக்கும் வேளூர்ப் புரிவாழ் கணபதியார்
 கொள்ளுரிதை பூசை கொடாமையினு - லெள்ளியவ்வுர்
 விட்டகன்று சோழபுர மேவி வியன்சித்தர்
 கிட்டிப் பணியவருள் கேள்போற்றி - திட்டமாய்
 முன்னவன் பூசை முதலாக்கிச் சித்தர்தரும்
 பின்பூசை கொண்ட பிணைபோற்றி - கொன்புரியு
 மகிட முகனான் மயங்குலக மாந்த
 ரிகழீர வம்பிகையை யேவிப் - பகைபோரிற்
 றீயவனைக் ஓகாண்ட திறல்போற்றி தூர்க்கையுரு
 மேயவென் னம்மை விதல்போற்றி - நேயமுட
 னடைக்கல மென்ற வரசற் கிசங்கிப்
 படைவெட்டியாண்ட பணிபோற்றி - கடையுதத்தில்
 வாணிபர்கோன் வேண்ட வளத்திதந் தாலயத்தைப்
 பூணப் புதுக்கும் புகழ்போற்றி - தானுவாய்

போற்றிக்கல்வெண்பா.

மும்மன்னர் வேண்டன் மறுத்த முறைவணிகன்
சம்மத மாகத் தனிமுடியை - வெம்மையுடன்
சூட்டத் துகளின்றித் துலங்க வதிசயித்து
நாட்டுத் தமநாம நல்கியே - கோட்டமுறு
சோழபுரங் காணியாய்த் துவ்வ வளித்தரசாய்
வாழ்ச்செய் வித்த வகைபோற்றி - தாழ்வின்றி
சீரகத்தார் வேந்தராய்த் திருவிழாக் கண்டுபுகழ்
சாரதொண்ணூற் றுறு தலைமுறைக - டிரமுட
னாள் வளித்த வருன்போற்றி யன்பர்துயர்
மான வகற்று மணி போற்றி - நீளவுயர்
கரபுரமு ரீசர் கரபுரத்த ரென்னப்
பரவுங்கி ரேதைப் பரன்போற்றி - திரமாகச்
சித்தேசர் சித்தபுரி செப்பத் திரேதையினி
னத்துசித் தீந்த நலம்போற்றி - முத்திதரு
பாலேசர் பாலபுரி பன்னாசுன் றுமுகத்திற்
சீல மளித்த திறன்போற்றி - கோலமுயர்
சோழேசர் சோழபுரி சொல்லக் கடையுகத்தில்
வாமுமா சில்லா மணிபோற்றி - சூழ்திரைகொள்
பஞ்சாக் கரநதியின் பாங்கர் சுயம்புருவாய்ப்
பஞ்சலிங்க மாகும் பயன்போற்றி - பஞ்சதலங்
கிள்ளாவனஞ் சோழபுரங் கேடில்லா வீரட்டம்
வள்ளுவீ மேசமொடு வேலிநக - ருள்ளுவார்
சஞ்சிதங்க ளெல்லாந் தவிர்க்குமருள் போற்றி
வஞ்சமயல் மாய்க்கு மருள்போற்றி - செஞ்சுவே
யேத்துவார்க் கின்ப மிகத்தும் பரத்துமளித்
தோத்தின் முடியோது முண்மைநிலை - மாத்நிரையிற்
காணவரு ளின்பக் கடல்போற்றி யெங்குமாய்ப்
பூணும் புரைதீர் புலன்போற்றி - தோணுமனை
யெல்லாமு நின்னுருவா யேற்றவியல் போற்றி
யல்லா தகன்ற வணிபோற்றி - கல்லால

போற்றிக்கல் வெண்பா.

கீழ் லமர்ந்து நிமலமுத்தி நேர்மைமனத்
தாழ் வருளு மருள் போற்றி - வீழுஞ்
சுடர்வண்டு போலுமிகத் தோட விடயஞ்சே
ரிடர்நீக்கி யான்க விதைபோற்றி - படர்வஞ்சப்
பற்றெலா நீக்கிப் பரபா வனையோங்கிச்
சற்று நிலையிற் தளராமன் - முற்றவே.
போற்றுகா யேனைப் புரப்பாய் பவக்கடுவே
போற்றிரின் பரதப் புணை.

பரிசோதன பத்திரம்.

—o—o—o—

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
5	12	யொன்குறமா ...	யொண்குறமா
8	2	பணிப்பப் ...	பணிப்பப்
10	15	சேர்ந்து ...	சேர்ந்து
12	9	ளடித்துணைத் ...	ளடித்துணை
16	14	வந்தரு ...	வந்தரு
20	21	புலிக்காலர்க் ...	புலிக்காலற்
23	13	செய்யும் ...	போர்செய்யும்
35	13	சிவப்பிரகாசத்தை ...	சிவப்பிரசாதத்தை
44	15	தேயமுடையவன் ...	தேயமுடையவன்
57	12	மகத்துவம் ...	மகத்துவம்
58	25	வீழந்தே ...	வீழந்தே
59	1	பாதங்களிள் ...	பாதங்களின்
60	12	ய்யும் ...	ய்யும்
71	1	சித்தச்சருக்கும் ...	சித்தச்சருக்கம்
76	2	(எ-று.) குளகம் ...	(எ-று.)
90	12	சோழீச ...	சோழேச
92	1	மேல்வையில் ...	மெல்வையில்
106	20	லிழைத்தன ...	ழைத்தன
„	23	அரங்கங்களும் ...	அரங்கங்களும்

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
108	16	பொன்னியற்	பொன்னியற்
110	19	வழிக்கொடே	வழிக்கொடே
112	81	தீரர்	வீரர்
113	28	இதயத்தை	இதயத்தை
123	3	கடைந்தனன்	லடைந்தனன்
127	21	ஓர்	ஓர்
128	18	நடிதொடுத்	நடிதொடுத்
132	22	சொல்லப்போகும், ...	சொல்லப்போகும்
135	10	புல்	புள்
„	19	வன	வள
137	21	வகந்து	வகழ்ந்து
142	16	முந்நியனன்	முந்நயனன்
144	27	நல்லவர்களும்	நல்லவர்களும்
145	3,8	சோழீச.	சோழேச
146	17	பூர்த்தியாகததாக	பூர்த்தியாகாததாக
148	81	னமமா	னம்மா
156	28	ஒருநாளும்	ஒருநாளும்
157	21	செய்விக்கும்	செய்விக்கும் ;
161	3	பொப்ப	பொப்பா
163	24	ஓர்	ஓர்

பக்கம்.	பா.	பிழை.	திருத்தம்.
166	21	வேலகர்	வேலவர்
„	26	லுள்ளோர்	லுள்ளோர்.
167	21	தோத்தர	தோத்திர
173	26	தெரிந்தார்	தெரிந்தார்
174	15	காரணம்	காரணம்
175	5	சோழீசர்	சோழேசர்
„	22	விளைவித்து	விளைத்து
183	11	டற்பட	டற்பட
184	16	சிரந்	சிரந்
198	8	மூர்த்தி	மூர்த்தி
200	28	பொருந்திய	பொருந்திய

போற்றிக்கலிவெண்பா 1-வது பக்கம் 23-வது வரியில் “தரை
புகழு” என்பதை “தரைபுகழும்” என்று வாசிக்க.

சுபமஸ்து.

கரபுரநாதர் ஆலய சிலாசாசனம்.

ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீமந் மஹாமண்டலேசுவரந் ஹரிஹராய விபா
டந் பாஷைக்குதப்புறாயகண்டந் மூவறாபகண்டந் கண்டநாடு
கொண்டு கொண்டநாடுகுடாதான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணராயருக்கு யாண்டு
27-வது மஹா ப்ரதாபராயன் திப்பரசயனுக்கு செல்லாநின்ற
காஸத்து சேலநாட்டு உத்தமசோழபுரமான மேர்தலைக்காவேரி
பூம்பட்டணத்தில் உத்தமசோழசெட்டி ஆதித்ததேவன் இன்
னாட்டு உத்தமசோழபுரத்து கரபுரமுடையனைநாளுக்குத் திருநா
மத்துத்தாணியான முன்னாள் நடந்த தேவஸ்தானத்துக்குள்
ளான இன்னாட்டு நாட்டாமங்களத்து நஞ்சைபுஞ்சை நாற்பங்கு
ளல்லையும் மேல்நோக்கிய மறமும் கீள்நோக்கிய கிணரும் மான்படு
காடும் தேன்டடுவரையும் மீன்படுசோலையும் மற்றும் எப்பேர்ப்பட்ட
பலவித ஸ்வர்ணாதாயங்களும் இன்னாட்டு அலவாயுல் தச்சனேரி
கீள் நஞ்சைஉண்டானதும் இன்னாட்டு சிவதாபுரத்து பெரியேரி
யில் ஓட்டுகீள்நஞ்சை உண்டானதும் என்னுடைய உபயமாக
இன்னாட்டுபுத்தூரில் கிரைபள்ளத்து ஏர் நஞ்சை உண்டானதும்
என்னுடைய யேரியில் மேல்மதகு நீரழவு நஞ்சைவுண்டானதுவும்
இன்னாட்டு உத்தமசோழபுரத்துக்கு முன்னாள் நடந்த மகமையும்
கரபுரமுடைய நயனாருக்கு திருசந்தி நெய்வேத்யத்துக்கும் திரு
வெளக்குக்கும் திருமேளிசாத்துப்படி திருப்பணிக்கும் உடலாக
கரபுரமுடையதம்பிரானுக்கு செம்புலும் சிலையிலும் வெட்டிகுடுத்
தேன். இத்தருமம் சந்தராதித்யர்வரைக்கும் நடக்கக்கடவதாக
வும். உத்தமசோழசெட்டி ஆதித்ததேவன் இத்தருமத்தைநடத்
தினைவன். ஸ்ரீ பாதமாண்டு ஏன்தலைமேலே. இத்தருமத்தை உல்
லங்கனம்மண்ணுனவன் கங்காதீரத்தில் காராம்பசுவை கொண்ண
தோஷத்திலே போவான் ஹத்திபண்ணுவான் ப்ரஹ்ம யெமச்ச
மருவான். பெரியநாயகேசமேத கரபுரநாதஸ்வாமி சகாயம்.

சுப்பிரமணியர் துணை.